

Nhật Hạ

Tím Cả Hoàng Hôn

Chương 1

Linh San đưa cây bút chì quét ngang đôi chân mày cho đậm thêm một chút, và thổi son ngoại màu hồng phấn đánh nhẹ qua làn môi. Trông cô giờ đây trở nên duyên dáng lạ kỳ. Là một cô gái mới lớn sống trong gia cảnh chật vật cùng với vú già nên ít khi Linh San dùng đến những loại hàng mỹ phẩm đắt tiền này:

Cô cũng không cầu kỳ cho lắm, vì chỉ một chút son nhẹ và một ít phấn hồng cũng đủ làm cho gương mặt thanh tú của cô duyên dáng hơn.

– Xong chưa hả Linh San ?

Tiếng Hoàng Hà vọng ra từ phòng tắm, chắc là cô nhỏ đã thay quần áo xong.

Linh San nhìn sơ qua kiếng một lần nữa rồi đứng lên trả lời :

– Ta xong rồi.

Hoàng Hà từ trong phòng tắm bước ra, cô tươi mát trong bộ đồ bó thật đẹp, thật mô-đen:

Vừa nhìn thấy Linh San, Hoàng Hà cười ngay :

– Chà ! Cũng biết cách trang điểm đó nha.

Linh San mím môi rồi nói:

– Mình không phải tay nghề nên trong lúc trang điểm, mình chẳng biết chọn thứ nào cho hợp.

– Hoàng Hà tấm tắc :

– Nè ! Dễ thương lắm. Thôi, nhỏ thay đồ đi Vừa nói, Hoàng Hà vừa lôi ra từ trong tủ quần áo của mình ra toàn là đồ đẹp – Đó, muốn mặc cái nào thì cứ chọn Nhìn đồng đồ, Linh San lắc đầu :

– Không đâu. Mình mặc như vậy cũng thích hợp lắm rồi.

Hoàng Hà trợn mắt :

Mày nói như vậy mà được à ? Hôm nay là ngày vui của tao, mày không chúc mừng tao sao ?

– Làm gì mà ngồi thù ra đó vậy Linh San? Thay đồ đi chứ !

– Mình thấy buồn quá !

Linh San thở dài Vừa ngồi vào bàn trang điểm, Hoàng Hà quay lại hỏi :

– Sao vậy? Sao tự nhiên lại buồn ? Nói cho tao biết đi.

Linh San mím môi :

Thôi đừng hỏi nữa Tao thật là tệ. Hôm nay là ngày vui của mày đáng lẽ tao phải vui mới đúng chứ Hoàng Hà thật tình :

– Mày buồn gì hả Linh San? Có phải mày muốn khi dùng đồ của tao? Đừng nghĩ vẩn vơ như vậy chứ. Tội mình là bạn thân mà.

Linh San cười thật buồn, cô muốn nói một điều gì đó cho bạn hiểu nhưng rồi đành im lặng. San biết Hoàng Hà là cô bạn rất tốt mặc dù giàu sang, nhưng Hoàng Hà không có bản tính “trọng phú khinh bần”. Nhất là đối với bạn bè xung quanh, cô luôn tỏ ra mình là người sống rất thực tế và hòa đồng. Linh San xúc động nói :

– Cảm ơn mày, Hà ơi! Mày làm tao xúc động quá Hoàng Hà nhường cao đôi mày pha trò :

– Trời ! Một con nhỏ bướng bỉnh như mày mà cũng biết xúc động sao ? Thôi, để lúc khác hãy xúc động nhé. Coi chừng lem hết, mắt công tao trang điểm lại từ đầu.

Linh San bật cười :.

– Mày vô tư quá Hà ơi !

Hoàng Hà gật gù:

– Vậy thì mày bắt chước tao đi Linh San mím môi nói:

– Đâu có dễ như mày nghĩ vậy. Hoàn cảnh và cuộc sống không ưu đãi tao như thế.

Đứng dậy, Hoàng Hà bước đến để tay lên vai bạn và nhìn sâu vào đôi mắt ầng ờ nhỏ nhẹ :

– Đừng buồn như vậy Linh San ! Mày có biết mày rất đẹp không? Nó thật nha, anh Khánh Vĩnh đã mê mày rồi đó.

Linh San đỏ mặt, xô bạn ra :

– Đừng nói bậy nhỏ ạ! Lỡ anh ấy biết được chắc tao độn thổ quá.

Hoàng Hà cười tinh nghịch :

- Tao nói thiệt chứ bộ Linh San cũng vờ rùn vai :
- Ghê vậy sao?
- Lờm yêu bạn một cái, Hoàng Hà cười thật đẹp, khẽ nói :
- Sau một tuần nghỉ xả hơi tao sẽ tìm đến chỗ làm của mày đấy.
- Lý do ?
- Lại lý với do:
- Hoàng Hà dài giọng. - Mày nhiều chuyện quá đi San.Tao muốn đến để làm việc chung với mày cho vui được chưa?
- Thật không?
- Sao lại không chứ Nè ! Cho nhỏ biết là tao rất nghiêm chỉnh:
- Góm! Nghiêm chỉnh nhất trong đám lộn xộn chứ gì?
- Ủ cừ cho là vậy đi.

Cả hai nhìn nhau cười. Linh San:

chợt nghĩ:

"Hoàng Hà sắp về công ty làm việc, hèn gì hôm qua Khánh Vĩnh đã giao trách nhiệm thiết kế cho mình".

Không để bạn có thời gian suy tư, Hà hỏi :

- Nhanh nhanh một chút đi Linh San, nắng lên rồi kìa!

Linh San vội chọn ngay một bộ com-lê màu hoa cà có in trước ngực vài chiếc lá rơi rồi thay thật nhanh. Xong cô quay một vòng và hỏi:

- Được không Hoàng Hà?

Hoàng Hà vừa đẹp đồ trang điểm vừa quay lại. Cô bật kêu lên:

- Rất hợp với dáng em!

Linh San đỏ mặt :

- Đừng khen nữa ! Chúng ta đi nào.

Hoàng Hà ngồi lên xe và ra lệnh :

- Lên xe nào cô nương!

Tiếng máy nổ nhẹ và chiếc xe lướt đi. Phút chốc, dáng hai người đã mất hút ngoài đầu ngõ.

Đang thờ thần bước đi từng bước trên lối đi sỏi quen thuộc, Linh San bỗng giật thót mình khi nghe tiếng bước chân nhẹ phía sau. Cô quay lại hỏi :

Vú chưa ngủ sao ?

– Một giọng nói êm nhẹ vang lên :

– Cả ngày hôm nay đi chơi xa chắc cũng mệt rồi, sao con không đi ngủ sớm một chút hả Linh San ? Có việc gì làm con lo nghĩ phải không ?

Vòng tay ôm ngang người vú, Linh San nũng nịu trong nỗi lo âu :

– Vú nói đúng. Trách nhiệm của con ở công ty lần này có khác nên con đâm hoảng và đang lo sợ đây vú ạ.

Bà vú ngạc nhiên :

– Họ lại giao trách nhiệm gì cho con nữa đây, Linh San ? Chỉ một việc làm của con thôi à vú phải ngày đêm trăn trở, nay lại đến việc khác. Rồi con chấp nhận cùng một lúc à ?

– Không phải, không phải đâu vú ạ. Việc khác của con lần này rất quan trọng, bởi vì Khánh Vĩnh đã giao trách nhiệm thiết kế cho con.

Bà vú nghi ngờ :

Rồi những công việc trước đây của con thì sao ?

Linh San nhoẻn cười :

– Thì có sao đâu vú !

Rồi cô ngả đầu vào vai bà và tránh ánh mắt nghi ngờ của bà đang dành sẵn Linh San áp úng :

– Vú ơi ! Con không có một bằng cấp nào để xác minh tài năng của mình cả.

Con được làm việc này là nhờ vào Hoàng Hà giới thiệu con đến công ty có quen biết với gia đình của nó. Nay bạn con vừa tốt nghiệp đại học và xin vào công ty làm việc, nên con e ngại ...

– Người con vừa nói là Hoàng Hà phải không ? - Bà vú hỏi.

– Dạ - Linh San trả lời.

Bà vú tiếp :

– Vậy họ điều con sang thiết kế để thay vào đó là Hoàng Hà, bạn học của con?

Linh San lắc đầu nguây nguây :

– Không phải như thế đâu vú. Con chỉ đang phân vân cho công việc của con ...

– Cắt lời cháu, bà vú nói giọng cầu nhàu:

– Chỉ mỗi một công việc này mà con phải thức đêm lo lắng như vậy. Phải chi ngày xưa con nghe lời vú học hành đến nơi đến chốn thì đâu đến nỗi thua kém người ta.

Linh San không giải bày được những gút mắt vương vấn quanh mình vì nghịch cảnh. Cô òa khóc trong vòng tay của bà:

- Vú ơi ! Hoàng Hà luôn quan tâm đến cậu chủ nhưng ngược lại, cậu ấy rất tốt với con.
- Ôi! Vậy thì có sao đâu nào? Cậu ấy mà đối xử tốt với nhân viên thì con được nhờ tấm thân, có sao con phải buồn lo vô cớ như thế? Còn giữa bàn con với cậu ấy, họ cô liên hệ với nhau thế nào thì mặc họ.

Linh San cười gượng – Con hiểu ra rồi vú ạ. Vì trước đây chưa nghe. những lời vú dạy, con luôn đắn đo với tình huống, chỉ ngại bạn con sẽ không hiểu được tâm tư của con.

Điểm ngón tay vào trán Linh San bà mắng yêu:

- Năm nay con hăm một tuổi rồi, con đã lớn nên vú càng lo: lẳng cho con đó Linh San. Con hãy giữ mình để vú được hãnh diện với đời khi gã con cho một cậu thanh niên nào đó xứng đáng với con.

Linh San nũng nịu:

- Con không chịu lấy chồng đâu. Con chẳng thương ai bằng thương vú của con cả.

Cốc nhẹ lên đầu Linh San, bà vú vừa bước đi vừa nói :

- Ôi ! Nói tầm phào mãi mà quên hết ngủ nghỉ:

Linh San không được cãi lời của vú nghe chưa? Mọi gút mắt xung quanh khó phân bày hãy để ngày mai bàn tính lại:

Bây giờ thì con nên về phòng ngủ để ngày mai còn đi làm việc.

Linh San đứng chôn chân chờ vú đóng cửa phòng xong mới chịu cất bước.

Bữa chiều đãi của Hoàng Hà ngày hôm nay thật vui nhưng. Linh San không làm sao vui nổi. Cô ngã lưng nằm vật xuống giường trăn trở bởi nỗi lo âu cao ngất trong lòng của cô hiện tại là vì vú sẽ vì cô lo toan mọi việc, rồi bao nhiêu phiền muộn sẽ nảy nở trong lòng bà. Linh San khó đo lường được nỗi trống trải khi bà nằm trên giường bệnh và rời xa cô. Để mặc cho vú quyết định trong giấc ngủ, trong giờ cơm, trong việc làm hàng ngày, nhưng liệu Linh San có chịu được nếu lỡ mai này vú định liệu luôn hôn nhân cho cô?

Linh San không dám nghĩ đến xa hơn nên lặng người xoay mặt vào vách:

Chợt nỗi ám ức bùng lên vì chiếc áo mới của cô đã bị người tá làm hỏng mất một lúm nhỏ. Linh San biết phải làm sao để ngày mai kịp mặc vào lúc giới thiệu với bạn bè của cô. Rõ là một chương ngại không may bỗng kéo đến.

Suy tính thật lâu và chỉ còn phương pháp cuối cùng là Linh San ngồi dậy rón rén đi ra

phòng ngoài, âm thầm dùng kim tay khâu lại vết cháy bằng những sợi chỉ cùng màu áo đan nhau tỉ mỉ. Cô cầm chiếc áo trên tay đưa xa với tầm mắt rồi nhẹ gật đầu hài lòng ... Đưa cao đôi tay đang rộng giữa các bạn đang xôn xao chúc mừng, Linh San bỗng quay phắt lại, bắt gặp ánh mắt nheo nheo của chàng trai lạ.

– Ô ! Kỹ thuật bay lên bắt trái cầu vừa rồi để cô bé hạ được đối phương thật là hay quá. Chắc cô bé phải đương đầu với một quá trình luyện tập công phu ...

Linh San nhìn chàng trai đáp :

– Tôi không thể khẳng định được khi mỗi trái cầu rơi đều có khác. Nhưng ông hãy thông cảm, vì nơi đây không phải là giữa sân đấu ...

Chàng trai vẫn liến thoắng :

Tôi hiểu, tôi hiểu:

Nhưng thật đáng tiếc là tôi không thể dẫn lại được sự tò mò trong lòng đang trỗi dậy.

Thoáng chốc, bằng cái ngoảnh mặt vội vã Linh San không quên liếc xéo và đôi môi cong kiêu hãnh gọi về chàng trai. Đi đến bên Hoàng Hà, Linh San lẩm bẩm :

– Người đâu mà lạ lùng vậy hồng biết, bỗng nhiên xuất hiện giữa bọn con gái thế này mà chẳng sợ lạc bước.

Hoàng Hà nháy mắt vờ trêu :

– Không chừng ông ta là một phóng viên đang trên chuyến công tác đây.

Nhưng bữa nay Linh San làm sao rồi nên mới câu gắt với một chàng trai tuyệt vời như thế? Rõ là anh ta không may mắn chút nào.

Lướt nhẹ tầm mắt về hướng cổng, Hoàng Hà tiếp lời :

– Linh San nhìn kìa ! Có phải hấn vừa ngồi vào chiếc xe hơi mới toanh kia không? Mình nhất định hấn ta là một vị khách đặc biệt đây.

Linh San không lăm ngờ ngàng với những lời lẽ vừa thốt ra từ đôi môi của bạn.

– Mà làm sao thế Hoàng Hà. Chẳng lẽ quả tim của mày đang đập choạng vì hấn?

Nhưng hấn tức hành tinh nào đến khuấy rối quả tim đều nhịp của Hoàng Hà vậy nhỉ?

Vừa nghĩ, Linh San vừa choàng tay qua vai bạn đùa :

– Nè ! Sao mày nhẹ dạ và dễ tin người thế ông hồng có trở lại đây để nghe mày ca tụng đâu nhé ! Thôi, bọn mình về vậy kéo chúng. bạn kéo đi hết cả rồi.

Có thể họ đang chờ bọn mình ở ngã tư.

Sực nhớ lời hứa của Khánh Vĩnh lúc sáng sớm, Hoàng Hà kéo tay bạn lại nói Ấy chết !

Không được đâu Linh San. Anh Vĩnh hứa đến đây với bọn mình.

Linh San mà về ngay lúc này, anh Khánh Vĩnh không khỏi buồn năm phút đầu nhé. Có Hoàng Hà ở lại cáo lỗi cùng anh ấy, mình vẫn an tâm hơn.

Cô bạn quắc mắt :

Sao Linh San mãi làm ngơ vậy? Chẳng phải anh Khánh Vĩnh sẵn sàng chờ đợi câu trả lời của San ư? Đạt đến ước nguyện rồi, mà lại cố lãng quên.

Bất ngờ, Linh San chùng giọng :

– Mình đang cố tránh xa anh ấy Hà ạ ! Bạn không hiểu cho mình thì Linh San này còn biết trông cậy vào ai đây ?

– Nói xấu anh đó hả, Linh San ? Khánh Vĩnh lên tiếng làm Linh San giật mình. Anh đến từ lúc nào ? Ước gì Khánh Vĩnh nghe được những lời cô vừa nói với bạn để anh không phải bận bịu vì cô, và cô sẽ an tâm bên bạn trong những ngày sắp tới nơi văn phòng làm việc cùng anh.

Linh San lắp bắp :

– Hoàng Hà vừa nói xấu anh chứ không phải Linh San đâu nha. Bạn em bảo anh chơi ần gian, thuận dịp để rủ bọn em đến quán xá. Người ta có bạn ủng hộ rồi, đâu cần anh quan tâm đến chứ.

Khánh Vĩnh trù mến bảo :

– Anh có dành phần quà riêng cho Linh San trong chiều nay. Em không được chối từ đâu nha.

Hoàng Hà xen lời vào :

– Linh San phải chọn một trong hai điều kiện :

Một là cùng chung vui với các bạn trong tổ, hai là nhận quà thưởng của anh Khánh Vĩnh.

Linh San cong môi dài giọng :

– Người ta hông chịu điều kiện nào hết thì sao ?

Cô bé phụng phịu nên đôi má ửng hồng, mắt nhìn về anh lóng lánh khiến Khánh Vĩnh ngẩn ngơ ra. Anh vờ giọng ra lệnh :

– Nhất định đến tận nhà Linh San để xin phép gia đình, thế là cô bé hết từ chối nổi với anh.

Linh San dùng dằng lời ngoảnh mặt :

– Biết trước có nhiều bữa tiệc đưa đến bất ngờ này, thì lúc nãy Linh San để mặc cho trái

cầu rơi, hồng thêm bắt lại đâu nhé.

Hoàng Hà lém lỉnh :

– Linh San mà giận lên, trông xinh ghê há anh Khánh Vĩnh ? Bạn em lại nhiều tài luôn gây sự bất ngờ cho mọi người. Ví như cuộn người trên không ấy.

San lườm mắt về bất bình :

– Chẳng phải là vì quyền lợi trong tổ nên mình cố tâm để đạt được, chứ thật ra mình chẳng thú vị gì với buổi vui chơi thế này đâu.

Linh San chợt im tiếng vì đôi mắt của Khánh Vĩnh đang nhìn xoáy vào cô.

Dẫu sao, anh vẫn là người thừa quyền lực trong mọi tình huống mà tổ chức cuộc đấu vũ cầu hôm nay không ngoài mục đích của Khánh Vĩnh mong muốn.

Cô cúi mặt lẩn tránh ánh, mắt vừa nghiêm khắc, vừa trĩu nặng anh gọi tặng.

Vô tình đôi mi cong khép kín rũ buồn đã làm xáo trộn quả tim chàng trai trẻ.

Liếc nhanh sang Hoàng Hà, Khánh Vĩnh nhẹ giọng :

– Tôi cần nói chuyện với Linh San vài phút.

– Linh San vội xua tay :

– Không thể được. Linh San phải về cùng với Hoàng Hà thôi. Anh Khánh Vĩnh lạ ghê ấy!

Ngày nào mà không gặp nhau và không nói chuyện với nhau hả anh.

– Nhưng xung quanh đầy máy móc, còn em thì lại cố trốn tránh anh Linh San nhỉ ?

– Khánh Vĩnh à ? Sao bỗng nhiên anh tạo nỗi lo âu trong lòng em ? Anh muốn em nói rõ bản thân mình ngay lúc này hay sao ? Anh muốn em phải gọi anh hai tiếng cậu chủ" mới vừa lòng anh hay sao ?

Biết chắc Hoàng Hà vừa lui bước, Khánh Vĩnh liền ngỏ lời :

– Sao Linh San cố tình xa lánh anh ? Em không hiểu hay em không muốn hiểu? Em có biết anh luôn cô lập ở công ty mỗi chiều là vì ai không?

Linh San lắc đầu thoái thác :

– Em hiểu anh luôn dành ưu đãi cho riêng em, nhưng em nhận thấy không còn cách nào để đáp lại công ơn của anh.

Linh San quay về phía bạn, nhưng cô ngỡ ngàng vì Hoàng Hà đã biến mất.

Rõ ràng là họ đã có toan tính với nhau. Cô liếc mắt về anh giận dữ :

– Em phải về ngay, kéo Hoàng Hà giận em. Vừa lòng anh rồi đó, Khánh Vĩnh ạ.

Khánh Vĩnh chau mày :

– Em lo cho bạn hơn, không sợ anh giận hả cô bé ? Linh San nhìn anh rồi sức tĩnh. Sau câu nói nhấn mạnh và ánh mắt của Khánh Vĩnh khiến Linh San như bị thôi miên. Cô vụng về run rẩy đôi tay, khẽ bảo :

– Xin lỗi, xin lỗi cậu chủ. Tôi đang cần được thanh thoi để lo cho xong công việc mà cậu chủ giao phó.

Khánh Vĩnh mỉm cười và nhìn Linh San đang mặc chiếc áo mới trông thật lạ mắt. Đẹp và phù hợp với lứa tuổi của các cô. Chắc chắn cô bé đã dày công nắn nót thành hình. Cô kín đáo tranh tài với anh, nhưng lại âm thầm cho anh đọc được tâm nguyện của mình rằng : không có Khánh Vĩnh dẫn dắt thì Linh San vẫn thực hiện được.

Anh thầm công nhận ở bộ óc tinh tế của Linh San rất nhạy bén. Đôi tay vàng từng làm nên công danh cho cả công ty mà ba mẹ anh luôn trầm trồ ca ngợi. Khánh Vĩnh không vì lợi ích riêng của gia đình mà tìm đến Linh San bằng tình cảm hồi hợt. Thật ra, anh say mê cô bé ngay cái ngày cô được. Hoàng Hà dẫn đến giới thiệu xin vào làm việc ở công ty, Lý lịch của Linh San chỉ đơn giản bằng những lời giới thiệu ngắn gọn của Hoàng Hà ... Cô bé ra đời thiếu vòng tay ru của mẹ và lớn lên trong đôi tay của người vú nuôi.

Hiểu rõ hoàn cảnh của Linh San, Khánh Vĩnh cảm nhận được ở anh nhiều thay đổi rồi lẳng lặng nâng đỡ cô bé đi lên từng bước trong nghiệp vụ.

Bốn năm có mặt của Linh San trong văn phòng làm việc, Khánh Vĩnh tự khép mình vào khuôn phép trong gia đình, hy vọng ba mẹ không phản đối nếu mai này anh xin phép ông bà được cưới Linh San để xây dựng tương lai.

Ngần ngừ thật lâu bởi ánh mắt dịu vợi của Linh San cố lẩn tránh, Khánh Vĩnh trầm giọng.

– Linh San giận anh đó à ? Anh chỉ đùa vui thôi mà. Nếu không vừa lòng, em cho anh xin lỗi vậy.

Cô xua tay tay vội vàng:

– Không, không. Linh San đâu có giận ai, bởi Linh San bận nhiều việc ở gia đình nên không thể.

Nói xong, cô đi từng bước dài ra cổng. Bỗng dưng cô dừng hẳn đôi chân và cúi đầu trầm nghĩ :

"Duyên cớ nào khiến mày vô tâm với Khánh Vĩnh đến thế hả, Linh San ? Mày tự hiểu lấy bản thân mày chỉ là một công nhân, hay vì mày hiểu rõ Hoàng Hà luôn quan tâm tới

Khánh Vĩnh ? Hai nguyên nhân trên chưa hẳn để mày phải đối xử với anh ấy như thế, vậy sao mày cứ trốn chạy?

Thật lâu vẫn không nghe lỗ tiếng bước chân anh, cô quay người lại và bàng hoàng khi nhìn thấy anh ngồi bên chậu hoa sứ, đầu gục xuống trong đôi tay hững hờ.

Linh San khẽ thở dài, vội cầm cúi bước đi. Cô cố xua tan hình ảnh Khánh Vĩnh bằng những bước đi đều đều mong mau đến nhà để tìm chút khuây khỏa sau lần đối mặt với anh.

Bất ngờ Linh San thẳng thốt :

– Lại vẫn là ông ! Ông từ đâu xuất hiện chẳng đường đi của tôi vậy hả ?

Khánh Sơn bình thản giới thiệu :

– Tôi tên Khánh Sơn. Tôi muốn mời cô bé dùng cơm với tôi. Cô không từ chối chứ?

– Ô ! Sao ông tự tin đến thế? Tôi e ông vương phải trở ngại khi tôi biết giận dữ đây.

Khánh Sơn mỉm cười :

– Tôi không tin cô đối xử với tôi như thế đâu bởi tôi chẳng phạm lỗi, phải không nào?

Linh San lắc đầu, cô lách người tránh tia mắt của Khánh Sơn bằng cách bước đi vội.

Nhưng anh nhanh tay nắm lấy vạt áo cô, giọng cô bé sao bướng vậy ? Tôi thật lòng muốn trò chuyện với cô để làm quen mà.

Linh San mĩa mai :

– Tôi chưa một lần tưởng tượng nổi, thật khủng khiếp để quen biết nhau như thế này.

Ông hãy tránh xa tôi ngay, bằng ngược lại, tôi sẽ la lên. Ông chịu được như thế không.

Tôi sẵn sàng chờ đợi đấy. Cô bé cứ thét thật to lên đi và ung dung nhìn tôi bị người ta đến còng lại để thỏa dạ của cô.

Linh San liếc mắt vào cái quán bên kia đường, hẳn từ cái quán nước này chui ra chứ , không sai và nhiều đôi mắt đang tò mò nghe ngóng nhìn vào cô Ngượng ngập, Linh San dịu giọng cầu hòa :

– Ông rất lạ trong cái nhìn của tôi. Thôi được tôi tha cho ông một lần này nhé, nhưng ông phải hứa không đi theo sau tôi. Mà nè ! Bữa nay tôi không được vui, ông đừng nên quấy rầy.

Linh Sơn chăm chú nhìn cô. Đôi mắt tròn xoe của cô lúc ẩn lúc hiện làm chao đảo nỗi của chàng trai. luôn sống với quá khứ nóng bỏng. Bất ngờ Khánh Sơn nhỏ giọng :

– Tôi không làm thì vừa lúc trưa này ở công may mặc Khánh Bình, cô là người thắng

cuộc đấu vũ cầu?

Linh San hất mặt:

– Ông tưởng như thế là tôi vui được hay sao? Nhưng thôi, tôi không thể ở đây nói chuyện mãi, tôi còn về nhà kéo ... ờ, người yêu tôi đang mong.

– Người yêu ?

Khánh Sơn nhắc lại bằng giọng thẳng thốt. Chợt anh hỏi :

Cô bé được bao nhiêu tuổi rồi ?

Hừ! Người đầu mà lạ, sao hay hỏi thế hồng biết.

Bất chợt Linh San đưa tay vẫy vội chiếc tắc xi vừa trờ tới rồi nhanh nhẩu mở cửa xe chui vào. Khánh Sơn nhẹ lắc đầu trông theo tiếc nuối. Cô bé xinh xắn vô cùng, có điều anh chưa nhìn thấy nụ cười của cô nở trên môi khi đối diện cùng anh.

Thoát được Khánh Sơn, Linh San mím môi cay cú. Đối mặt với hấn ở đoạn đường về đến nhà không hơn trăm mét, ấy vậy mà Linh San phải đón tắc xi để làm gì ? Trốn hấn? Cả ngôi nhà của Linh San. cũng đồng lửa với chủ nên cô ôm vào người một buổi chiều dạo phố trong nỗi lo âu.

Chờ ánh đèn đường sáng tỏ. Linh San môi lon ton cuốc bộ một khoảng đường không xa để trở về. Thấy vú đang tựa cửa ngóng đợi, cô nhoẻn miệng phân bua :

– Con về muộn vì một châu kem của các bạn khao nên để vú phải trông đợi, Bà Hạnh an tâm vì biết cô đã về đến nhà. Vui mừng, bà xỉ tay vào trán cô cần nhằn :

– Ôi ! Con làm vú cứ đi ra rồi lại đi vào trông ngóng. Vô nhà tắm rửa nhanh đi con, vú dọn sẵn cơm từ chiều đến giờ.

Nắm tay vú đi vào.nhà, Linh Sần nói khẽ :

– Con chỉ lỡ một lần về muộn thôi vú ạ.

Bà lườm yêu. cổ bằng .ánh. mắt trù mến :

– Hừ ! Lỡ một lần . về muộn của con cũng đủ làm cho vú hú vía suốt cả buổi chiều rồi.

Con lớn rồi nghe chưa Linh San, có đi đâu và làm gì thì cũng phải thông qua với vú, nghe không con ?

Linh San phụng phịu.

– Con chỉ lỡ một lần này thôi mà. Tổ triệt đứa nào quấy rồi con để bắt vú phải lo âu. Con quyết rửa hận.

Bà vú nhìn sững cháu ngạc nhiên :

Con vừa cầu nhàu gì đó hả ? À! Chắc là bị các cậu theo chọc..phá rồi con nguyên rửa người ta có phải không?

Không có đâu vú. Ai mà dám chọc con chứ ... Tại con đang ... - Linh San ngập ngừng ...

– Khó nói quá hà ! Nhưng ... vú đừng mong con mau lớn, con hông chịu đâu.

– ôi ! Lớn bé gì cũng là con, là Linh San ngoan ngoãn của vú. Và vú phải có trách nhiệm lo lắng cho con đến ngày trưởng thành. Ít ra con phải được một người chồng xứng đáng biết thương yêu con.

Linh San lắc đầu lia lịa :

– Vú hết thương con rồi nên vú luôn mong con mau trưởng thành, mau lấy chồng để đi cho khuất mắt vú chứ gì.

Bẹo cằm Linh San, bà cười xòa :

Trời ơi! ...Cháu của tôi mấy ngày qua nó làm sao rồi nên luôn nhõng nhẽo với vú của nó.

Nhìn ngay vào mặt cô, bà nghiêm giọng:

– Linh San !- Con đang thay đổi tâm tính rồi nên vú càng lo lắng cho tương lai của con, con hiểu chứ. .Nhưng chuyện đó là chuyện ngày mai. Còn bây giờ con đi tắm gội ngay để còn ăn cơm. Vú chờ con nghe Linh San.

Cô ngoan ngoãn kê môi hôn nhẹ lên vầng trán của bà rồi đi mà không dám ngoảnh mặt lại.Vú của cô đang dỗi mắt băng khuôn vì lo lắng cho đứa cháu duy nhất của mình.

Hoàng Hà búng nhẹ ngón tay lên ngay chóp mũi của bạn để gọi dậy. Linh San giương to mắt ngạc nhiên hỏi :

– Đến lúc nào vậy Hoàng Hà ?

Hoàng Hà nhướn mày:

– Mày ngủ quá giờ giấc quy định trong ngày rồi, còn gì thể thống một phụ nữ khỏe chứ?

Linh San chống tay ngồi lên, miệng lè nhè.

– Tại người ta cố làm cho xong công việc hôm nọ anh Khánh Vĩnh giao chứ bộ.

– Làm nhiều và ngủ quá giờ để người cơn giận dai của mày phải không?

– Nhà ngươi còn hỏi ? À, nhà ngươi đến chơi hay có chuyện gì không hả ?

Cô bạn có vẻ trịnh trọng :

Ông bà chủ cho gọi bọn mình đến nhà. Không biết chuyện gì lại đến nữa đây, bỗng nhiên mình đâm lo, Linh San ạ.

Cô chau mày thắc mắc :

Nhưng ai báo với Hoàng Hà mới được chứ?

– Thì anh Khánh Vĩnh mới đến nhà mình gọi cả hai đứa. Mình rủ anh ấy đến đây với mình kéo Linh San không tin, nhưng ánh khoát tay rồi phóng xe như bay vậy. Hôm qua, chắc hai người đầu khẩu so tài rồi giận nhau hả Linh San ?

Linh San vờ tỉnh :

– Ngày nào mà mình với anh Khánh Vĩnh không cãi vã. Thử hỏi anh ấy bày ra chi trò đấu vũ Cầu mà mình là con cờ thí điểm của anh ấy. Có tức không chứ.

– Ôi chỉ vì cái chuyện con con ấy rồi tự chuốc lấy vào thân à? Thôi, mau trang điểm thật đẹp để đến ra mắt ba mẹ chồng chứ Linh San.

Cô ngoảnh mặt :

Hoàng Hà đừng đùa như thế chứ? Lỡ có một kẻ thứ ba nghe được chắc Linh San phải bỏ việc:

Hoàng Hà thành thật :

– Mình đoán nhất định ông bà chủ gọi đột xuất thế này chắc không ngoài việc chọn con dâu cho con trai đầu nhé ! Nhưng Linh San đã lọt vào vòng chung kết trong ánh mắt hoàng tử Khánh Vĩnh rồi.

Dừng hẳn đôi chân nơi ngưỡng cửa, Linh San ngênh mặt :

– Nếu vì chuyện này mà đến đó thì Linh San xin rút lui. Hà đi một mình vậy.

– Hừ San giận mình à ? Có biết bao người mong được may mắn như mi mà không được kìa.

Quay bước, Linh San lên tiếng :

– San muốn nhường lại cái may mắn của mình cho một người nào đó. Hoàng Hà không ngại Khánh Vĩnh cười hả hê nếu lỡ anh ấy nghe được câu nói đùa của mi sao?

Hoàng Hà đùa dai:

– Mi được ông bà chủ quan tâm là tốt lắm rồi Linh San gay giọng :

Sao mi lại nói vậy. Thường ngày các bạn vẫn được ông bà chủ tiếp xúc thì.

có sao đâu Hà luôn đưa mình đến đoạn đường không lối thoát. Hà không hiểu cho mình chút nào được sao ?

– Nhưng anh Vĩnh có quan trọng chuyện giàu nghèo. Đừng cà kê nữa Linh San, nhanh lên đi chứ ? Mười giờ tại mình phải có mặt, đừng để ông bà chủ phải mong đợi. Mọi chuyện còn bàn tính lại lo gì chứ “é con”.

Hoàng Hà dài giọng hai tiếng "bé con" mang âm điệu trầm trầm của Khánh Vĩnh khiến Linh San bật cười, đánh vào vai bạn :

– Mong sao trái cầu của hoàng tử Khánh Vĩnh rơi ngay vào đôi tay vàng của Hoàng Hà là bạn không chối nổi với mình nhé.

Hoàng Hà chun mũi nhăn mặt, ây cha! Đến tận cùng mùa đông vẫn còn lạnh lắm Linh San ơi .

Tuy vui đùa cùng bạn để khỏa lấp những giây phút băng quơ nhưng Linh San không khỏi chau mày phân bua. Chuyện gì sẽ xảy ra khi đối diện cùng ông bà chủ mà không là những công việc thường ngày cùng Khánh Vĩnh sẽ nghĩ gì khi cô lặng lẽ bước chân đi ? Cuối cùng, Linh San phó mặc để cho bạn lôi kéo. Ngồi sau lưng bạn trên chiếc xe mà cô tự buồn cho phận mình. Hoàng Hà cho xe vào sân, thắng gấp, cô bỏ đôi chân rời khỏi xe hất mặt về bạn bằng nụ cười lạ :

– Vào nhà chứ Linh San ! Mi ngổ như chú mèo con ấy.

Linh San không lạ lòng ở thái độ tự tiện của Hoàng Hà. Bạn cô vẫn đủ điều kiện để đến với Khánh Vĩnh cũng như gia đình anh ấy. Tiếc thay Linh San lại đối mặt với anh ngoài mong muốn và cô lại khó xử khi phải vướng phải một tình cảnh trở trêu.

Linh San dừng lại trước thềm ngưỡng ngáp:

Quái lạ! Sao bỗng nhiên đôi chân của mi co quắt thế hả Linh San ? Điềm đến không lành chốc nữa đây sẽ trùm kín lên đầu của mi. Cút đi là biện pháp cuối cùng để mi tự quyết định cho số mạng.

– Linh San ! Vào nhà đi em !

Cô ngược mặt nhìn Khánh Vĩnh. Anh không tỏ thái độ xa lạ nên Linh San yên tâm. Cô ngáp ngừng :

– Chào anh ! Không có chuyện gì quan trọng, Linh San về được chứ anh ?

Khánh Vĩnh nói, giọng buồn buồn :

– Ba mẹ anh mời hai cô đến cùng chung vui với gia đình và để chúc mừng ngày anh trai anh mới về.

– Chỉ có vậy thôi sao ?

Linh San hỏi gạn lại rồi mỉm cười nhìn anh. Nụ cười thoảng trên môi như vừa trút được nỗi lo âu đang vây kín. Cô không quên nháy mắt với Khánh Vĩnh trước khi bước vào nhà.

Đổi mặt với Linh San nơi phòng khách là ông bà Khánh Bình đang đổi mặt trông ra cửa. Vừa thấy Linh San bước vào, ông bà niềm nở :

– Ô Linh San ! Tưởng cháu không đến được với gia đình của bác chứ.

Linh San nhẹ gật đầu đáp trả nhưng đôi chân không di động, khiến Hoàng Hà bật cười giòn :

– Sang ngồi bên đây với mình nè, sẵn dịp mình giới thiệu bạn với anh Khánh Sơn, để anh ấy được dịp quen biết với nhân viên đặc biệt của anh. Mãi đầu khâu với Phi Phụng nên Khánh Sơn không hề quan tâm đến nơi phòng khách, mọi người đang chăm chú vào anh. Bất chợt nghe nhắc đến tên, Khánh Sơn quay lại và không khỏi ngỡ ngàng với cô gái vừa ngồi vào ghế đối diện. Linh San không kém bờ ngỡ. Cô cúi thấp để tránh né tia nhìn chăm chăm của anh. Qua giây phút bối rối, Khánh Sơn vờ giọng :

– Đây là cô bé mà ba mẹ thường nhắc đến trong thời gian con đi du học đấy à ?

Ông Khánh Bình vui vẻ bảo :

– Ủ Hoàng Hà thì ba không phải giới thiệu. Còn đây là Linh San, vừa làm việc với gia đình ta, vừa là con cưng của ba mẹ.

Ba mẹ nói gì mà nghe hơi lạ. Khánh Sơn không hiểu nên đưa mắt nhìn em trai và bắt gặp Khánh Vĩnh đang đỏ mặt liếc nhanh cô bé. Anh khẽ thở dài, chợt trầm giọng:

– Hân hạnh được biết Linh San !

Cô bé đáp lí nhí :

– Hân hạnh được biết ông !

Bà Khánh Bình cất giọng, hướng mắt về phía Phi Phụng bảo :

– Linh San là nhân viên đặc lực nhất đã bỏ rất nhiều công sức vào công ty của vợ chồng con. Hôm nay Khánh Sơn đã về, nên sẵn đây ba mẹ cho các con biết những việc sắp tới. Các con đồng ý chứ?

Khánh Sơn nhăn trán bút rớt :

– Mẹ à! Trước đây con rất mong mau trở về để cai quản công ty của con, nhưng xét thấy Khánh Vĩnh làm việc rất tốt, bên em con lại có Linh San đặc lực nên công ty càng phát triển:

ý con muốn nhường công ty này lại cho em con, còn phần con thì thùng thảng tính sau.

Phi Phụng không vui trong lời nói thoái thác của Khánh Sơn trước ba mẹ, cô cao giọng phân bua :

– Thừa ba mẹ !Anh Khánh Sơn không chịu làm việc nhưng con ...

Ông Khánh Bình nhẹ gật.

Ba hiểu cả việc làm của các con, nên bữa nay ba muốn có đủ mặt trong gia đình, có cả Linh San và Hoàng Hà. Hai cháu đây thừa khả năng tiếp sức với gia đình của bác đây chứ?

Hai cô gái ngồi yên Hoàng Hà nheo mày vì câu chuyện bắt đầu trái với ý nghĩ của hai cô khi đến đây. Tưởng ông bà sẽ đề cập chuyện hôn nhân giữa Khánh Vĩnh và Linh San, nhưng mọi việc lại nằm ngoài dự tính của cô, nên Hoàng Hà không còn phần khởi đối thoại. Cô cứ để mặc ông nói và mặc bà cao giọng. Riêng Linh San nhẹ lắc đầu :

Cháu không thể ...

Khánh Vĩnh dịu giọng ngắt lời :

– Hứa với ba mẹ anh đi Linh San. Chẳng có chuyện xảy ra đáng tiếc đâu. Em đừng lo lắng. Dù thế nào vẫn còn có anh bên cạnh.

Phi Phụng xen lời.

– Chú Vĩnh hãy để cho cô ấy nói hết ý đi rồi sau đó gia đình ta thương lượng.

Cũng có thể sẽ tăng lương cho hai cô.Linh San khẽ mỉm cười, nụ cười xinh xắn với hai lúm đồng tiền rất duyên lại rất gần Khánh Sơn. Một chút hờn ghen trỗi dậy, anh bực dọc nắm tay xuống bàn cau có :

– Thôi được ! Ai bảo sao, tôi xin vâng vậy. Nhưng trước mắt, Khánh Vĩnh vẫn làm việc cho anh chứ?

Linh San phản búa :

Tôi xin lỗi. Thật ra khi đến đây, chúng tôi không hề biết hai bác đang mong muốn những gì ở chúng tôi.

Liếc mắt không thiện cảm về Linh San cô gái đẹp dài giọng :

Cô đang vờ vô tư để đòi chúng tôi tăng lương cho các cô đó thôi, chứ làm gì không hiểu câu chuyện khi ba mẹ tôi vừa đề cập? Linh San ! Trước mắt cô vẫn làm việc cho công ty của vợ chồng tôi, đến khi ba mẹ tôi tách rời chỉ nhánh cho chú Vĩnh đây thì . .... Lúc ấy do cô quyết định nơi làm việc của mình cũng chưa muộn.

Linh San chăm chú nghe những lời trần thuật của cô gái lạ. Họ xứng đôi với nhau cũng phải lắm:

Ông thì gần bướng không ai bằng và bà thì kiêu kỳ hết chỗ nói.

San đưa mắt về phía bạn cầu cứu Hoàng Hà nheo mắt với bạn rồi nhìn sang.

Khánh Vĩnh buông lời :

– Xem như Hà và San không hiểu gì việc của gia đình anh. Hãy cho chúng tôi được ra về để nghỉ ngơi chứ hả ?

Ông Bình vội xua tay :

– Khoan về đã các cháu ! Từ nãy giờ bác chưa nói được gì với các cháu đây.

Bây giờ thì bác muốn nói rõ để các cháu không phải phân vân. Chuyện như thế này :

Khánh Sơn mới du học về và trở lại công ty của nó làm việc. Còn Khánh Vĩnh, bác sẽ có hướng khác để lập chi nhánh riêng. Nhưng cháu nào ủng hộ Khánh Vĩnh? Các cháu hãy cho bác biết rõ, để bác thu xếp việc làm cho nhanh và gọn.

Chà ! Khó mà đo lường tâm tư nổi khi phải hằng ngày đối mặt với Khánh Vĩnh. Còn ở lại làm việc đã quen thì liệu Linh San có chịu được đôi mắt sáng quắc của cô gái này và Ông chồng nông thôn đáng ghét kia không.

Cô khó hỏi lòng nên kê. tại bạn nói khẽ :

– Về nhà hãy tính lại đi Hoàng Hà. Lúc nãy bạn bảo với mình đó, bạn còn nhớ không?

Hoàng Hà không phân vân gì nữa, cô vội đứng lên :

– Thừa hai bác, chúng cháu sẽ tính lại và trả lời sau. Hiện thời thì chúng cháu vẫn đến làm Việc Với anh Khánh Vĩnh.

Căn phòng khách bỗng im ắng, xem như câu chuyện mong muốn của ông bà bất thành.

Bất ngờ, Khánh Sơn nói đầy đủ :

– Dầu thế nào thì các cô cũng đã có thừa uy tín với ba mẹ tôi, nên tôi hy vọng các cô không đành để anh em tôi phải chôn mắt thời gian bận bịu vì đắn đo suy tính.

Hoàng Hà không muốn dài dòng, cô nắm tay bạn kéo đứng lên lời lẽ phép cúi đầu chào ông bà. Hai cô nhón nhơ ra về trước sự bất lực của Khánh Vĩnh.

Thật lâu, ông Khánh Bình cất giọng khàn khàn :

Linh San thật tội nghiệp! Nhiều lần ba mẹ ao ước con bé sẽ là con dâu trong nhà, nhưng ... Biết con trai của ba có đứa nào vui lòng.

Phi Phụng đầy đủ :

– Ba ơi ! Con trông cô ấy rất thân với chú Vĩnh. Hay ba cưới cô ấy cho chú rồi cho riêng chú một chi nhánh. Thế Linh San không may mắn lắm hay sao ?

Khánh Vĩnh cười buồn :

- Nếu tất cả con gái trên đời này đều có ước mơ như chị, có lẽ thanh niên chúng tôi không cần phải mất ăn mất ngủ.
- Chú nói sao, chú Vĩnh? Chẳng lẽ Linh San là đối tượng gây phiền toái trong lòng của chú ? Và cô ta chắc là thần thánh nên không ham tiền và danh lợi.

Chương 2

Khánh Vĩnh chau mày :

- Tôi chưa hề nói đến điều đó chị chỉ tự suy nghĩ ra đó thôi.

Phi Phụng tự phụ :

- À ! Tôi hiểu ra rồi. Chú đang phân vân ở chuyện khác. Có lẽ chú đang nghĩ đến ngày mà chú rời khỏi công ty và các cô không chịu theo làm việc với chú.

Nhưng tôi cam đoan với chú có tiền chú muốn gì mà không được.

Ông Bình xoa tay :

Phi Phụng à ! Thằng Khánh Vĩnh trong việc làm ăn cả đến chuyện tình cảm riêng tư, nó rất tế nhị, nên nhiều lần bác đây khó mà dò ý nó được. Cháu không phải quan tâm đến nó làm gì. Còn bây giờ bác muốn hỏi thăm về anh chi bên nhà. Thời gian này việc làm ăn mua bán còn thịnh không cháu?

Phi Phụng dè dặt:

- Trước sau như một gia đình cháu không hề có sự thất bại.

Ông Bình cao giọng:

- Hỏi thì hỏi vậy chứ bác hiểu rất rõ công việc kinh doanh của ba mẹ cháu bên đó. Nhưng còn phần cháu ?

Cô e ấp bảo :

– Việc này do anh Khánh Sơn quyết định ạ.

Bây giờ Khánh Sơn mới lên tiếng :

– Tôi lấy quyền gì để quyết định tương lai Phi Phụng, trong khi tôi vẫn trắng tay.

– Anh nói dối ! Mẹ vừa bảo công ty Khánh Bình là của anh. Mẹ bảo công ty này là của vợ chồng mình cơ.

Khánh Sơn cười nụ :

Phi Phụng à ! Mẹ tôi mơ ước vậy thôi, chứ làm gì có chuyện vợ chồng ở đây, khi mẹ tôi cũng như những người trong gia đình này thừa hiểu chúng ta chưa kết hôn kia mà.

– Nhưng lời hứa của anh với ba mẹ tôi thì sao ? Anh hứa những gì khi đi du học về ? Anh để tôi vì anh mà ngày đêm mong đợi.

– Rồi thời gian tôi xa nhà, Phi Phụng có thường lui tới thăm ba mẹ tôi không, hay cô chỉ biết có tôi thôi ?

Phi Phụng cười nụ :

– Tôi vẫn có việc làm hằng ngày, có thể nói là bù đầu với công việc. Anh có lo lắng cho tôi ngày nào không, hay tôi phải kiếm kế sinh nhai trong thời gian chờ đợi anh về ?

Bà Bình ôn tồn khuyên can :

– Khánh Sơn à ! Con không nên mang việc riêng tư của hai đứa ra trước ba mẹ. Mẹ khuyên hai đứa hãy vì nhau một chút.

Phi Phụng nó nói cũng phải, vì từ bên nhà anh chị bên đó đến nhà mình mất phải một đoạn đường khá xa. Con phải hiểu cho nó. Trước sau gì nó cũng là vợ tương lai của con.

Khánh Vĩnh tiếp lời mẹ :

– Chị Phi Phụng nhanh nhẹn và giao tiếp khá đấy ! Anh không sợ thất bại trong công việc vì bên anh đã có chị ấy.

Khánh Sơn nhăn mặt :

– Anh lỡ rồi Vĩnh ạ ! Phi Phụng không thành thật với anh đâu. Anh đã lỡ tạo sự phiền toái trong lòng ba mẹ, nhưng anh hy vọng một ngày không xa, mọi việc tốt đẹp sẽ đến với anh Phi Phụng nhún vai :

– có lẽ tôi là Chương ngại vật trước mắt anh khi anh đã có trong tay sự nghiệp vững chắc. Nếu sự thật là thế, thì tôi xin rời khỏi ngôi nhà này và trả lại tự do cho anh.

Ông Khánh Bình lên tiếng :

Phụng à ! Để rồi bác rầy nó. Tụi con đã lớn cả rồi, ồn ào lên thiên hạ sẽ cười cho chó

chẳng ích lợi gì đâu cháu.

Phi Phụng ngúng nguẩy nói :

– Cháu không bắt buộc anh ấy phải cưới cháu, và cháu cũng chẳng màng danh lợi đâu.

Nhưng chuyện gì cũng có cái thực tế của nó, ví như anh Sơn trước kia rất yêu cháu, giờ bỗng thay đổi. Ít nhất cháu phải nắm rõ nguyên nhân, rồi sau đó cháu từ từ giải quyết.

Khánh Sơn nhếch môi :

– Nguyên nhân à ? Chuyện này giờ chưa đủ để cho cô hiểu lấy hay sao ?

– Đó chỉ là cái cớ để anh bội tình thôi. Nhưng không sao, đời còn dài mà, Phụng vẫn còn chờ đợi anh được Khánh Sơn ạ ! Phụng hy vọng anh suy nghĩ lại.

Nói xong, Phi Phụng nhanh nhẩu đứng lên cúi đầu chào ông bà Khánh Bình, rồi đi một mạch ra cửa. Căn phòng khách trở lại ảm cúng đối với Khánh Sơn. Anh thở hắt ra vui vẻ :

– Khánh Vĩnh ! Nói cho anh nghe việc làm của em có sung túc lắm không?

Còn cô gái lúc nãy giữ vai trò gì ở Văn phòng vậy? Khánh Vĩnh mỉm cười :

– Em lại đang lo cho anh đây. Chị Phi Phụng mà giận lên là anh ốm với chị đấy.

– Ôi ! Anh mà lo gì, cùng lắm anh sống độc thân, khi cảm thấy buồn thì đi du lịch đó đây có lợi cho anh hơn nữa là khác.

Ông Bình chen lời răn đe :

– Trước đây bốn năm, con nằng nặc đòi cưới vợ. Ba thấy Phi Phụng cũng được nên về lập tức tạo phương tiện làm ăn cho con. Rồi cũng con tự bỏ đi giao lại cho em mày. Nói thật, thằng Vĩnh mà không kiên trì suốt bao năm qua, chắc ba không thọ đến ngày nay đâu.

Khánh Sơn thình lạng, anh đang ân hận việc đáng tiếc của mình. May nhờ có Khánh Vĩnh kịp thời cứu nguy nên gia đình vẫn sung túc và đầm ấm.

Giấu những uẩn khúc vào lòng, anh vờ tỉnh :

– Ba à ! Trở về nhưng con chưa có ý định bắt tay vào công việc. Có Khánh Vĩnh thay thế cho con thêm một thời gian nữa.

– Rồi em con thì sao ? Ba muốn đứa nào cũng tự làm chủ lấy mình, đứa nào cũng lớn cả rồi.

Con hiểu ba à ! Nhưng trước mắt, con không muốn chỉ một mình con mà làm hỏng mọi việc. Con chỉ mong sao cho mọi vướng mắc của con được gỡ rối, sau đó mọi người cùng

chia vui với con.

Bà Bình thở dài :

Nghĩa là con đang phân vân về việc hôn nhân của con, con muốn kéo dài để tìm hiểu Phi Phụng phải không ?

– Không hẳn như thế mẹ ạ, bởi Phi Phụng dối con. Cô ấy không trung thành trong thời gian quen biết với con, điều này làm buồn lòng con nên con mới bỏ đi. Thiết nghĩ trong bốn năm xa con, chưa hẳn Phi Phụng đã chờ đợi con.

– À ! Thì là con chậm chạp với nó là vậy. Mẹ không ép uổng đứa nào cả.

Có điều con phải tự giải quyết lấy, đừng để bên nhà cha mẹ cô làm phiền lòng ba mẹ là đủ rồi. Nhưng thời gian du học con có quen biết cô gái nào không ?

– Dạ không mẹ ạ! Số mạng của con chỉ gặp không may, nên con chưa hề nghĩ đến việc lập gia đình.

– Hay ba mẹ chọn lựa cho con một cô gái làm việc trong công ty của mình.

Con chịu không?

– Khánh Sơn đỏ mặt :

– Việc hôn nhân không quan trọng với con ngay lúc này đâu. Ba mẹ nên cưới vợ cho Khánh Vĩnh thì phải hơn.

Khánh Vĩnh nhướng mày :

– Em vô duyên, nên chẳng có cô nào dám nhìn đến. Em nghĩ trời dành thiệt thòi cho anh em mình đấy anh ạ.

– Sao lại như thế được. Khánh Vĩnh à ! Không phải Hoàng Hà chịu khó vào làm việc với công ty của mình là vì em sao ?

Khánh Vĩnh nhướng mày thám nhủ :

Hoàng Hà có lần nào không muốn Linh San đến gần anh và cô gái ấy có lần nào tỏ thái độ quyến luyến để Khánh Vĩnh thoáng chút phân vân đâu ? Sao hôm nay bỗng nhiên Khánh Sơn đề cập đến ?

Anh lên tiếng thắc mắc hỏi :

– Anh dựa vào đâu mà nói Hoàng Hà quán tâm đến em ?

Khánh Sơn cười :

– Thứ nhất, mẹ cô ấy và mẹ mình là đôi bạn thân thiết, kể đến cô ấy thừa khả năng có một công ty như gia đình ta. Cuối cùng lại chịu đến công ty và làm nhân viên của em.

- Thôi, thôi ! Em chưa một lần thoáng nghĩ đến điều này đâu anh.
- Cho nên em cứ tưởng cô ấy đến gần em bằng cá tính của một người em không hơn không kém. Này nhé! Em vô tình với Hoàng Hà rồi đó Khánh Vĩnh ạ. Anh nói em phải để ý mới hiểu được lời anh nói là không sai.

Ông Khánh Bình lắc đầu ngao ngán :

- Cuối cùng thì mọi việc sắp xếp chẳng đâu vào đâu Thôi, công việc hãy gác qua, rảnh rồi ta bàn tính lại.

Rồi ông phất tay ra lệnh :

- Hôm nay, mình ra ngoài dùng cơm. Kể như buổi tiệc ở gia đình không hoàn tất, tôi cũng chịu trách nhiệm phần nào.

Linh San đi dọc theo hành lang rồi gõ nhẹ cửa từng phòng để tìm Khánh Vĩnh.

Đi mãi cả đôi chân mà anh đâu cũng chẳng thấy. Cô lại đi trở xuống thang lầu, rảo mát khắp Sân rồi nhìn ra cổng. Cô dừng hẳn đôi chân rã rời, mày liễu cau lên :

- Khánh Vĩnh đâu nhỉ ? Chẳng lẽ Linh San không dám nghĩ đến, chốc nữa đây cô phải đối mặt với ông bà chủ "xứng danh" kia. Dù vậy, Linh San vẫn dỗi mắt trông chờ ...

Bất chợt, cô thấy Khánh Vĩnh đến trước cổng, anh có vẻ hốt hải đi vào văn phòng, không màng đến cô bé đang đứng tựa lưng chờ đợi ở hàng hiên.

Chờ Khánh Vĩnh vào hẳn bên trong văn phòng, Linh San mới bước theo sau. Bất ngờ Khánh Vĩnh quay lại làm Linh San đâm sầm vào anh nơi cửa. Cô đưa tay lên trán xuýt xoa vì đau khiến Khánh Vĩnh bối rối. Anh gượng cười bảo – Nãy giờ Linh San đi đâu ? Vừa vào văn phòng không thấy em, anh lại quay ra để tìm.

Vừa nhăn trán, Linh San vừa khẽ nói :

- Sao bữa nay anh đến muộn thế, làm Linh San phải rảo hết hành lang để tìm nè .
- Anh bận vài việc. À ! Bản thiết kế của em xong chưa hả Linh San ?

Cô gật đầu :

- Vâng, thì đấy. Em đang nôn nóng gặp anh.
- Có thật không?
- Không thật để em phải chờ đợi à ? Nhưng xem qua chắc phải có anh ủng hộ.
- Đưa anh xem.

Linh San e dè :

- Kỳ lắm ! Thiết kế mẫu áo len này là hình tượng chiếc lá bàng và một mẫu cánh hoa

bàng.

Khánh Vĩnh nhượng mắt lạ lẫm :

– Chắc không kỳ như em tưởng đâu, có thể anh sẽ, bỏ sung vào vội em. Chịu nhé cô bé ?
San chớp đôi mắt rạng rỡ. Có Khánh Vĩnh ủng hộ, Linh San không còn lo lắng và phân vân. Vững dạ nên cô đặt chồng giấy lên mặt bàn, lật ra trang giấy đầu tiên bằng đôi tay run run.

Khánh Vĩnh chăm chú nhìn vào một lúc anh bật thét :

Tuyệt ! Tuyệt lắm Linh San ! Em tìm đâu ra chiếc hơ lả lừng để kết thành mẫu thời trang này vậy ? Anh chưa hề nghe thấy đến cánh hơ bàng. Nó bé tí lắm phải không em, mà em là người đầu tiên nâng niu trân trọng bằng cả khối óc.

Sực nhể lại chiếc áo Linh San mặc trên người ngay buổi đầu vũ cầu, anh nhìn cô bằng ánh mắt vui vui :

– Vô cùng tuyệt ! Nếu người mặc chiếc áo mẫu này mà cười tươi một chút, thì.:

Cô nguyệt anh :

– Xí ! Người taf thật tình lại làm trò đùa cho kẻ lạ mặt vô tâm.

– Thì anh đang nói thật mà Linh San ! Em tự mình trong công việc được rồi đó. Anh rất yên tâm về em.

Cô vùng vằng :

– Rồi anh phó mặc cho em để ngồi lên ghế giám đốc sai khiến người ta hả?

Linh San hồng chịu đầu nha.

Chợt Khánh Vĩnh trầm giọng :

– Anh chỉ lo sợ em phải băng khuâng trong công việc; nhưng xét ra em tiến bộ trăm phần rồi, anh chỉ chín mươi chín, thua em:

– Ái chà ! Hai người vui vẻ rồi há.

Không hẹn, cả hai cùng nhìn ra cửa Linh San lẹ miệng :

– Linh San chịu thua mi rồi đó, Hoàng Hà Nè! Lại gần đây, San cho xem qua công trình ấy ngày nay của San.

Hoàng Hà kháu khỉnh :

– Nào ! Cô tâm sự gì hãy maag ra đây, Hoàng Hà xem qua rồi giải bày cho Khánh Vĩnh cười nói :

– Đúng là hai cô phải là một nhà thơ.

– Í ! Bọn này không dám mơ ước đến thì đừng bảo là ... là.. Hoàng Hà vừa đùa nhưng đôi mắt cô không bỏ sót một nét mầu nào trên trang giấy của Linh San đưa ra. Bất chợt Hà lên tiếng:

– Lá bàng ! ở đâu mi tìm ra để trưng bày mầu đó vậy? Sao không là chiếc lá xoài, lá mít gì đó hả, Linh San?

Khánh Vĩnh cao giọng :

– Các cô thường lạ lùng trước mắt tôi nên đôi lần tôi cảm nhận được bản thân mình tương tự như thế. Hoàng Hà có phản đối không Hoàng Hà dài giọng :

– Sao không là Linh San trả lời câu hỏi của anh nhi ?

– Lại là Linh San ! Hà không cần phải quan tâm đến cô ấy, vì còn nhiều câu trả lời khó hơn đang dành sẵn cho cô rồi.

– Chà, nguy hiểm quá hả Linh San ! Bạn có ý kiến gì trong vụ này không, chứ Hà đang hoảng đó nha.

Linh San cười buồn trả lời :

– San không sợ một trở lực nào trước mắt nếu lòng mình không bận bịu vì nó, Căn phòng bỗng im bật tiếng cười nói. Sao lại như thế? Hoàng Hà tự phân bua :

Chẳng lẽ Linh San đọc được trong tâm tư của cô là Linh San đang đứng dưng chối bỏ tình yêu của Khánh Vĩnh đang dành sẵn? Không Hà đã có đủ đầy vật chất so với Linh San, cô không thể giành lấy Khánh Vĩnh vào mình vào lòng cô nặng trù.

Đọc rõ trong đôi mắt vô tư của bạn, Hoàng Hà thân nhiên :

– Linh San có sẵn ma lực tlong người rồi nên xem tất cả đều là bóng mờ. Này nhé! Xem chừng gặp yêu thì ma cũng chạy trời chết.

– Ôi !

– Linh San đánh yào vai bạn rồi nghiêm giọng :

– Đến đây để làm việc, Hoàng Hà phải hiểu điều này nhé:

Anh Khánh Vĩnh không dễ như mi tưởng đâu.

Khánh Vĩnh trợn mắt :

Linh San muốn gây oán cho anh đó hả Không thương cũng nghĩ chút tình cho anh nhờ nghe không?

Bất chợt, Linh San run môi khi vừa nhận được bóng người thấp thoáng ngang qua cửa sổ Cổ vội cúi mặt trước bất ngờ của Khánh Vĩnh và Hoàng Hà khiến hai người nhìn ra ngạc

nhiên :

Hoàng Hà liền thoáng :

Chúng em kính chào thượng khách!

Khánh Sơn bước vào, nheo miêng cầu hòa, hy vọng Linh San không phải khiếp đảm mỗi lần trông thấy anh. Liếc nhanh cô bé đang chớp mắt lúng túng, anh cười thật nhẹ, giọng ôn tồn :

– Chào các cô ! Tôi đến đây với hy vọng là được các cô trả lời về việc hôm qua ba tôi nêu ra. Hoàng Hà lém lỉnh :

– Bọn này đang hồi hộp đây nè, nhưng chưa xong việc, bởi Linh San còn đang phân vân. Không ai hiểu Hoàng Hà đang nói những gì nên Khánh Vĩnh lên tiếng :

– Anh ngồi vào ghế với tụi em rồi chúng ta cùng bàn bạc. Khánh Sơn tỏ ra bình thản, anh tìm chiếc ghế đối diện với Linh San ngồi vào, mắt liếc nhanh. Cô ta đang cúi mặt, đôi tay vân vê tà áo. Nhất định Linh San sẽ là của anh, bởi cử chỉ rụt rè của cô biểu hiện rất rõ trong mắt Khánh Sơn.

– Chớp mắt, Khánh Sơn vui vẻ nói :

– Anh tự quyết định được không Linh San? Làm việc với anh hay Khánh Vĩnh cũng vậy thôi, anh nghĩ không để thiệt thòi về phần các cô đâu.

Hoàng Hà im bật tiếng cười vì câu hỏi .bất ngờ đến thế. Còn Linh San thì sao ? Cô nhìn Linh San đang cúi mặt, tay vân vê tà áo không trả lời câu hỏi của anh, Quái ! Linh San đang nghĩ gì về hắn ? Sự nhớ đến buổi đầu vũ cầu họ đã đổi mặt và nghịch cảnh đang mở màn gây cản. . .

Hà mím môi cười nụ. Phải hỏa tốc gỡ rối cho hai cô cậu, để Khánh Sơn cũng như Linh San không phải lằm lẩn khi phải đổi mặt hằng ngày sắp tới đây.

Bỗng Hoàng Hà cất giọng giả lả :

– Linh San sao không nói gì ? Anh Khánh Sơn đang chờ đợi câu trả lời của mi đó. Có chịu ở lại làm việc với anh ấy không, hay nắm đuôi Khánh Vĩnh ?

Trúng kế khô hài của bạn, Linh San ngược mặt điềm nụ cười nhẹ, nói khề :

– Cho Linh San hai ngày suy nghĩ nha.

– Hà nhăn mặt :

– Linh San khó quá hà Anh Khánh Sơn hỏi thật nên anh mới chịu khó đến tận đây.

– Mím môi sau một giây quyết định, Linh San nhấn mạnh lời nói :

– Trước mắt, Linh San xin nghỉ việc.

Khánh Vĩnh thoáng buồn :

– Thời gian gần đây, Linh San luôn cáu gắt. Nếu anh hay Hoàng Hà có sai quấy điều gì thì em cứ nói cho anh biết Linh San à.

Cô xua tay vội :

– Không, không. San chỉ bối rối vì câu hỏi bất ngờ vừa rồi của ông đây thôi.

Thật ra đối với San thì làm việc nơi đây cũng được, vì nơi đây đã từng mang đến cho Linh San những nụ cười trọn vẹn của các bạn. Đi nơi khác chắc buồn lắm. Nhưng Linh San muốn biết giữa hai người, ai là người trực tiếp ở công ty?

Khánh Sơn nhanh miệng :

Nếu là tôi thì sao, hả cô bé ?

Ông ư? Có lẽ tôi xin đưa hai tay lên cao để chào tạm biệt.

Ấy ! Cô đừng chia tay với tôi, bởi ba mẹ tôi mà biết cô nghỉ việc ở công ty, thì chắc chắn ông bà sẽ trối anh em tôi vào cây để làm mồi cho kiến. Khi ấy, cô có tội lớn đó nha.

Họ mở cuồng nhiệt trong nháy mắt, nhanh nhí ! Hoàng Hà như vui lây cùng bạn, cô tíu tít :

– Linh San ngoan lắm đấy ! Chẳng qua các anh hổng biết cái sùng của cô bé mọc ở hướng nào nên chưa ai tìm được để bẻ gãy.

– Tổ triệt nhà mi đi Hoàng Hà! Ta hổng đùa đâu nhé.

Cô bạn cười sặc sụa :

– Ui ... ui ... Bữa nay Hà mới thưởng thức được tài giận dữ của Linh San.

– Hứ ! Bữa nay các người nhàn nhã ghê há nên có một bữa hạp mặt lạ ký.

Hoàng Hà chun mũi :

– Cùng lắm cũng tương đương với chiếc lá bàng kỳ lạ của mi thôi. Nhưng Linh San, có công nhận chiếc lá của mi đẹp không? Linh San nguyền bạn vội đứng lên cầu nhàu :

– Mình về trước vậy, hết giờ làm việc rồi.

Linh San ngoe nguẩy bỏ ra về để lại những đôi mắt trông theo lạ lắm. Họ cùng buông tiếng thở dài.

Khánh Vĩnh khẽ bảo :

– Linh San rất khẩu nhưng nội tâm cô bé có vẻ sâu lắng. Hà có cùng một ý nghĩ với tôi không ?

Cô gái ngoan ngoãn trả lời :

– Anh chỉ đoán đúng một phần nào trong tâm tư của Linh San thôi. Riêng Hà, từng học chung lớp với nó suốt bảy năm trời nên quyết chắc Linh San rất cô đơn – Khánh Vĩnh thở dài :

Đời thường là thế Cô ấy thiếu hẳn nụ cười nhưng bù đắp cho Linh San là ở tài năng hiếm hoi ... à, Hà này ! Sau khi về nhớ, ghé qua Linh San bảo cô ấy đừng bỏ việc. Anh Khánh Sơn chỉ đùa để anh em được cởi mở thôi.

– Các anh không phải bận tâm vì Linh San, nó rất thích thú với công việc ở đây.

– Cô ấy bảo như vậy à ? Tôi lại tưởng chuyên môn của cơ ta là chơi vũ cầu chớ.

Hoàng Hà mỉm cười :

Và anh gặp phải trở trêu với cô bé thiết kế rồi, phải không?

Khánh Sơn trầm giọng cười nói :

– Có lẽ vì ngưỡng mộ tài năng nên tôi hưởng trọn đôi mắt liếc xéo của Linh San và được cô ấy nhìn thấy tôi như nhìn một quái vật – Ai biết anh không cho bạn Hà biết anh cũng là một thành viên của công ty ? Nhưng chuyện đã qua rồi, nhắc lại xem chừng Linh San nó nghĩ việc thật đó nha:

Khánh Sơn thở hắt ra có vẻ lưỡng lự. Hà lẳng lẳng trông rõ thái độ của hai người đàn ông đang ngồi đối diện. Cô nhủ thầm :

Nhất định Linh San không thoát khỏi vòng dây oan.

vừa trông thấy dáng của Linh San uyển chuyển trên con đường dẫn đến công ty, Khánh Sơn chớp mắt thật vui. Nhất định cô bé ở đoạn đường không xa nơi căn phố anh vừa mua được. Khẽ mỉm cười, anh vội vẫy tay gọi chủ quán tính tiền. Chờ cô bé đi ngang qua, anh sẽ theo sau và tình nguyện đưa cô bé đến tận nơi làm việc.

Chợt Khánh Sơn dừng hẳn đôi chân nơi hàng hiên trở mắt chăm chú nhìn vào chiếc tắc xi vừa tấp vào lề đường, môi nhếch lên phiêu bạt. Đời đen trắng là thế đó. Phi Phụng chung tình với anh là thế đó ư?

Trông thấy Khánh Sơn, Phi Phụng bất ngờ đến thẳng thốt :

– Khánh Sơn ! Anh đến đây sớm thế này chắc phải có hẹn với bạn ?

Khánh Sơn bình thản :

Nhưng vướng vấp gì đến Phụng nhỉ ? Người đàn ông cởi mở :

Hai người quen nhau à ?

– Chúng tôi là bạn học của nhau.

– Vậy thì mời bạn đi em Người đàn ông tự nhiên trước Khánh Sơn khiến Phi Phụng bối rối. Cô lắc đầu :

– Anh ấy sắp đến giờ làm việc, chắc anh không rảnh rồi.

Nhưng Khánh Sơn muốn làm sáng tỏ vấn đề, nên anh vờ bắt tay người đàn ông lạ ra về niềm nở :

– Hân hạnh ! Hân hạnh ! Tôi là Khánh Sơn.

Người đàn ông cao giọng tự hào :

– À ! Cậu cứ gọi tôi là Song Hùng, chủ nhân của khách sạn kiêm vũ trường Thiện Thai".

Còn đây là cô vợ bé bỏng của tôi.

Khánh Sơn liếc nhanh Phi Phụng cùng nụ cười mỉa :

– Chúc mừng ông bà ! Hẹn dịp khác gặp lại ! Tháo gỡ được những gút mắt ngay buổi sáng đẹp trời, Khánh Sơn ngược mặt ngắm trời mây. Màu nắng hồng lóe sáng, ánh bình minh tuyệt vời sưởi ấm nỗi lòng băng giá qua bao nhiêu ngày hắt hiu. Anh ung dung ra xe ngồi vào, miệng huýt sáo, tay ôm vô lăng nhắm thẳng hướng cô bé vừa để gót chân lại. Dừng xe nơi cổng công ty, Khánh Sơn vừa bước xuống, chợt anh ngăn người ra vì Linh San đang khoanh tròn tay kính cẩn cúi đầu chào. Khánh Sơn ơi ! Cô ta có vẻ lấm lét khi trông thấy mi rồi, cổ không bỏ ngõ để mi đùa giỡn đâu nhé !

Dừng lại nỗi niềm riêng, Khánh Sơn vờ hỏi :

– Khánh Vĩnh đến chưa cô ? Cô bé lấp bắp :

– Dạ ... thưa ... anh Vĩnh chưa đến.

– Còn Hoàng Hà ?

– Dạ .... cũng chưa Sơn cười nụ, giọng nghiêm trang :

– Cô sợ tôi lắm hả Linh San ? Tôi chưa được một lần tiếp xúc với cô trong hoàn cảnh yên ắng thế này.

San nhăn mặt lo âu :

– Ô xin lỗi ... Ông cần gì ở nơi tôi ?

À! Tôi được phép trò chuyện với Linh San chứ ?

Linh San lý lẽ nói :

– Đối với bản thân tôi lúc này, tôi lấy quyền gì để cấm đoán ông.

– Linh San nè ! Cô đã nghĩ quấy cho tôi rồi đó. Tôi ... tôi chỉ mong Linh San đừng rời bỏ

nơi đây. San nhìn anh dịu dàng :

– Xin ông an tâm. Dù gì thì tôi cũng mang ơn hai bác và cô bạn Hoàng Hà, nên tôi nhất quyết sẽ ở lại.

– Sao Linh San nói chuyện nghe buồn thế? Tôi chỉ mong muốn cô vui trong công việc sắp tới thôi.

– Tôi tự hiểu lấy mà.

– Hoàng Hà có vui vẻ để làm việc với Khánh Vĩnh không, hả Linh San ?

Cô đáp gọn :

– Chúng tôi chưa có một ngày biết buồn mà ông Khánh Sơn ngẩn ngơ nhìn Linh San. Anh suýt kêu lên vì đôi mắt chớp nhanh ngày xưa bỗng hiện về trong tâm não. Bé con của anh ! Bây giờ em ở phương trời nào ? Chiếc lá bàng em còn giữ hay em đã quên ?

Bỗng Khánh Sơn dịu giọng :

Linh San à ! Tôi mong cô hãy xem tôi như Khánh Vĩnh vậy, để chúng ta được cởi mở thân thiết nhau hơn. Tôi hy vọng Linh San không phụ lòng tôi khi bắt tay vào việc mới.

San e dè :

Ngược lại, hy vọng của tôi luôn mong mỏi ở ông và bà, hãy nương tay cho tôi được nhờ.

Anh mỉm cười :

– Linh San chỉ ngại ở "bà thôi hả ? Nhưng mẹ tôi có biết gì với những việc làm hằng ngày của cô.

Linh San phân bua :

– Bà tôi muốn nói ở đây là vợ ông đó.

– À! ra là thế ! Thôi được, tôi hứa với Linh San là bà nhà tôi sẽ không đến đây đâu.

Cô cứ tự nhiên Liếc mắt ra cửa, Sơn tiếp :

– Khánh Vĩnh đến rồi kìa, có cả Hoàng Hà.

Linh San âm thầm lui bước trở vào phòng làm việc.

– Bất ngờ, Khánh Sơn vẫy tay gọi lớn :

– Lại đây Khánh Vĩnh ! Cả Hoàng Hà nữa. Anh muốn bàn vài việc với các em để anh còn đi công chuyện.

Liếc nhanh Linh San, Khánh Vĩnh hỏi :

– Chuyện gì ? Có cần đến Linh San không anh ?

– À, anh vừa nói chuyện với cô ấy. Bây giờ thì đến lượt em và Hà.

Nhưng chuyện gì mới được chứ anh ?

Khánh Sơn cao giọng :

– Linh San hứa làm việc với anh, còn Hà thì sao ? Cô có vui vẻ để ủng hộ Khánh Vĩnh không đây ?

Ngần ngừ một giây, Hà nói :

– Chà ... khó đó nghe 1 – Cô lườm mắt về bạn giận dữ - Linh San không đi theo Khánh Vĩnh à ? Mi điên lên rồi hả Linh San ? Cô cười hiền :

– Vì Hoàng Hà có chịu ở lại đây đâu – Ôi trời! Khánh Vĩnh đang biến sắc kìa Linh San. Mi quên là ... là ...

San tiếp lời bạn :

– Không có anh Khánh Vĩnh thì mình không có được ngày này Nhưng Linh San tự xem tất cả là một gia đình của anh ấy. Hoàng Hà ! Mi không chịu hiểu cho Linh San chút nào cả. Bạn muốn mình lập tức ra về ư?

Khánh Vĩnh trầm giọng :

– Linh San nói phải đó Hà ạ. Vả lại, anh Khánh Sơn đang cần có Linh San ngay lúc này mà. Công việc của chúng ta xem như xong, khi nào tách rời chi nhánh, bọn anh kéo nhau đi nhé Hà. Cô lắng nghe mãi không sợ anh Khánh Sơn giận lên hay sao ?

Hoàng Hà thấp giọng :

– Mình đành chào thua – Linh San vì một chút hiểu lầm mà nổi cáu, Hà biết nói gì với bạn ngay lúc này đây ?

Linh San cong môi :

– Hoàng Hà lạ ghê vậy ? Tại Linh San ...Ồ Hoàng Hà có phương tiện đi xa hơn nơi đây được cơ mà.

– Cô bạn ngần ngừ rồi im tiếng, đưa mắt cảm thông trao cho Linh San. Có lẽ ngay giờ phút này, cô càng quý mến bạn hơn bao giờ hết.

Chớp mắt yờ tưng tưng, Hà cao giọng :

– Hà hiểu rồi Linh San ơi ! Tại mi không chịu giải thích nên Hà luôn nghĩ bạn cố tránh xa mình đó thôi.

Hứ ! Người ta có biến mất đâu mà lo dữ vậy. Anh Khánh Vĩnh ! Nhớ cho Linh San gửi bạn đó nha.

Khánh Vĩnh mỉm cười :

– Tôi hy vọng sau khi tách rời hai cô ra, anh em tôi không phải đau đầu vì lẫn lẫn những lời hay ý đẹp của các cô.

– Ôi ! Hoàng Hà kêu lên rồi háy mắt với Khánh Vĩnh - Chỉ ngại đến lúc ấy, anh tìm những lời vớ vẩn của bọn này để nghe mà không có đầu nha.

– Thôi, thôi. - Linh San khoát tay - Việc của ai người nấy biết. Riêng Linh San, làm việc đúng giờ đúng giấc, sau đó về nhà nghỉ ngơi là xong.

Khánh Sơn nheo mắt :

– Cần tài xế đưa đón không, Linh San ?

San nghiêm giọng :

– Tôi quen cuộc bộ rồi ông ạ, và tôi cảm thấy thích thú.

Hoàng Hà chen vào :

– Tôi tình nguyện làm tài xế cho Linh San rồi, nên không ai được quyền giành quyền lợi của tôi.

Khánh Vĩnh bồng cẩu gắt :

– Thôi, cho tôi xin đi. Để Linh San lo cho xong bản thiết kế của cô ấy, sau đó ,tùy ở Linh San ...

Cô mím đôi môi xinh xắn :

– Anh Vĩnh nói rất phải. Vậy San xin phép được trở lại với công việc của mình nhé !

Tích tắc, cô quay lưng trở về bàn, bỏ lại Khánh Sơn Yời tâm trạng lằng lằng.

Mất đảm chiêu gọi theo làn khói thuốc quện quanh thân bàn, Khánh Sơn cố nén tiếng thở dài bởi nỗi thất vọng sau lần tổ chức đi du lịch. Mong mỗi đầu tiên của anh là được đến gần Linh San hơn bên những phút giây vui chơi, nhưng mọi việc trái với suy nghĩ của anh vì cô ấy chối từ.

Nâng nhẹ chiếc lá trên tay, trân trọng kỷ niệm của tuổi ấu thơ đi qua. Một phút êm đềm được lắng đọng trong tâm tư, Khánh Sơn quăng vội điều thuốc đi vào nhà.

Bất chợt, anh dừng lại trước cửa vì một giọng quát tháo :

– Lão già vô tình bên kia, mau sang nhà cô nương bồi thường chiếc áo cho ta.

Khánh Sơn nhú mày lạ lẫm bước lùi đôi chân, rồi khom người nhìn xuống sân thượng nhà bên cạnh ánh đèn mờ mờ le lói vừa đủ soi bóng cho anh nhận được hai mái đầu đang ngẩng trông lên.

Nhìn đồng hồ tay chưa đầy mười giờ đêm, anh nhẹ lắc đầu mỉm cười. Rắc rối đến nữa rồi

sao ? Dù sao thì mình cũng sang nhà bên ấy một lần, vì cùng vách mà.

Cho tay vào túi quần, anh đi nhanh từng bước xuống thang lầu. Anh không phân vân trước lúc đối diện với một giọng nói trong veo, gay gay còn lảng vảng bên tai nên đi vội xuống nhà dưới để sang nhà bên cạnh.

Đứng mỗi đôi chân mà vẫn không nghe thấy tiếng người, Khánh Sơn nhìn lên vách. Quá may mắn ?

– Anh nhủ thầm rồi đưa tay nhấn vào nút chuông điện.

Khi cánh cổng vừa mở hé, Khánh Sơn tròn xoe đôi mắt ngỡ ngàng. Anh vội vã xô dạt cho cánh cửa mở rộng hơn, rồi tùm tùm cười, khẽ nói :

Linh San ở đây sao ? ở một mình với bà ngoại ư?

Linh San ngẩn người nhưng khẽ gật :

Là ông à ? Đừng hỏi nhiều, hãy đem cho tôi chiếc áo đi. Bà Hạnh lò dò đi ra xen vào :

– Vào nhà ngồi đi cháu ! Toàn là người quen cả mà, sợ gì một chiếc áo chứ ?

Khánh Sơn theo bà vào nhà, anh ngồi vào ghế và nói :

– Thưa bà, cháu không biết Linh San đang ở đây với bà. Cháu thật vô ý, vô tứ để cô ấy giận.

Bà Hạnh ngạc nhiên :

– Ủa ! Cậu quen biết với cháu tôi à ?

Linh San nói nhanh :

– Ông Khánh Sơn là ông chủ nơi con làm việc đó vú ạ – Vậy à ! Chắc cậu là anh của

Khánh Vĩnh mới du học về phải không?

– Dạ, cháu vừa về đến nhà là nhận việc ngay. Cũng may nhờ có Linh San chịu nhận ở lại làm việc cùng cháu nên cháu rất yên lòng.

Ngoài bản chất thật thà, cô ấy còn có tài lắm, bà ạ.

Nhìn cháu gái của mình, bà Hạnh trù mến bảo :

....

– San à ! Cậu chủ vừa khen tặng cháu đó, sao cháu không vui vậy ?

– Ậm ờ giây lâu, Linh San chột buông tiếng :

– Ông không nên khen tặng tôi trước mặt bà của tôi. Lỡ ngày nào đó ông hoặc bà cho tôi nghỉ việc, tôi sẽ trả lời sao khi. Vú tôi muốn biết, hả ông?

Khánh Sơn thoáng buồn :

– Linh San muốn ngăn cách tôi ra thôi, nên không màng quan tâm đến những lời thành tâm của tôi.

Bà Hạnh ôn tồn :

– Trước đây, bên Linh San có cậu Khánh Vĩnh kề cận và nâng đỡ trong công việc nên tôi an tâm. Còn bây giờ thì người môi, việc mới trách, sao nó không khỏi bờ ngõ hả cậu ? Tôi hy vọng cậu cũng như Khánh Vĩnh, cùng một ý thì mọi việc không phải đắn đo trong lòng.

Khánh Sơn nhăn trán bứt rứt:

Gặp được Linh San trong hoàn cảnh khá đặc biệt đến nơi anh phải bất ngờ và cuống quýt. Chưa kịp lúc tách hờn cô ấy lại đương đầu với bà vú của cô vì xung quanh là công Yiệc, công việc ...

Dù vậy anh vẫn miễn cưỡng trả lời :

– Thưa bà ! Cháu được nghe ba mẹ cháu kể lại chuyện kinh doanh a g; a đình, cũng như Linh San đây luôn chu đáo để luôn hoàn thành công việc, nên ba mẹ cháu rất quan tâm đến Linh San bà ạ.

Linh San cau mày nói :

– Tôi không hiểu ông muốn nói những gì với tôi cả Khánh Vĩnh và Hoàng Hà cũng thế, nên tôi luôn ngỡ mình sống trong khuôn phép nào đó không lối thoát.

– Cô nghĩ quấy cho lời nói của tôi rồi Linh San ơi. Bởi ba mẹ tôi luôn mơ ước cô sẽ là con dâu ngoan trong gia đình.

Linh San trở mặt phân bua :

– Tôi không yêu Khánh Vĩnh, ông hiểu chứ.

Khánh Sơn tươi tắn :

Nhưng Linh San có để ý anh chàng nào chưa ?

– Ông hỏi gì mà kỳ vậy ? Tôi chỉ biết mỗi mình vú của tôi thôi. Ngoài ra mọi người xung quanh đối với tôi không là gì cả, đến ba mẹ tôi cũng đành bỏ tôi được kia mà.

– Linh San òa khóc trong tay khiến Khánh Sơn ngỡ ngàng nhìn sững. Bà Hạnh ghen giọng :

– Linh San à ! Con đang nói chuyện với cậu chủ mà không giữ ý tứ gì cả. Nè đừng khóc ? Cậu chủ đang cười con kìa.

Linh San òa chạy lên thang lầu cố lẩn tránh nỗi đau triền miên bỗng hiện về .

Cô quăng người trên giường mà lòng tê buốt. Sao thế Linh San ? Mi đang diễn trò ảo thuật trước đôi mắt nhà nghề ư? Hắn đã có gia Đình và đang hạnh phúc, sao mi bôi xóa được những ám ức khi đối diện với hắn ?

Bà vú lắc đầu nhìn theo Linh San, rồi quay lại cậu thanh niên ngượng ngập nói :

– Linh San nó bất thường nên tôi thật ái ngại.

Ngẩng mặt nhìn bà, anh trầm giọng :

– Cháu xin hứa với bà không để Linh San sống trong phiền não. Cháu mong bà hãy an tâm. Sáng mai, cháu trở qua thăm bà. Khánh Sơn đứng lên nhẹ gật đầu chào bà ra về .

Căn phòng đêm nay ấm áp đến lạ.

Khánh Sơn đi khắp một vòng ở lầu một, rồi lầu hai, miệng huýt sáo yêu đời.

Chắc chắn đêm nay anh sẽ không ngủ được. Nhưng em có thức trắng như anh trong đêm nay không, Linh San ?

Khệ nệ chiếc giỏ trên tay, bà Hạnh cầm cúi từng bước đến trước hiên nhà và đưa tay xô đạt cánh cửa để bước vào, miệng bà lầm bầm :

– Con bé này ngủ mãi đến giờ vẫn chưa chịu thức à ?

Bỗng có tiếng xe thắng gấp trước hiên nhà. Bà ngoảnh đầu lại nhìn, chợt há hốc mồm kêu lên :

Khánh Bình! Cậu ... cậu là Khánh Bình ?

Buông vội chiếc giỏ trên tay, miệng bà thều thào :

– Cậu ... Khánh Bình ... Bao nhiêu năm qua cậu ở đâu ... và ... tin tức của ba mẹ Linh San thế nào rồi ?

Mở tung cửa xe, ông bà Khánh Bình cùng bước xuống, rồi rít nắm tay bà vú đi vào nhà.

Ngồi và ghé cùng bà Hạnh, ông Bình vờ tươi tắn :

– Dì ạ ! Cháu không ngờ Linh San lại ở đây Nhưng con bé đâu rồi hở dì ?

Bà Hạnh ghen ngào :

– Các cậu kéo nhau đi bỏ lại con nhỏ tội nghiệp:

Nó hỏi tôi về ba mẹ của nó ... Tôi thật khổ tâm khi các cậu không một lá thư gởi về.

Nhăn trán, ông bảo :

– Dì ạ ? Cháu xin đi hãy bình tĩnh, rồi thủng thỉnh cháu kể hết mọi việc chờ dì được rõ .

Bà nóng lòng hỏi ngay :

– Hay cha mẹ nó đã chết cả rồi hả cậu ? Cậu cứ nói thật với tôi một lần thôi cho tôi hiểu

được, để con nhỏ nó không phải thắc mắc mỗi lần nhớ đến những người thân của nó .

Bà Khánh Bình lên tiếng :

– Chúng cháu đến đây để thăm Linh San, nhưng thật không ngờ ... con bé lại là ...

Bà Hạnh lắc đầu :

– Dì hiểu rồi. Con bé nó đang làm việc ở công ty của vợ chồng cháu. Ôi!

Biết được không trốn thoát sự lừa dối, liệu nó dám ngông nghênh để chào hỏi ông bà chủ của nó hay không đây?

Khánh Sơn bước vào nhà lên tiếng :

Linh San chối từ chuyến du lịch lần này nên ba mẹ cháu, cả đến cháu phải ở lại vì cô ấy.

Liếc mắt về phía con trai, ông ôn tồn bảo :

Khánh Sơn à! Dì Hạnh đây là bà cô và cũng là bà vú của Linh San xưa kia ở cùng quê với ông bà nội của con. Sau khi ba mẹ dời đi, mãi hôm nay mới gặp lại dì. Con vui không?

Sơn liền thoáng :

Nhất định là vui rồi ba ạ, vì con tin chắc Linh San cũng như bà vú đây, không nỡ ngoảnh mặt với gia đình ta, Bây giờ ông Khánh Bình mới trầm giọng Dì ạ ! Năm đó Khánh Sơn nó lâm bệnh nặng nên vợ chồng cháu lo chạy chữa cho con. Sau nửa tháng con trai cháu nó khỏe hẳn, thì tụi cháu nhận được tin không lành ...

Bà Hạnh sùng sờ :

Trời ơi! Vậy là con nhỏ nó đành bơ vợ sao ? Tội chết e nó đau lòng rồi sanh ra cuồng trí.

Cậu mợ đây có lẽ may mắn hơn tụi nhỏ rồi.

Cúi mặt ghen nắc, bà nói tiếp :

Thôi, cậu mợ với cháu về đi và đừng tiết lộ gì cho Linh San nó biết hết.

Khánh Sơn nói khẽ :

Nhưng cháu xin bà đừng cho Linh San nghỉ việc, bà nhé !

Cháu cứ an tâm ! à, còn Khánh Vĩnh đâu rồi hở cháu?

Dạ, em cháu cùng Hoàng Hà đi chuyến du lịch với các bạn trong công ty.

Hai ngày nữa mới về.

Ông Bình phân bua :

Sở dĩ mình gặp lại trong dịp tình cờ thế này là do Linh San tạo ra đó dì. Con bé nó bảo bận về quê thăm ngoại của nó, vì vậy mà vợ chồng cháu phải ở lại.

Với lại thằng Khánh Sơn nó không chịu đi, nhưng sáng nay nó hối hả về đằng nhà bảo Linh San không khỏe nên đưa vợ chồng cháu đến đây thăm con bé .

Ồi! Nó có bệnh hoạn gì đâu, chắc là nó không thích vui chơi nên ở nhà với dì đó thôi. Để rồi dì gọi nó xuống đây chào hỏi ông bà chủ của nó.

Ông Bình khoát tay :

– Hay là để Linh San nghỉ ngơi, rồi dịp khác vợ chồng cháu đến thăm dì trong hoàn cảnh vui hơn, dì nhé ! Bây giờ thì vợ chồng cháu sang nhà của Khánh Sơn, xem nó mua căn phố này để dùng vào việc gì cho tương lai của nó.

– Ồ! Nhưng sẵn dịp mời vợ chồng cháu cùng Khánh Sơn sang đây dùng cơm luôn thể nghe Khánh Bình !

Ông Bình lưỡng lự rồi đưa mắt nhìn sang vợ, nhưng Khánh Sơn cao giọng líu riu :

– Đồng ý đi ba! Con sẽ mang thêm vài món ăn đã có sẵn phụ vào mâm cơm với bà.

Bà Hạnh vui vẻ :

– Thằng nhỏ nhanh nhẹn quá hả Khánh Bình ?

Ông bà tùm tùm cười hài lòng với sự khéo léo của con trai rồi cáo từ.

Vừa bước vào bên trong ngôi nhà của Khánh Sơn, ông Bình chợt hỏi :

– Tiền ở đâu mà con mua căn phố này hở Khánh Sơn ?

Anh đáp tỉnh :

– Sang bên ấy, con vừa đi học vừa làm phụ thêm đó ba.

Ông nhìn chăm chăm con trai bằng ánh mắt ngỡ ngàng. Thằng con trai mà ông từng kêu than đêm ngày vì chùn một lần nó nghĩ đến tương lai, ấy thế mà hôm nay Khánh Sơn đã làm ông ngỡ ngàng vì cá tính riêng biệt của nó.

Bước dần lên cầu thang của lầu một, chân ông chùn lại nhìn sững vào, hai bên căn phòng được treo nhiều tấm tranh sơn mài. Ông bước đến tấm tranh cuối cùng nhìn thật gần rồi chất lưỡi bảo :

– Tấm tranh này tuyệt lắm ! Con có biết tên của tác giả của nó không ?

Khánh Sơn mỉm cười :

– Vô danh.

Không thắc mắc với câu trả lời lấp lửng của con, ông Bình ngồi vào ghế dựa người ra sau, mắt sầm buồn khiến Khánh Sơn lo âu :

– Ba không hài lòng khi con tự mua căn nhà này, hả ba ?

Gọi vợ, ông bảo :

– Ngồi vào ghế đi bà ! Tôi muốn bàn một việc quan trọng và có liên quan đến Khánh Sơn, con trai của bà.

– Có quan trọng lắm không ba ?

Khánh Sơn hỏi nhanh. Ông trầm giọng bảo :

Sao lại không bảo con ? Bây giờ ba muốn biết giữa con và Phi Phụng ra sao rồi ? Thật là khổ khi con luôn bướng bỉnh.

Anh lệ miệng nói :

– Phi Phụng không trở lại nhà mình đâu ba. Cô ấy đã có chồng và vừa đổi mặt với con cách đây không lâu.

Ông trố mắt thăm dò :

– Nó đã có chồng ? Sao nó còn đến gia đình ta và tỏ ý rất thương yêu con trước mắt của ba mẹ ?

Vậy nên mới có những sự việc nhầm lẫn. Nhưng con hứa sẽ không để ba mẹ lo âu vì việc riêng của con một lần nữa đâu ba.

Ông thở dài :

– Ba mẹ cưới Linh San cho con, con đồng ý chứ ?

Khánh Sơn đỏ mặt ấp úng :

Vội vã quá nên con chưa suy tính, vả lại Linh San quá vợ tư, con không thể làm gián đoạn niềm vui của cô ấy.

Nghĩa là con không yêu Linh San ?

– Nếu con đồng ý thì lát nữa đây, ba mẹ sang bên nhà dì Hạnh thông qua. Ba tin chắc dì không nỡ từ chối.

Khánh Sơn lắc đầu :

– Chưa được mở lời như thế đâu ba, bởi gia đình ta vừa gặp lại bà và mỗi hoàn cảnh có khác, nên con e thăm bại sẽ nhận lãnh về phần con thôi.

Bà Khánh Bình lên tiếng :

Khánh Sơn à ! Sở dĩ ba con tin chắc là vì thuở xưa, ba mẹ của Linh San cùng ba mẹ đã hứa kết tình thông gia. Một trong hai đứa con trai của mẹ, đứa nào cũng được. Trước đây mẹ luôn mong con bé sẽ là dâu trong gia đình, nhưng tiếc là Linh San luôn vô tình với Khánh Vĩnh.

Khánh Sơn dựa người ra ghế sau lời nói của mẹ rồi thở phào liến thoắng :

– Nhờ vậy ba mẹ mới nhắc nhở đến con chứ không thì con đâu có phần ...

– Cái thằng ! - Bà nhướn mày – Nhưng rồi con thấy thế nào với ý kiến của ba mẹ hở Sơn ?

Khánh Sơn gật gù :

Thôi thì cứ để Linh San quyết định – Lỡ con bé lắc đầu thì sao ?

Đành vậy thôi, chứ ép buộc cô ấy chẳng tốt đẹp gì đâu ba.

Ông Bình thở ra :

– Nhưng ba mẹ muốn và mong con được thành người. Ba mẹ chỉ lo cho tương lai và hạnh phúc của con.

Đến lượt Khánh Sơn nhăn mặt :

– Con đã một lần ân hận nên con chưa dám quyết định cho mình thêm một lần ray rứt nữa đâu ba. Linh San không ưa con tí nào – Con đã đối mặt với nó rồi à ?

Hình như cô bé khiếp đảm mỗi lần trông thấy con.

Ông Bình cười vỗ vào vai con trai :

Rồi Linh San nà sẽ thương con và thương rất nhiều nữa kia. Nhưng thôi, bà hứa sẽ chu toàn việc hôn nhân cho con, miễn sao con đừng cãi lời ba mẹ là được.

Khánh Sơn ngẩn ra sau những lời nói của cha mẹ. Anh ung dung ra sân thượng lặng ngắm chậu bàng, một chiếc lá lật phất như đón đợi. Anh lắc đầu phân vân và không thể quên cô bé ngày xưa ấy. Làm sao anh tìm gặp được em, hồi chiếc lá bàng?

Chương 3

Chiếc xe hơi vừa khuất dạng, Linh San liền băng qua đường kịp theo sau lưng bà vú , cô

liền thoắt bước :

– Hồng mắt kẻ hoạch của con rồi vú ơi ! Ông bà chủ, cả cậu con trai đến truy tội của con hả vú ?

Quay nhìn cô gái, bà vú cần nhân :

– Con đi dâu từ sáng sớm đến giờ để vú trông vậy hả ?

– Con trốn chạy tội nói dối đó vú.

– Hừm ... vú đã nghe thấy cả rồi, ông bà chủ nói đó ... Con thật quá quắt, làm rối cho họ. Chính ông bà chủ phải đích thân đến nhà mình để thăm sức khỏe của con.

Linh San nhướng mày :

– Con có bệnh hoạn gì đâu. Đúng rồi ! Ừng tại cậu chủ già mồm chứ không sai. Ông ta sẽ biết tay con.

Nhìn chằm chằm Linh San, bà vỗ về :

– Cậu Sơn rất tốt nghe con. Sau khi biết rõ người quen với gia đình, cậu đưa ba mẹ đến đây thăm vú con ta, nhưng con lại trốn mất.Sao vậy, Linh San ? .

Cô gắt gỏng :

– Con lại ghét cay ghét đắng ông chủ nhỏ ấy vú ơi !

Bà vú chột cười :

– Sao bỗng nhiên con lại ghét cậu ấy .

Cậu ta có sai quấy gì với con không Linh San ?

Cô nói gượng :

– Ông cứ mãi trò chuyện với con khi ông lại có vợ sắp cưới – Chỉ có thể thôi à ? Linh San ! Lại ngồi gần vú đây, vú kể chuyện con nghe, rồi tùy ý con định liệu.

Tự nhiên vú nghiêm giọng và lời nói mồn mồn một khiến Linh San rụt đầu vào vai bà e ấp bảo :

– Chuyện quan trọng lắm hở vú ?

Bà gật nhẹ :

– Có thể như thế đó con. Linh San ! Ông bà chủ rất yêu thương con, người ta mong mỗi con sẽ là con dâu của họ. Con nghĩ sao với tấm lòng chân thật của ông bà chủ con ?

Linh San ửng hồng đôi má giận dỗi :

– Sao bỗng nhiên vú mang việc này đến với con ? Bất ngờ lắm vú ơi ! Và lại con xem Khánh Vĩnh như anh trai vậy ?

– Còn Khánh Sơn thì sao ?

Cô bỗng thét lên :

– Ông ấy nói gì với vú hả ? Ông ấy dám lừa dối vú của con trước ba mẹ của ông ấy. Con không làm việc với ông ta nữa đâu.

Bà Hạnh cười nụ :

– Hèn gì mà cậu Sơn lấm lét khi ba mẹ cậu ấy nhắc đến tên con. Linh San à !

Con không nên chối bỏ lời đề nghị cầu hôn của ông bà chủ cho con trai của họ.

Linh San tròn mắt ngỡ ngàng :

– Vú vừa nói gì với con hả vú ? Con có cảm giác như con nằm mơ vậy.

Bà vú chợt trở giọng già lã :

– Con đã lớn khôn nên vú có bồn phận lo tương lai cho con. Vả lại ông bà chủ đều thương con, đến cả cậu Khánh Sơn cũng thế.

Linh San trơ mắt nhìn vú như muốn tìm ở tận cùng tim óc của bà đang nghĩ gì đến tương lai của đứa cháu. Hạnh phúc là gì, sao cô chưa nếm được mùi vị thiêng liêng ấy ? Bất giác, cô mím môi cay đắng :

– Vú nữ xô con vào vực thăm vô tình sao vú ? Họ yêu thương con có sánh bằng công ơn của vú dành cho con chưa ? Chắc chắn là không rồi, phải không vú ? Sao vú đành cắt đứt niềm mơ ước của con ?

Bà vuốt tóc cô, trều mến bảo :

Con nghĩ quấy cho vú rồi đó San. Có thể nào vú đưa con đến chốn tối đen hả ? Con hãy nghe lời vú khuyên thì đời của con không phải khổ về sau.

– Nhưng duyên cớ nào mà vú nhận lời của người ta khi con chưa quyết định gì cả ? Vú hồng sợ Hoàng Hà xem con không ra gì khi biết được câu chuyện đến bất ngờ như thế sao ?

Bà Hạnh nói gay :

– Nhưng vú không thể nói hai lời với ông bà chủ bên đó được, và con cũng không cãi lời vú kể từ giờ phút này.

Bà hất vệt tay Linh San rồi quay mặt bước gấp đi về phía nhà sau. Giấu giọt lệ trên đôi má gầy gò, bà vú mũi lòng ngồi ủ rũ ở cửa sau nhà bếp. Cháu trai của bà âm thầm bỏ một đứa con thơ dại, để lại trog lòng bà bao nỗi mong đợi từng giây. Hết rồi chuỗi ngày hy vọng của Linh San - đứa trẻ bơ vơ thiếu vòng tay mẹ. Con bé đang vu vơ oán trách bà vú

của nó, nhưng nó có hiểu không ? Bà đang có cảm giác con bé sẽ được bù đắp nơi vòng tay nhân ái của vợ chồng Khánh Bình - người bạn từng khẳng khít với ba mẹ nó:

Kéo tay áo lên để chấm nước mắt, bà đứng lên uể oải định tìm kiếm một công việc vất vả trong ngày để khóa lấp nỗi trống trải đang giày xéo. Chợt tiếng Linh San van nài :

– Vú ơi ! Con xin nghe lời răn dạy của vú ,con hông dám làm buồn lòng vú nữa đâu.

Bà vuốt tóc cháu, nghẹn ngào :

.

– Vào nhà ăn cơm đi con, mọi việc còn phải suy tính. Vú đã đổi ý rồi con ạ.

Linh San lắc đầu, cô nắm tay bà lay mạnh :

– Vú còn giận con hở vú ?

– Ôi ! Giận con thì lợi ích gì cho vú chứ. Nhưng thôi, con đừng nói gì thêm trong lúc này cả, vú rồi lắm con hiểu không ?

Có lẽ Khánh Sơn nghe rõ từng câu đối đáp của bà cháu Linh San từ lúc bước chân vào anh cuống quýt dừng lại và lên tiếng :

– Thưa bà, cháu mới đến ạ.

Linh San quay phắt lại, đôi mắt sáng quắt nhìn anh nghiêm giọng :

– Hân hạnh chào ông !

Bà vú gắt :

– Linh San ! Dầu thế nào Khánh Sơn vẫn là ông chủ của con, ít ra con phải tế nhị một chút với cậu ấy.

Khánh Sơn cười nhẹ tiếp lời :

– Xin bà đừng rầy Linh San, vì cô ấy khiếp đảm mỗi lần trông thấy cháu nên đối với cháu, lời chào vừa rồi của Linh San là nhẹ nhàng nhất dành cho cháu đó bà ạ.

– Ông biết được điều này thì là việc tốt cho tôi.

– Linh San gắt.

Bà vú khoát tay ngăn :

– Không được, không được rồi. Thôi Khánh Sơn ngồi nghỉ chờ bà một phút thôi, bà cần hỏi qua ý cháu.

Linh San ngoảnh mặt nói khẽ :

– Tôi không bỏ qua chiếc áo mới do tay ông đốt cháy đâu nhé .Tôi cũng không bỏ qua chuyện nói bịa của Linh San đâu.

Dừng hẳn đôi chân nơi cầu thang, Linh San hậm hực :

– Ông không tự hổ thẹn khi tôi cố tránh xa ông. Ông vô tư ở vị trí hiện tại của ông để lừa mắt tôi ư? Ông ngỡ tôi trẻ thơ à ?

Khánh Sơn cười kháu khỉnh, Linh San nguyền dài rồi nện gót đi dần lên thang lầu.

– Trở lại đây Linh San !

Nghe tiếng gọi giật của vú, cô dừng chân, đưa đôi mắt long lanh nhìn bà. Vú nói nhanh :

Vú muốn rõ ý của hai đứa con ngay bây giờ để ngày mai vú cùng ba mẹ Khánh Sơn quyết định. Một là tiến đến ngày cưới, hai là hủy bỏ tất cả.

Linh San ngồi phịch xuống ghế cạnh bà, đôi mắt quắc lên long lanh như muốn nuốt chửng nỗi lòng chàng trai đang yêu trộm. Khánh Sơn nhẹ buông hơi thở còn ngất ngây. Linh San không hề yêu anh và anh thì sao ? Đôi mắt Linh San là hình ảnh xa xưa của cô gái mà bao ngày anh nhung nhớ, chắc hẳn trong lòng Khánh Sơn khó nguôi ngoai. Anh ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, vẻ cam chịu hiện rõ nơi đôi mắt anh. Linh San dịu hẳn đôi mắt còn nóng rát rồi dừng lại nơi đôi mắt xa xăm của anh thấp giọng :

– Con chưa nghĩ đến ngày con phải xa rời vú khi lòng con luôn mang nỗi niềm riêng.

Vú vuốt ve ân cần :

– Chính vì vậy mà vú cần con có nguồn vui. Con vui, vú mới an lòng nhắm mắt, Linh San ạ.

Cô òa khóe bên vai bà :

– Vú ơi ! Sao lại như thế được ? Con chỉ vui khi có vú bên con thôi hà.

Khánh Sơn xen lời vào :

– Vẫn còn thiếu nếu Linh San khẳng khái cãi lại lời khuyên của vú.

Cô quắc mắt :

– Ông chỉ biết thừa nước đục thả câu thôi. Rất tiếc, tôi không phải là con cá dói mồi.

Khánh Sơn cảm nhận nơi lòng anh đang nóng buốt. Linh San luôn oán ghét anh, có nán ngồi lại trong căn nhà này chẳng thú vị gì và không tiện dịp để trao đổi cùng bà qua lời dặn dò của cha mẹ .

Hơn bao giờ hết, anh dành trọn yêu thương cho cô bé khi nghe ba mẹ kể lại hoàn cảnh của cô . Anh mong mau đến gần để san sẻ nỗi đau của cô. Nhưng ngược hẳn suy nghĩ của anh, cô đáp trả bằng sự tẻ nhạt đến nông nổi.

Đứng lên, anh vòng tay lễ phép :

– Thừa bà, cháu về bên nhà bà nhé ! Hy vọng Linh San không gay gắt với cháu nữa để cháu còn được dịp sang đây thăm bà ...

Không chờ đợi câu đáp trả, Khánh Sơn bước vội ra cửa. Bên ngoài một góc phố, áng mây mờ lan rộng phủ xuống vòm trời xa dần. Một trận mưa to đổ ầm xuống như réo gọi :

Khánh Sơn ! Mi hãy dẫn lại nỗi lòng đang uay quắt vì cơn nóng buốt phả ra từ đôi môi ô ải. Mi có hiểu không ? Trong phòng khách sang trọng và tiện nghi nhưng im ắng, không ai nói một lời sau buổi ăn tối. Ông Bình dụi tàn thuốc vào gạt và bảo :

– Đi du lịch lần này vui không Khánh Vĩnh ?

Khánh Vĩnh thành thật :

– Công nhân thì họ khoan khoái lắm, rên con, nơi đâu cũng thế ba ạ.

– Còn Hoàng Hà thì sao ?

– Cô ấy vẫn cần nắn mãi vì thiếu Linh San.

Ông nhẹ gạt bảo :

– Ba lo xong một chi nhánh cho con rồi, và sau lần đi du lịch này trở về, con tự làm việc cho riêng con rồi đó Khánh Vĩnh. Nhưng chuyện ba cần bàn với hai con lúc này là chuyện khác.

Như hiểu ý ba, Khánh Vĩnh đáp gọn :

– Hoàng Hà làm việc với con.

– Linh San nó chịu ở lại làm việc với Khánh Sơn rồi à ?

– Dạ.

Ông nhíu mày rồi quay sang hỏi vợ :

– Còn ý bà thì sao ? Liệu con nhỏ có đến đây không hở bà ?

– Tôi đang lo và không hiểu nguyên nhân nào nó ghét thằng Sơn đến thế?

Khánh Vĩnh cười nụ :

– Cô ấy kháu khỉnh, nhưng đôi lúc trông ngổ ngáo như chú mèo con vậy. Có khi không hợp nhãn với anh Sơn đó mẹ ạ.

Khánh Sơn vờ tỉnh nói :

– Khánh Vĩnh nói rất đúng ! Dường như giữa anh và Linh San không hợp nhãn và cũng không hợp khẩu nữa, nên anh đang phân vân đây.

Ông Bình vừa đùa vừa thật :

– Dĩ độc trị độc có từ nghìn xưa rồi, con khỏi lo. Bây giờ có mặt hai con, ba góp ý thế

này ... Ba mẹ sẽ đến cưới Linh San cho một trong hai đứa, đứa nào đồng ý ?

Khánh Vĩnh im lặng liếc mắt về anh ngó ý nhưng Khánh Sơn lắc đầu :

– Cô ấy luôn nóng nảy khi đối mặt với anh, nên anh không dám nghĩ đến đâu.

Khánh Vĩnh đùa :

– Với em, cô ấy rất lạnh lùng. Em đành chào thua vậy .

Ông Bình trở mặt rồi cao giọng :

Ba đang nói chuyện nghiêm túc với các con. Nhất định một trong hai đứa không được cãi lời ba mẹ. Nghe rõ chưa ?

Khánh Vĩnh nhú mày khế bảo :

– Ba à ! Bỗng nhiên ba bắt anh em con cưới vợ, mà cô gái ấy lại là Linh San.

Con thật bối rối khi biết chắc cô ấy không yêu con.

– Vậy nghĩa là con không đồng ý ?

Khánh Vĩnh cúi đầu :

– Con thiết nghĩ tình yêu đến thật với nhau mới có hạnh phúc, nên con hy vọng thời gian Linh San sẽ nghĩ đến con. Lúc ấy ...Ông ngắt lời con bằng nụ cười hiền hòa :

– Trước đây, ba luôn mong con bé này là con dâu út của ba. Nhưng nhận thấy bốn năm qua rồi mà con vẫn im lặng, nghĩa là Linh San chưa nói tiếng yêu con, phải không ?

Khánh Vĩnh buồn bã :

– Con không hiểu nổi ở tâm tư của cô bé ấy – Thế còn Khánh Sơn ? - Ông hỏi.

Khánh Sơn đỏ mặt lắc đầu :

– Con đang rối rắm ở nhiều nẻo, nên chưa quyết định ngay lúc này được đâu ba.

Cuối cùng, ông Bình nhấn mạnh:

– Ba mẹ sẽ cưới Linh San cho Khánh Sơn, sau đó mới tính đến chuyện cưới xin cho Khánh Vĩnh.

Khánh Sơn khoát tay :

– Ba mẹ cưới Linh San cho Khánh Vĩnh đi. Thế nào thì em con với cô bé ấy cũng từng khăng khít với nhau bao nhiêu năm ...

– Không ! - Khánh Vĩnh cười thầm – Chỉ có anh mới may ra khám phá được nội tâm của cô bé ấy. Em hy vọng anh đủ sức kiên nhẫn để biến chuyển tâm hồn cô ấy trở lại bình thường.

Trầm ngâm giây lâu, ông Bình khế nói :

– Khánh Sơn cũng như Khánh Vĩnh, các con đừng nghỉ quấy khi ba mẹ đặt ra vấn đề này. Sở dĩ ba mẹ mong mỏi ở các con là vì ...ba mẹ xưa kia có lời giao ước với ba mẹ của Linh San là khi các con lớn lên và trưởng thành, sẽ tác hợp cho nhau. Nhưng may mắn không đến cho Linh San, vì ba mẹ của cô bé đã vĩnh viễn lìa xa con thơ, để lại trong lòng của Linh San nỗi tuyệt vọng không lường.

Ba đã nhận lại được một bà di thân thiết và một cô bé bốn tuổi ngày xưa, ba xem như là định mệnh nên không thể chối cãi.

Khánh Vĩnh trố mắt :

– Con bé bốn tuổi ngày xưa ấy bây giờ là Linh San hở ba ?

Khánh Vĩnh chớp mắt vui vui :

– Anh Khánh Sơn nên nghe lời ba mẹ nhé ! Em chúc anh thành công. !

– Hả ! - Khánh Sơn giật nảy người cười nói - Cưới vợ phải cần đến sự thành công sao ?

Anh chưa từng nghe thấy điều chúc này lần nào đó Khánh Vĩnh.

Nhưng trước ngày cưới cô ấy, anh cần phải ... luyện nội công.

Ông Bình vui vẻ :

– Lớn đầu rồi mà như con nít, nên chẳng có đứa con gái nào biết kính trọng.

– Úi da ! Mến và yêu là đủ đầy rồi ba ơi. Chờ đến cô vợ biết kính và trọng mình, chắc con phải ốm đòn.

Căn phòng khách rộn vang tiếng cười giòn giã, nhưng riêng lòng Khánh Vĩnh lúc nào cũng quặn đau.

Gọi gió, gió vẫn vô tình. Gọi mây, mây trôi nhanh hờn dỗi ... Linh San đã cúi đầu chấp nhận lấy phũ phàng về mình. Ánh mắt nghiêm ngặt của vú luôn chiếu thẳng về cô ra lệnh.

Hết rồi những ước mơ thầm kín bao ngày, Linh San gần như tuyệt vọng qua chuỗi ngày không định. Cô mơ một ngày gặp lại chú bé con ngày xưa, để nói hết cho chú bé hiểu được rằng cô đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp rất yêu anh và sẵn lòng dành trọn tình yêu cho anh. Nhưng ước mơ không trọn, Linh San đành vẫy tay chào biệt chú bé.

– Linh San ! Sao em ngồi ngoài hành lang thế này ? Vào nhà đi em ! Khánh Sơn dụ dăng, nhưng Linh San lạnh lùng đáp trả :

– Rất cảm ơn sự chu đáo của anh dành cho tôi. Tôi thích ngồi trong đêm thế này để đếm sao. Anh có dám cùng tôi ngồi lại nơi đây suốt đêm không ?

Khánh Sơn đỏ dềnh :

– Em mệt rồi đó Linh San. Nghe lời anh đi em.

Cô nhếch môi cười buồn :

– Ngoài bà vú tôi ra, tôi không nghe lời ai đâu nhé ! Anh có thích sống với một cô vợ ương bướng như Linh San này không ?

Khánh Sơn rất hiểu ở hoàn cảnh hiện tại, Linh San không hề yêu anh. Nhưng anh hy vọng thời gian kề cận bên nhau, chung một mái nhà cô ấy sẽ hiểu được lòng anh, nên anh ngồi xuống bên cô, nhẹ giọng .

– Linh San không yêu anh, anh biết. Nhưng đối với anh ... .

Cô ngắt lời bằng giọng mỉa mai :

– Thì cứ dùng mọi hình thức phủ đầu để chiếm được quả tim của tôi. Nhưng ích lợi gì khi bên anh chỉ là một chiếc lá vô tri rơi rụng?

– Em nói gì đó Linh San ? Em cứ thẳng thắn cho anh biết đi, anh không nao núng với chuyện riêng tư của em đâu.

– Chắc không ? Anh sẵn sàng chiều theo ý riêng của tôi, và anh không hối hận ?

Mím môi phân vân, anh trầm giọng :

– Em muốn thế nào, anh cũng chiều lòng em. Miễn sao ... anh hy vọng em luôn có mặt trong căn nhà này sau giờ làm việc trở về của anh.

– Có cần thiết lắm không ?

– Anh cần em lắm, Linh San ! Anh yêu em thật lòng và mong cùng em đi trọn con đường tình.

Cô gay gắt :

– Nhưng tôi không cần anh và không yêu anh. Sao anh nỡ bắt tôi phải cam chịu một đời bên anh chứ ? Anh thấy có nhẫn tâm với tôi lắm không?

Khánh Sơn lắc đầu :

– Anh hy vọng em không nỡ đối xử thậm tệ với anh.

Linh San vẫn âm ức :

– Tôi đã có một mối tình tuyệt đẹp, anh ấy và tôi không hẹn nhau nhưng vẫn chờ đợi nhau. Tôi không thể thiếu bóng hình anh ấy trong tim được.

Khánh Sơn lặng nghe xung quanh là những tiếng sét nổ thấu vào tai . Linh San vừa nói rõ lòng cô ngay đêm tân hôn cùng anh. Vậy Khánh Sơn còn gì để mong một ngày cô biết nói tiếng yêu anh ? Đã lỡ rồi nỗi vui mừng của đôi bên gia đình, họ đang chia vui với

hạnh phúc của con cháu họ.

Quyết không để ba mẹ phải phiền lòng vì duyên tình của mình, Khánh Sơn kiên nhẫn :

– Em vừa nói thật lòng mình với anh phải không Linh San ? Nếu thật như lời em vừa nói thì anh sẵn sàng giành lấy những buồn tẻ về mình. Anh không cảm đoán em đâu – Anh nói thật ?

– Dối em cũng không ích lợi gì cho anh. Thôi, hiểu được lòng em rồi thì cứ tự nhiên nhé !

Khánh Sơn nói xong quay lưng. Linh San bất ngờ gọi giật :

– Khoan hãy đi ! Tôi muốn nói chuyện với anh vài phút có được không ?

– Em cứ nói.

Cô ngập ngừng :

Tôi không muốn những người lớn phải bận bịu chuyện riêng của hai đứa, nên tôi ... À !

Anh cho tôi được ở lại trong căn nhà này. Hy vọng sau khi gặp lại người yêu với thời gian không xa, tôi sẽ ...

Khánh Sơn cười mỉa, khoát tay :

– Em cứ tự nhiên, vì khi rõ lại lòng, anh chưa hẳn yêu được em.

Thoáng chốc, Linh San chớp mắt hỏi vui :

– Vậy thì chúng ta giao kết với nhau :

kể từ hôm nay, anh cũng như tôi cứ xem nhau như đôi bạn. Tôi hứa sẽ chu toàn mọi việc trong căn nhà này. Anh đồng ý há ?

Mĩa mai nào hơn với nụ cười tươi tắn của Linh San khi biết được anh nhận phần thua trong lạnh lùng. Nhếch môi cay cú, Khánh Sơn nói nhanh :

– Cứ xem như một chuyện tình hờ, em cứ lo liệu cho em, đừng quan tâm tôi tôi làm gì. Nhưng em nhớ là phải giữ đúng lời hứa của mình, đừng để anh thất vọng.

Khánh Sơn lặng lẽ lui về phòng để lại Linh San tựa người ra vách với vẻ thanh thản. Thoát được lưới tình mong manh như trút được bao nỗi ưu tư trong lòng, cô nhẹ gót xuống thang lầu để mở cửa phòng. Căn phòng giản tiện để dành riêng khi tiếp khách mà lúc chiều này Khánh Sơn giao chìa khóa cho cô.

Uể oải ngã lưng xuống giường vì mất một ngày tiếp khách, Linh San vắt tay lên trán phân vân. Chẳng hiểu vì sao Khánh Vĩnh lại vắng mặt trong ngày cưới của cô ?

Cộc.. cộc.

– Linh San ? Dậy chưa em ?

Linh San trở mình vì nghe tiếng gọi đánh thức ngọt ngào của Khánh Sơn ngoài cửa phòng. Biếng nhác vì giấc ngủ không trọn vẹn nên cô nói vọng ra :

– Em thức rồi nhưng ra nhà ngoài để làm gì hở anh ?

– Anh đến công ty làm việc, trưa anh về với em nhé !

Linh San vụt ngồi lên trong tư thế bất thường, tay vỗ vào trán và ngẩn ra. Ôi ! Sao cô nữ đánh mất một tình yêu thành thật với cô ? Khánh Sơn luôn ân cần bên cô dù nhiều lần nhận lãnh vào đôi tai bằng những câu nói vô tình thách thức mà cô tặng cho anh. Không nghe thêm được dù một lời nói của anh, Linh San mở bật chốt cửa. Chợt trông thấy anh ngồi lại chiếc ghế nơi phòng khách, mắt đắm chiêu nhìn lên trần nhà, cô đến gần nói khẽ :

– Em chờ anh về dùng cơm trưa há.

Khánh Sơn mỉm cười :

– Nhưng anh đi làm rồi, ở nhà một mình em có buồn không ?

Linh San đáp gọn :

– Cảm ơn anh.

Nói xong cô quay đi, nhưng anh gọi lại khẩn khoản :

– Đi ăn sáng với anh rồi về nghỉ, anh đi làm cũng chưa muộn.

Cô khoát tay :

– Em không quen ra phố, anh thông cảm đi một mình nha. Em hứa ngày mai sẽ đi ăn sáng với anh.

– Sao lại phải để ngày mai hả Linh San ?

Cô cười nụ :

– Thắc mắc hoài làm em đổi ý thì đừng có trách đó nha.

Cô ngúng nguẩy bỏ đi ra nhà sau. Khánh Sơn lặng lẽ thở dài. Chẳng qua mình là một chương ngại vật trước mắt cô ta, nhưng quá yêu rồi thì biết nói sao để Linh San không giận dữ. Biết chắc Khánh Sơn đã bỏ đi, Linh San co chân chạy ào về bên nhà dáo dác tìm bà vú .Thấy bà đang lui cui sau bếp, cô lén đến gần ôm ngang người bà riu rít :

– Vú ơi ! Vú đang nấu cơm đó hả ? Vú cho con ăn ké với nha.

Bà Hạnh ngẩng nhìn lên, trông Linh San vui là bà thấy an lòng. Rồi bà lảng xãng hỏi :

– Thăng Sơn đi làm rồi hả con ?

– Dạ .... anh ấy để con ở nhà một mình, buồn ghê vậy đó vú.

– Ôi ! Thì thương vợ nên nó không để con đến đó làm việc nữa đâu. Mà rồi con có quét

dọn bên nhà xong chưa lại chạy sang đây, hả ?

Linh San vùng vằng :

– Trong nhà có cọng rác nào đâu để con phải quét dọn hả vú ?

– Ôi trời ! Rồi đây Khánh Sơn nó không chịu nổi con cho mà xem. Nghe vú bảo đây, là gái đã có chồng, con cần chứng chắc lại một chút. Nếu lỡ Khánh Sơn có khách bất ngờ, gặp phải cô vợ ngổ ngáo như con, xem chừng thiên hạ cười vào mặt nó . Con không tội nghiệp cho chồng con hay sao, Linh San ?

Cô xụ mặt nũng nịu bên bà :

– Con nhớ vú quá trời nên sáng sớm chạy sang thăm mà vú chỉ bênh vực cho anh ấy. Vú hết thương con rồi hả ?

Xi tay lên trán cháu, bà mắng yêu :

– Con khi nhỏ cứ nhõng nhẽo với vú hoài. Thôi, dọn mâm ra bàn ăn sáng với vú rồi lo về bên nhà nấu cơm cho chồng con để trưa nó về ăn nghe không ?

Linh San quần quýt bên bà, cô khẽ hỏi :

– Vú ơi ! Con không hiểu vì sao ông bà Khánh Bình phải hỏi hôn với cô vợ sắp cưới của Khánh Sơn để rồi cưới con cho anh ấy ?

Bà Hạnh ngạc nhiên gạn hỏi :

– Lại có việc này nữa sao con ? Nhưng ai bảo với con như thế?

Linh San nhướn mắt :

– Chính con trông thấy và tai con nghe được tất cả cô gái ấy tên là Phi Phụng và họ có một thời yêu nhau ghê lắm đó vú.

Lưỡng lự giây lâu, bà khẽ nói :

– Cũng có thể cô gái ấy thế nào đó nên mới im lặng để Khánh Sơn cưới con.

Nhưng vú tin chắc, ba mẹ của Khánh Sơn rất yêu thương con thì không có lý do gì để con phải bận tâm chuyện vặt vãnh đó.

Dù vui vẻ trong lời nói để xóa tan nỗi băng khuâng của Linh San, nhưng trong tâm bà rơi bời vì nhiều dấu hỏi đang bủa vây. Thôi thì để trưa nay Khánh Sơn về, bà sẽ hỏi cặn kẽ.

Một lúc lâu, bà ồn tồn bảo :

– Ăn cơm xong rồi về bên nhà đi con, kéo Khánh Sơn nó về bất ngờ không thấy, nó buồn tội nghiệp.

Linh San loay hoay công việc trong nhà với bà vú xong mới chịu trở về . Khi bước chân

lên phía trước phòng riêng của anh, Linh San đứng sững lại và tròn xoe đôi mắt. Hai bên vách trước phòng anh được treo nhiều bức tranh sơn mài không khác một cửa hàng mỹ nghệ đang trưng bày. Rồi cô nhú mày đếm nhẩm đến con số năm mươi, cô bật cười khan rồi bước dần lên lầu hai. Cô rảo bước tìm tòi may ra còn gì đặc biệt để thỏa mãn tính hiếu kỳ trong lòng của cô.

Nhưng Linh San thất vọng, dừng chân ở hiên lầu ... Ồ ! Một chậu bồng cao không hơn tầm với của cô. Cô đến gần nâng niu từng chiếc lá rồi ngồi lại thần thờ trước hiên nơi sân thượng.

Ngẩng lên, nhìn thấy một chiếc lá lìa cành, cô cuống quýt nhặt chiếc lá trên tay trân trọng. Ước gì giờ phút này đây có anh là một chàng trai lịch lãm bên em để nhắc lại kỷ niệm ngày xưa, hờ chú bé kiên cường ...

Cô lặng người nhớ lại cái hôn vội vã của chú bé con đặt lên đôi má cô còn in đậm ... Có lẽ đến ngàn đời, Linh San vẫn khó quên ...

– Linh San ! Em đang mơ mộng gì đó ?

Cô quay lại ngỡ ngàng khi trông thấy anh.

Nhớ đến buổi cơm trưa đầy lời hứa hẹn với anh nên cô dợm bước trở xuống nhà dưới.

Nhưng khổ nỗi, cô cứ đứng chôn chân vì đôi mắt cuốn hút của anh đắm đắm nhìn. Linh San cúi mặt, vẻ cam chịu của cô không trốn thoát sự ngờ vực trong anh.

Khánh Sơn nhẹ giọng :

– Em chưa chịu vào nhà sao Linh San ?

Đưa tay chặn ngực cổ trần tĩnh trước đôi mắt vời vời của anh, cô nói ấp úng :

– Em quên nấu cơm ...

Khánh Sơn cười nhẹ :

– Chúng mình đi ăn nhà hàng vậy. Nghe lời anh, anh thương.

Linh San xua tay :

– Em chưa đi được đâu, Để em đi xuống nhà dưới, ba mươi phút thôi là xong ngay.

– Anh chờ em nha !

Cô lại đi chân sáo xuống từng bậc thang, Khánh Sơn nhìn theo, nhẹ lắc đầu.

Khó mà diễn tả được Linh San đang là vợ anh hay cô đang đóng vai trò một đứa em gái trong gia đình.

Khánh Sơn buông người xuống nền gạch, dựa lưng nơi vách rồi bật quẹt mời thuốc. Một

con gió thoảng ùa vào trước hiên. Khánh Sơn khép mắt hững hờ, anh ngả đầu nơi lang can cố quên đi những chuyện không vui còn vương vấn nơi lòng.

Hơn một tiếng đồng hồ vẫn không thấy bóng dáng anh? Linh San đi trở lên để tìm.

Khuôn mặt nghiêng nghiêng in rõ nét phong trần, Khánh Sơn mang nhiều nét đẹp liêu trai. Cô nhẹ lắc đầu trước tấm chân tình của anh.

Khều nhẹ vào vai anh, cô gọi khẽ :

– Anh Khánh Sơn ! Sao không chịu xuống nhà ăn cơm. Em làm xong cả rồi.

Giật mình, anh nắm vội tay cô :

– Anh xin lỗi Linh San nhé ! Em xuống rước đi rồi anh sẽ xuống ngay ...

Quay quắt theo ngày tháng vô vị, Linh San bứt rứt từng giờ vì thiếu bóng dáng Khánh Sơn. Căn nhà trở nên quạnh quẽ. Cả tuần nay, anh không về để dùng cơm trưa với cô.

Linh San tự đặt vào lòng sự nghi vấn để dành riêng chờ anh.

Đi ra cửa rồi bước trở vào nhà mang nỗi ám ức, nhưng không thể sang thăm bà vú, chỉ e mang thêm lỗi lầm trước người luôn mong mỏi cho cô được hạnh phúc.

Linh San không màng đến bữa cơm chiều, cô vào phòng đóng kín cửa và khóa trái lại.

Thật lâu, cô trở mình chớp vội ánh mắt để nghe ngóng bên ngoài căn phòng vì tiếng cười giòn giã của một phụ nữ vang vang. Quái ! Linh San chống tay ngồi lên để định thần.

Bỗng có tiếng cười âm áp của Khánh Sơn tiếp theo. - Họ là nhân viên của anh ấy . – Cô thầm hỏi rồi ngả lưng xuống giường xoay mặt vào vách cố dỗ giấc ngủ.

Không thể khép mắt lại vì tiếng cười nói luôn văng vẳng bên tai, Linh San bật ngồi dậy, ôm đôi tai mình trong đôi tay. Họ giờ trò gì mặc họ, sao lòng cô nghe tê buốt. Không ...không ...úp mặt trên gối, quá khứ lại hiện về trong cô.

Ôi ! Bé làm sao để trượt chân ngã xuống dòng nước thế hả ?

– Ồ ... Ồ. chiếc lá của bé rơi kìa anh ơi !

– Anh mau nhặt lại cho bé đi ... Bé thương chiếc lá vàng lắm.

– Ở đâu ? Anh nhặt lại cho bé nhé .Cô bé tí toét xô vai người anh xa lạ của nó xuống dòng nước. Tích tắc, chiếc lá trở về tay bé . Nó mừng rỡ, quên đi nó vừa hụt chết đuối và do đôi tay của một người anh xa lạ vớt mang lên. Nó chớp chớp mi mắt sáng rỡ rất gần khuôn mặt của người anh. Bất ngờ, người con trai xa lạ ấy ôm nó vào lòng, hôn lên khắp khuôn mặt khiến nó, mắc cỡ xô ra vụt chạy, mang theo chiếc lá bàng trên tay biến mất.

Xa xa ở dãy nhà tập thể, con bé nấp vào cánh cửa nhà nhìn ngược về phía góc cây bàng.

Nó lạ vì anh kia cứ dõi mắt nhìn về xóm nhà nó đang ở ...

Lệ vẫn tuân theo dòng kỷ niệm làm đắm ướt chiếc gối. Linh San khép đôi mắt đắm lệ để nhớ mãi người con trai dõi mắt mong đợi.

– Anh ở đâu, hỡi chiếc lá vàng ? Hãy trả lại người con trai ấy cho Linh San.

– Linh San ! Em ra nhà ngoài dọn dẹp giúp anh.

Dẫu thế nào, Linh San vẫn không quên lời hứa của cô trước mặt anh. Nên chờ tiếng bước chân của anh xa dần, cô mở bật cửa phòng mình bình thản đi ra nhà ngoài.

Trố mắt nhìn về cô gái đẹp, Linh San thấy cô ta đang kẻ má tựa vai anh nũng nịu :

– Em gái anh hả, Khánh Sơn ?

Không nghe thấy anh trả lời, cô nhanh tay thu gọn chén đĩa trên bàn cho vào chiếc mâm mang vội đi.

Bây giờ Khánh Sơn mới lên tiếng :

– Trúc Lâm ! Đêm nay ở lại với anh há, ngày mai hai đứa mình đi Nha Trang.

Cô gái lạ cong môi :

– Lỡ ba mẹ em mong thì sao ? Anh đưa em về, em mới chịu.

Khánh Sơn dịu giọng :

– Sáng sớm anh đến nhà em xin phép ba mẹ ... để chúng mình mau được đến gần nhau em nhé !

Cô háy mắt :

– Em về một mình cũng được. Hôm nào rảnh, em sẽ đến thăm anh.

Khánh Sơn không nói gì thêm, đưa Trúc Lâm ra cửa rồi trở vào nhà. Ngồi một mình nơi ghế, anh đưa mắt nhìn xa xăm theo làn khói thuốc. Hy vọng Linh San biết ghen hờn và biết yêu anh.

Bất ngờ anh gọi giật khi Linh San trở về phòng của cô :

– Đến đây Linh San ! Anh nói chuyện với em một chút có được không ?

Nếu không quay trở lại thì Linh San tự nhận nỗi ghen hờn về mình ư? Nghĩ vậy, nên ung dung đến ngồi xuống ghế đối diện với anh, bình thản hỏi :

– Gọi em có chuyện gì không anh ?

Chương 4

Khánh Sơn chậm rãi :

– Mai này em về bên nhà với vú, khi nào vui hãy sang đây với anh.

Cô đáp tỉnh :

– Anh nói thật à ? Được thôi. À ... mà tìm đâu ra người lo hai bữa cơm cho anh ?

Khánh Sơn cười gượng :

– Em chớ bận tâm, anh tự lo được.

Cô giương mắt hỏi :

– Em chỉ ngại sau giờ làm việc trở về ngôi nhà trống vắng này, chắc anh ...

– Không buồn như em tưởng đâu.

Linh San nhếch môi gượng nói :

– Như thế nào thì em vẫn giữ đúng lời hứa với anh..., Vả lại, em không thích anh dẫn bạn gái về căn nhà nhỏ này để thay thế em.

Khánh Sơn nghiêm mặt :

– Em lạ lắm lời ghen Linh San ? Em đã hứa với anh những gì ngay đêm tân hôn ?

Cô bướng bỉnh :

Anh vội vàng đến thế sao khi em ...

Khánh Sơn xua tay :

– Em cứ lo việc của em. Chuyện của anh thì có liên quan gì đến em.

Cô chùng giọng :

– Em chỉ ngại khi ba mẹ anh cũng như vú của em có ý nghi ngờ thì khổ thân hai đứa.

– Em không ghen hờn và quan tâm đến anh thì ai hay biết gì nào.

Cô trừng mắt giận dữ :

– Tôi ghen ?

– Không ghen sao em không chịu rời xa anh ?

Linh San ngúng nguẩy bỏ về phòng. Anh nhìn theo, môi nhếch lên cay đắng ... Vội vàng cười người vợ không yêu mình thật quá ư phũ phàng và mai mỉa. Biết trước vậy, thà cãi lời ba mẹ có lẽ đời anh không như hiện tại.

Chỉ một lời nói tự tin và cao ngạo của Khánh Sơn khiến suốt đêm Linh San phải trằn trọc vì bức tức. Cô thức sớm ra chợ tìm đến những nơi ồn ào, hy vọng xóa tan những phiền toái luôn vây quanh.

Như người mộng du, cô lầm lũi đếm bước đi dọc theo hành lang của dãy phố bên kia đường.

Bỗng cô nghe tiếng gọi vồn vã :

– Linh San ! Em đi đâu vào giờ này ?

Linh San quay mặt về phía phát ra tiếng nói và rất gần cô. Khánh Vĩnh lặp lại :

– Đi đâu vậy Linh San ?

Cô gượng vui pha trò :

– Chị Hai chứ ! Nhưng chị muốn biết Khánh Vĩnh làm gì mà ngồi ở quán cóc này ? Trả lời đi ! .

Khánh Vĩnh cười buồn :

– Tôi không về nhà với ba mẹ sau ngày đám cưới của anh Sơn.

– Sao lại như thế được khi gia đình chỉ còn có anh ?

Kéo tay Linh San vào quán, Khánh Vĩnh nói khẽ :

– Uống ly sữa nóng rồi hãy nói chuyện sau. San không từ chối chứ ?

Linh San cười buồn rồi ngồi vào bàn với Khánh Vĩnh. Giọng cô ơ hờ :

– Gặp nhau trong hoàn cảnh này không vui tí nào hử Khánh Vĩnh ?

– Vui chứ Linh San ! Tôi ngờ không còn một lần gặp lại em để biết nguyên nhân vội đi lấy chồng của em, mà người chồng của Linh San lại là anh ruột của anh.

Cô dịu dàng :

– Anh không vui ư? Khánh Vĩnh ạ ! Em không thể lừa dối lòng để gây lụy cho anh. Em luôn kính trọng và quý mến anh như người anh trai của em vậy.

– Thế em yêu anh Khánh Sơn nên em vội vã rời xa công ty, xa các bạn luôn mong đợi em

?

Linh San ôm mặt tức tưởi :

– Phải chi Khánh Sơn đừng về, phải chi là vú của em đừng bắt buộc em ưng Khánh Sơn thì em đâu phải giam dần tuổi mơ mộng.

Khánh Vĩnh ngờ ngàng nắm vai Linh San – Em đến với Khánh Sơn bằng đám cưới gượng gạo ?

– Anh hiểu rồi Linh San ơi ! Có lẽ anh rai của anh vì quá yêu em nên mới có đám cưới nhanh chóng như thế, và ba mẹ anh không phải phân vân. Anh mong em hãy vì gia đình anh mà nghĩ lại. Có lẽ anh sẽ về với ba mẹ anh để chăm nom gia đình. Em đừng buồn nữa Linh San ! Dầu thế nào đi nữa thì em cũng là người trong gia đình anh.

Cô vội quệt giọt lệ lăn trên má, giọng nặng trĩu :

– Cảm ơn anh Khánh Vĩnh ! Nhớ khi về nhà, cho em gọi lời thăm ba mẹ và bảo Hoàng Hà đến chơi với em. Bây giờ thì em đi nha.

Linh San ung dung từng bước để lại phía sau là ánh mắt mờ lệ của Khánh Vĩnh. Anh thầm oán trách Linh San vì anh không đủ can đảm để giành lấy tình yêu của anh trai.

– Hy vọng em dành trọn vẹn tình yêu của em cho anh ấy.

Linh San dạo quanh chợ, chờ nắng lên tới đỉnh đầu mới trở về. Cô mang cho vú thức ăn sáng rồi mới về bên nhà, căn nhà buồn tẻ làm sao ấy. Cô không chịu nổi sự trống trải của tâm hồn, nên ngồi thừ ở phòng khách như kẻ vô hồn.

Chợt nghe tiếng gọi trong veo ngoài cửa, cô dỗi mắt trông ra. Linh San ngờ ngàng trước vẻ đẹp của cô gái lạ duyên đáng đang đưa mắt nhìn vào.

Cô bước ra :

– Chị tìm ai trong nhà này ?

Cô gái lạ tùm tùm :

– Anh Khánh Sơn chưa về hả cô ?

Ngẩn ra vì chưa tìm được cách đối phó với cô gái lạ, Linh San còn ngàng ngừ.

Chợt cô gái vui vẻ :

– Cô có phải là em gái anh Khánh Sơn không ?

Linh San miễn cưỡng :

– Vâng. Mời chị vào nhà ngồi nghỉ. Anh ấy sắp về rồi chị ạ.

Ngồi xuống ghế đối diện với cô chủ nhà, cô gái lạ niềm nở :

– Anh Khánh Sơn có em gái xinh ghê .Vây mà bao ngày qua, anh ấy không hề nói.

Linh San lợm giọng :

– Chị quen anh tôi bao lâu rồi hả chị ? Ầy mà anh tôi không hề kể lại cho gia đình biết ảnh tệt thật.

Cô gái lạ vô tư:

– Vừa quen nhau không hơn một tuần, nhưng tình cảm bên nhau đã có từ lúc ấu thơ.

Linh San ngắt lời :

– Chị và anh tôi gặp lại trong dịp tình cờ ?

– Đúng rồi ! Tình cờ chúng tôi gặp lại nhau trong chuyến hàng giao cho công ty ảnh tuần rồi.

– Chị đang làm việc ở đâu ?

– Tôi ở tận Cần Thơ.

– Cần Thơ ?

Linh San tái mặt hốt hoảng khiến cô gái lạ cao giọng :

– Anh Khánh Sơn có kể lại cho cô nghe rồi phải không ?

Đã lỡ phóng lao nên Linh San nhẹ gật đầu rồi lặng nhìn cô gái ngồi đối diện.

Cô gái này có nét đẹp quyến rũ và đặc biệt ở đôi mắt to, đen long lanh, đôi môi hồng khoe hàm răng đều đặn bằng nụ cười duyên.Linh San nghe lòng quặn thắt với nỗi niềm riêng. Có lẽ cô đang ghen hờn với cô gái lạ đang ngồi trước mặt.

– Chắc cô còn đi học ?

Linh San ngẩn ra một giây rồi nhẹ gật :

– Vâng. Còn chị ?

– Tôi đã tốt nghiệp Đại học Sư phạm nhưng đang làm việc cho công ty may mặc.

– À ! Có dịp ngang qua đó, cô ghé thăm tôi nhé !

Linh San nhẹ giọng với cô gái :

– Tôi hứa, và nhất định tôi sẽ đến thăm con rạch nhỏ ngày xưa ấy.

Cô gái lạ ngạc nhiên :

– Cô biết đến cả con rạch có dòng nước xoáy Ầy hả ?

– Tôi chỉ mừng tượng trong trí nơi đó có một gốc bàng thật to.

– Đúng rồi, đúng rồi ... nhưng cây bàng ấy đã già nua và chết dần theo ngày tháng, nên họ đốn bỏ quách đi rồi.

Linh San thẳng thết :

– Họ đồn bỏ rồi sao ? Trời ơi ...

Linh San ôm mặt trong đôi tay trước sự ngạc nhiên của cô gái lạ. Thật lâu trong không gian lắng đọng giữa căn phòng khách, chợt Khánh Sơn cất giọng thân nhiên :

– Thử Lan ! Chờ anh lâu không ?

Cô gái lạ chớp mắt rồi cất giọng trong veo :

– Em đến chờ anh hơn nửa tiếng rồi đó.

Linh San đi vội vào nhà sau khi nghe tiếng nói của Khánh Sơn khiến anh tò mò hỏi :

– Em gái anh tiếp chuyện với Thử Lan à ?

– Dạ .... cô ấy vui quá hả anh ? Cô ấy kể cho em nghe thuở còn đến trường rất thơ mộng.

– Vậy à ? Thôi, để anh vào trong rửa mặt.

– Chờ anh chút nha.

Khánh Sơn không ra nhà sau rửa mặt như lời anh vừa nói mà đi đến cửa phòng của Linh San, nói vọng vào :

– Bữa nay có khách, em lo bữa cơm chiều cho anh nha !

Linh San nghe rõ từng lời một của anh cô gục đầu trên chiếc gối nghẹn nức trong âm thầm. Anh vui say nơi thiên đường của anh, còn cô thì đang gục ngã ...

Nước mắt thấm vào môi nghe mặn đắng vì cùng lúc cô đánh mất tất cả :

Chiếc lá bàng vẫn biệt tâm và Khánh Sơn cũng vượt khỏi tầm tay cô.

Linh San để mặc dòng lệ rơi trên má, cô lặng người nghe bên ngoài họ đang trò chuyện.

– Không chỉ riêng mình em ham chơi chiếc lá vàng đâu nhé !

Khánh Sơn bẹo má cô :

– Làm sao có được một người thứ hai mang tư tưởng của em chứ ?

Cô gái nũng nịu :

– Í ! Em gái của anh cũng thích lắm đó nha.

– Cô ấy nói với em như thế à ? - Anh hỏi.

Liếc mắt vào nhà trong, Thử Lan nói :

– Em gái của anh lúc vui lúc buồn làm sao ấy, em ngại quá hà. May mà anh về kịp lúc.

Khánh Sơn chùng giọng :

– Thử Lan à ! Em gái của anh không được bình thường đâu. May mắn lắm em mới được con bé ấy tiếp chuyện đó chứ.

Hôn lên mắt cô, anh thì thầm :

– Trời cao không phụ lòng anh, nên đã cho chúng mình gặp lại nhau. Em nhớ không, xưa kia em chạy trốn anh làm anh đứng mãi dưới gốc bàng cứ dõi mắt trông theo.

Cô gái rúc đầu vào ngực của anh khẽ lẽ :

– Em thoát khỏi dòng nước cuốn ấy cũng nhờ đôi tay anh cứu kịp nên em quyết trả ơn anh.

Họ ngồi trong vòng tay nhau. Thử Lan nhú mày cổ nhớ lại chuyện xưa qua lời trần tình của anh, nhưng xa xôi quá ... Trong ký ức, nụ hôn vội vã năm xưa đã phai dần.

Khánh Sơn siết chặt Thử Lan trong tay rồi cất giọng êm êm nói :

– Chúng mình tổ chức đám cưới nghe em ?

Cô ngược nhìn anh hỏi khẽ :

– Anh yêu em hay yêu cô bé ngày xưa của anh ?

Khánh Sơn nâng cằm cô lên nheo mắt nói :

– Ghen rồi hả cô bé ? Anh yêu cả hai, em vui không?

Cô gái không vui trong lời nói gượng gạo của anh. Thử Lan cúi đầu thật thấp để hỏi lại lòng :

Khánh Sơn có thực sự yêu cô hay không? Và vì sao bên cô, anh thường hốt hoảng.

Thử Lan ngồi thẳng người lên nói khẽ :

– Chắc em không ở lại đây với anh được.

Đến lượt Khánh Sơn dựa người ra ghé chán cường :

– Thử Lan cũng biết đầy đọa tôi nữa hay sao ? Cô đang lừa dối tôi để chối từ một kỷ niệm mà bao nhiêu năm qua rồi tôi mãi in sâu vào tâm khảm.

Cô gái van nài :

– Anh không hiểu được em đang nghĩ gì với kỷ niệm ngày xưa đâu. Nhưng hiện tại, em cần được yên tĩnh.

Khánh Sơn nói như trong mơ :

– Chúng mình không thể xa nhau được. Em phải biết ở nỗi khổ tâm của anh chứ ?

Cô giận dỗi nói :

– Anh cứ luôn tạo bối rối cho em không hà.

Nắm tay cô, anh nói :

– Em là kỷ niệm đẹp nhất của anh và là hạnh phúc của cả đời anh đó . Em còn nhớ lúc

nhỏ, em chạy theo chiếc lá đang rơi xuống dòng nước để nhặt và trượt chân, anh là người đưa em vào bến bờ. Thử Lan ! Anh hứa sẽ dìu dắt em đến cuối cuộc đời.

Cô cười chồng chế :

– Khánh Sơn ! Anh thường bảo với em là anh thích sống thực tế hơn kia mà.

Khánh Sơn bỗng đổi giọng :

– Vậy là em cố lánh xa kỷ niệm của hai đứa ?

Thử Lan gay gắt :

– Vì em chỉ thích sống thực tế.

Khánh Sơn phật ý nói :

– Anh tưởng em cũng vất vả như anh chứ ?

Cô gái lạnh lùng :

– Em chỉ mập mờ trong ký ức và gần như em đã quên hẳn. Khánh Sơn ! Anh bữa nay không được khỏe rồi đó, anh cần nghỉ ngơi để ổn định tinh thần. Em về đây. Dịp khác mình gặp lại nhau cũng không muộn.

Có lẽ Khánh Sơn không màng đến những lời nói của Thử Lan nên vội đứng lên đi ra cửa.

Thái độ kỳ quặc của anh khiến Thử Lan ái ngại, nhưng không thể ngồi gần anh nói chuyện vu vơ nên cô chào anh ra về.

Chờ bóng dáng Thử Lan đi khuất, Khánh Sơn trở vào nhà đối mặt với Linh San nơi cửa sau. Anh hất mặt cao giọng :

– Em ngồi vào ghế kia đi Linh San ! Anh cần nói với em vài lời.

Linh San bật cười khiến Khánh Sơn bức dọc nói gắt:

– Em khiêu khích tôi chẳng ích lợi gì đâu.

Linh San trôn trối nhìn anh :

– Em cũng chẳng màng ở bên này làm gì.. chỉ e vớ lại làm phiền đến anh.

Khánh Sơn nhún vai :

– Vậy em muốn ở đây chứ gì ? Được, tôi sẽ chiều lòng em để vớ em khỏi phiền lòng.

Linh San nghẹn ngào nói :

Em ... em hy vọng anh không đối xử với em như thế. Em vẫn giữ đúng lời với anh kia mà.

Khánh Sơn vừa quay lưng vừa cất giọng mai mỉa:

– Cô rõ là đứa con nít. Cô đừng chọc giận tôi nhé. Tôi vẫn có quyền đối với cô bất cứ lúc

nào.

Linh San đỏ mặt vì xấu hổ, và vì bức tức nên cô hét âm lên:

Anh phải giữ ý tứ trong lời nói một chút đi. Tôi vẫn có cái quyền ly hôn của tôi Khánh Sơn nhìn sững vào khuôn mặt cô vợ hờ và cố tìm trên khuôn mặt kia có gì bí ẩn mà anh không thể xa cô được.

Đôi mắt cháy bỏng của anh nhìn cô chăm chăm. Linh San cúi mặt lẩn tránh.

Nhớ đến vòng tay của anh ôm cô gái lạ và họ nói toàn những kỷ niệm, mà Linh San quyết chắc cô gái ấy không phải cô bé của anh ngày xưa.

Linh San thổn thức trong tim :

– Khánh Sơn ơi ! Em mới là người được anh hôn lên khắp khuôn mặt, em mới là người được anh dìu đến bến bờ...:

Nhưng muộn rồi, vì khi em nhận ra anh là lúc anh có người con gái khác bên cạnh ... còn em chỉ là cô vợ hờ của anh thôi Vẫn im lặng để lắng nghe nỗi giằng vò từ đáy con tim còn lạnh buốt.

Linh San chợt nghe Khánh Sơn rít lên :

– Em vun đắp tư tưởng này trong lòng từ lúc nào hả Linh San ? Ừa ! Sao em lại khóc.

Khánh Vĩnh ngồi nơi phòng khách cùng ông bà Khánh Bình trong nỗi lòng nóng bỏng. Anh muốn nói gì đó với ba mẹ, nhưng rồi lại buông tiếng thở dài, mặt cúi thấp dần do Dù vậy ông bà cũng không khỏi nao lòng khi đối mặt với con trai. Khánh Vĩnh thường vắng mặt ở gia đình sau ngày đám cưới của anh nó , sao hôm nay bỗng nhiên Khánh Vĩnh có mặt trong nhà suốt từ sáng sớm đến giờ này. Ông rất lạ và cũng hiểu nỗi khổ tâm của con. nhưng không biết san sẻ bằng cách nào.

Buông giọng ôn tồn, ông Bình nói :

– Khánh Vĩnh à ! Chuyện kinh doanh của các con, ba yên tâm rồi đó, có điều ba mẹ mong muốn con cũng có một mái ấm riêng để các con tự lo liệu, bởi:

vì ba mẹ tuổi đã cao và cần được nghỉ ngơi, nên muốn lo cho tương lai của con càng sớm càng tốt.

Khánh Vĩnh chỉ cười nhẹ, nói :

– Hạnh phúc và tương lai ư? Đời thường ai mà không mơ ước đến hờ ba.

Nhưng có điều với con hình như chưa phải lúc.

– Hả ! Con năm nay hai mươi bảy tuổi rồi, còn chần chờ gì nữa chứ ? Mà nè, ba nhận

thấy Hoàng Hà nó cũng tốt đó con.

Khánh Vĩnh nhăn mặt :

– Vâng ! Hoàng Hà rất tốt ba ạ, nhưng chúng con chỉ xem nhau như là bạn.

Và lại, cô ấy không thích có cuộc sống gò bó.

– Nó bảo với con thế à ?

– Vâng ! Cô ấy thích làm việc hơn là phải ở nhà núp bóng chồng. .

Dừng lại một giây, anh đề nghị :

– Ba à ! Có thể mình đến thăm anh chị Khánh Sơn trong chiều nay đi ba. Sao hơn ba tháng rồi mà anh chị không về thăm ba mẹ, con cảm thấy không ổn.

Sau ánh mắt bối rối, ông khoát tay :

– Có thể anh con bận nhiều việc nên chưa về thăm ba mẹ được. Thôi, mình không nên chấp nhất Khánh Sơn làm gì. Có thể con cùng ba mẹ đến thăm anh chị con vậy.

Chợt có tiếng xe chạy vào sân nhà. Ông Bình đưa mắt nhìn ra rồi vui vẻ nói :

– Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ! May quá !

Khánh Sơn bước vào nhà với gương mặt buồn bã. Anh đến gần chào ba mẹ rồi đến ngồi xuống ghế dựa lưng ra sau, uể oải hỏi :

– Khánh Vĩnh không ở bên công ty à ?

Khánh Vĩnh nhướn mắt hỏi lại :

– Hoàng Hà thay thế em cũng đủ rồi. Nhưng có chuyện gì không anh ?

Sơn lắc đầu :

– Anh chỉ hỏi thăm công việc của em vậy mà. Thật ra anh về đây để thông qua ý ba mẹ.

Có thể anh nhận một hoặc hai người có trình độ nghiệp vụ làm việc cho anh.

– Thế còn ... chị ấy ? Anh để chị ở nhà một mình, không sợ chị buồn à ?

Khánh Sơn nói gương :

– Anh không muốn vợ anh phải vất vả.

Khánh Vĩnh không hài lòng nói :

– Anh vô tình bóp chết tương lai của chị ấy đó anh Sơn à. Linh San của anh rất yêu nghề, chị ấy có khả năng riêng và em là người bắt nạt nhiều lần đó anh.

Ông Bình xen lời an ủi con :

– Hay là để vợ con nó đến văn phòng làm việc, nó có thể tiếp tay với con. Ôi ! Ba nghi ngờ không sai mà . Loay hoay một mình con thì làm sao chạy việc chứ ? Thôi, để ba mẹ

đến thăm dì Hạnh và bảo Linh San nó đi làm với con.

Khánh Sơn lắc đầu :

– Con vừa nhận hai người vào làm việc với con rồi ba à.

Ông Bình nhú mày khó chịu :

– Vậy con còn đến thông qua ý kiến ba mẹ làm gì ?

Khánh Sơn ấp úng :

– Thừa ba ... con ...

Ông Bình lắc đầu :

– Ba không cảm đoán con, chỉ có điều công ty này là của vợ chồng con, ít ra con phải thông qua ý kiến của Linh San với con chứ. Nè, con hiểu ba muốn nói gì với con rồi, phải không Sơn ?

Nhú mày bứt rứt, Khánh Sơn khó phân bày cùng ba mẹ bởi hoàn cảnh của anh hiện tại.

Ba mẹ làm sao biết được Linh San đối xử với anh như thế nào ?

Anh nhìn cha bằng ánh mắt u uẩn nói :

– Linh San có ý kiến với con như thế đó ba.

– Thôi được ! Để rồi ba mẹ đến thăm con nhỏ xem. Nhưng rồi con về đằng nhà chưa, sẵn ba đi với con luôn thể.

Khánh Sơn lắc đầu :

– Con trở lại nơi làm việc, xế chiều mới về.

Dù ngoài mặt vờ tỉnh, nhưng Khánh Sơn không khỏi phân vân khi ba mẹ đến nhà riêng và đặt vấn đề với Linh San. Liệu cô ấy phản ứng ra sao ?

Tìm cách thoái thác để trở về nhà trước khi ba mẹ đến. Khánh Sơn vội đứng lên nói :

– Con đến chỗ làm việc nghe ba.

Bước đi vội vã của con khiến ông bà Bình lẫn Khánh Vĩnh nhìn theo nghi ngờ. Đau lòng nhất chỉ có Khánh Vĩnh. Anh loáng thoáng hiểu phần nào ở hạnh phúc của Linh San, vì lúc sáng sớm này anh bắt gặp cô đi một mình như kẻ mộng du. Khánh Vĩnh ngược nhìn ba mẹ rồi chắt lưỡi nói :

– Họ làm sao rồi đó. Hãy đến kịp lúc để cứu nguy ba à !

Ông Bình nhăn mặt kêu lên :

Có thể Khánh Sơn đang rối rắm lắm. Thôi được, con lấy xe đưa ba đi. Mẹ mày ở nhà, nếu Khánh Sơn có trở lại thì bảo với nó lẹ về. đằng nhà, tôi cần nói chuyện với chúng nó

nghe.

Dừng xe trước thềm nhà, ông Bình không vội gọi con dâu mà nhấn nút chuông ở nhà bên để gọi. Hơn năm phút chừ đợi, căn nhà vẫn im ắng. Ông sốt ruột quay về nhà Khánh Sơn. Lại !ùng quá t Hai căn nhà đều khóa kín cửa. Vậy Linh San và dì Hạnh đi đâu ? Đang loay hoay trước hiên nhà thì Khánh Sơn về đến và dừng xe, anh vồn vã nói :

– Sao ba không vào nhà hả ba ?

Linh San đi đâu mà cửa nhà đều khóa kín vậy Sơn ?

Khánh Sơn ngơ ngác :

– Sao có chuyện lạ thế này chứ ? Suốt ngày nay con ở đằng công ty.

Khánh Vĩnh thần thờ đề máy xe khế bảo :

Ba à ! Mình về vậy.

Ông Bình giận dữ :

Chương 5

– Con vô tâm vậy sao Khánh Vĩnh ? Con có biết anh con đang rối không chứ?

– Có thể chị ấy cùng vú đi chợ hay đi công chuyện gì đó.

Khánh Sơn gắt :

– Không thể cùng đi hai người cùng một lúc vậy đâu Khánh Vĩnh à.

Nhìn Khánh Sơn trong khoảnh khắc, Vĩnh thầm nghĩ :

Nếu họ có hạnh phúc thì vắng mặt nhau sao không hay biết ? ít nhất Linh San đau khổ lắm rồi và ít nhất Khánh Sơn cũng đang ê chề .

Vỡ vai anh, Khánh Vĩnh ôn tồn :

Em nhờ Hoàng Hà tìm Linh San hộ anh nha !

Chợt sau lưng họ, bà Hạnh vui vẻ lên tiếng :

– Ôi ! Cậu Bình đến lúc nào vậy ?

Ông Bình ồ lên niềm nở :

– Ấy vậy mà này giờ cháu không nghĩ ra.

Linh San nấp sau lưng bà e thẹn :

– Thưa ba, con cùng vú vừa ra chợ. Con mời ba cùng chú Khánh Vĩnh vào nhà.

Khánh Sơn liếc nhanh cô vợ hờ bé bỏng vui vui. Linh San không làm anh thất vọng, nên anh sáng sủa mở cửa nhà. Ngồi nơi bàn khách có cả bà Hạnh, ông Bình hỏi :

– Di ạ ! Mấy tháng nay vợ chồng chúng nó không chịu về bên nhà thăm vợ chồng cháu.

Ồi, bọn nhỏ bây giờ nó chờ ba mẹ đến thăm thôi.

Bà Hạnh đỡ lời :

– Một cô vợ không dám ra khỏi nhà, còn chồng thì bận bịu công việc suốt cả ngày đến quên buổi cơm trưa. Tôi cũng lạ cho bọn nó.

Linh San vòng tay lễ phép :

– Thưa ba, chúng con đang bận bịu nhiều việc ở công ty. Anh Khánh Sơn bảo để ảnh sắp xếp xong rồi về thăm ba mẹ và ở lại một tuần đăng nhà để bù lại.

Ông Bình cười hiền từ :

– Nói thì như vậy, nhưng ba vẫn biết chúng con không thể nào rảnh việc bởi thằng Sơn nó chậm chạp quá, phải không con ?

Linh San ứng hồng đôi má, nói khẽ :

– Hồng phải đâu ba ... Anh ấy rất nhạy bén nên con không phải lo âu.

Ông chợt bảo :

– Linh San à ! Khánh Sơn nó vừa nhận vào hai người để phụ việc với nó. Con thấy thế nào ?

Liếc nhanh Khánh Sơn, cô khẽ nói :

– Con hoan nghênh với suy nghĩ của anh ấy đó ba.

– Nghĩa là con đồng ý ?

Linh San nhẹ gật đầu dù lòng đang phân vân. Cô không nhìn đến anh, có lẽ Linh San đang mặc cảm ở Khánh Sơn, anh luôn khơi dậy nỗi ray rứt trong lòng của cô.

Thấp giọng, Linh San trả lời :

– Con mong muốn như thế đó ba. Chợt Khánh Vĩnh chen lời vào :

– Chị Hai à ! Liệu người lạ vào làm việc, họ có quan tâm đến sự nghiệp của gia đình chị không ? Tôi mong chị phải suy nghĩ thật kỹ rồi quyết định.

Nhưng anh ấy đã nhận người đến rồi, thiết nghĩ anh Sơn không để đến thất bại cho tương lai của anh đâu.

– Của chị nữa chứ ?

Cô cười nụ :

– Của ai cũng thế cả mà, Khánh Vĩnh lo gì đến việc của vợ chồng tôi ?

Có lẽ Linh San muốn bôi xóa tình cảm giấu kín của Khánh Vĩnh nên cô bướng bỉnh để anh giận mà không đến gần cô .

Nhưng trái với suy nghĩ của Linh San, Khánh Vĩnh ân cần :

– Tôi sẽ cho Hoàng Hà đến với Linh San.

Linh San chu môi :

– Í ! Tôi đâu có đến công ty làm gì. Anh Sơn cùng tôi lăm đó nha, ở nhà tôi còn không phải nấu cơm nữa đó.

Khánh Sơn ngượng với lời nói gần xa của Linh San. Anh chống chế :

– Cô vợ của anh bướng lắm Vĩnh ạ. Cô ấy nói chỉ có trời mà biết.

Bà Hạnh tiếp lời :

– Khánh Sơn gặp phải Linh San, đây rồi thời gian không lâu, nó trở thành ông cụ non cho thiên hạ họ nể mặt.

Căn phòng khách rộn tiếng cười, xem như việc đến đây của ông Bình đã hoàn tất, Linh San không có một thái độ để ông nghi ngờ.

Nhất thời ông sẽ trở về và gặp riêng Khánh Sơn để tra gạn.

Linh San ngồi lại nơi ghế, một chút hững hờ in hằn trên đôi mắt tròn xoe. Cô nhìn anh trắng tráo, cái nhìn của kẻ vô hồn khiến Khánh Sơn ái ngại. Anh đến gần cô vỗ về :

– Linh San ! Anh muốn nói với em một chuyện và hy vọng em sẽ thông cảm cho anh.

Cô khoát tay :

Em hiểu rồi ! Phải chuyện anh nhận thêm hai nhân viên làm việc với anh ?

– Còn một việc ngoài ý của anh ... Linh San ! Có lẽ anh ân hận khi tạo nhiều phiền muộn cho em.

Cô nhếch môi cười buồn :

– Anh đã có thật sự một mối tình mà anh anh vừa nhận ra ... Em chúc anh may mắn !

Khánh Sơn vô tư :

– Nhưng em có buồn khi anh thật sự cưới một người con gái, mà anh yêu người ấy vì cô có với anh kỷ niệm từ thuở ấu thơ ?

Cô chớp mắt vội để giấu giọt lệ sắp tuôn, môi cô mím thật lâu cô nén tiếng nức nghẹn.

Một giây phân vân, Linh San chợt tươi tắn lạ :

– Em vẫn ở lại ngôi nhà này với anh chứ hả ?

Khánh Sơn cười gượng :

– Tùy em và mọi quyết định do em. Có điều ... - Ngập ngừng thật lâu, anh trầm giọng –
Tạm thời Thử Lan làm việc chung với anh và cùng ở trong nhà này với em nhé ! Em cứ ở đây đến khi nào em gặp được người em yêu.

Ôi, Linh San luôn gào thét to lên :

Khánh Sơn ơi ! Anh đứng đó nhưng xa với tầm tay em qua:

Em có nên nhắc lại cho anh nghe không, hay em nhắc lại chỉ để anh cười nhạo em ?

Cô lưỡng lự ở hai nẻo chia xa. Biết rằng vú sẽ đau lòng vì vắng bóng một đứa cháu khi cô bỏ đi trong âm thầm, nhưng ở lại, Linh San không thể giành lấy tình yêu của kẻ khác. Không phải suy tính đắn đo nên Linh San bỏ đi vào phòng với bước chân xiêu vẹo. Hết rồi một thuở tìm mong chú bé ạ ! Chú bé đã trưởng thành và chứng chạc với đời nên quên mất cô bé ngày xun đang âm thầm giữ mãi chiếc lá vàng kỷ niệm.

Thần thờ trên sân thượng bên chậu bồng cảnh nên Linh San quên cả giờ giấc của buổi cơm trưa. Cô tựa lưng vào vách nhắm mắt từng ngày mà cô phải cam chịu. Một đứa em gái của anh đúng nghĩa, nên Thử Lan càng thân thiết với cô hơn. Tính ra đã hơn một tháng đối mặt với cô gái xa lạ ấy, Linh San luôn tự bảo với lòng hãy ngẩng mặt nhìn cuộc đời đen bạc đang sẵn dành. Sau phút giây trấn tĩnh, cô nhếch môi cười buồn rồi lặng lẽ rút vào phòng riêng.

– Hừ !

Linh San giật mình quay lại :

– Thử Lan về rồi à ? Í chết ! Tôi lại quên nấu cơm. Chị chờ tôi chừng ba mươi phút thôi.

Cô gái vui vẻ :

– Tôi vào bếp phụ với Linh San nha, kéo anh Sơn về đến không kịp bữa cơm, anh rầy.

Khoát tay rồi quay lưng đi dần xuống cầu thang, Linh San cười nói :

– Có chị bên cạnh anh ấy, anh không đói đâu Chị an tâm đi ! Tôi cam đoan với chị đấy.

Loay hoay cho xong bữa cơm, Linh San quên rằng cô đang uất nghẹn quệt vội nước mắt. Cầm cúi bước dần lên cầu thang từng bậc, cô dừng lại ở bậc thang cuối cùng để trở mắt chăm chú. Họ đang hôn nhau trong vòng tay siết chặt. Linh San lùi dần bằng những bước chân âm thầm.

Gục mặt nơi bàn ăn lâu lắm, Linh San nghe tiếng gọi khẽ có vẻ cười đùa :

– Ngủ quên hả Linh San Sao không gọi anh Sơn xuống nhà ăn cơm ?

Linh San miễn cưỡng đáp :

– À! Tôi chỉ ngồi đây để đợi vì không biết anh chị thích dùng cơm vào giờ nào ?

Khánh Sơn đứng sau lưng nhấm nhó :

– Bọn mình cùng ăn cơm đi, trưa lắm rồi đó Thử Lan. Em còn phải nghỉ ngơi để chiều đi làm.

Linh San đứng lên :

Anh chị dùng trước đi nha, Linh San vào phòng một chút.

Khánh Sơn nhỏ nhẹ :

Sao không ăn chung với anh hả, Linh San ?

– Em đang ủi mấy bộ quần áo còn bỏ dở.

Cô bỏ đi không cần ai nhìn thấy. Sau khi đóng sầm cánh cửa lại, Linh San vung tay vả vào mặt đến lúc mỏi mòn.

Không biết đến bao lâu thì cô mới tỉnh giấc và vội mở cửa phòng sang nhà thăm bà vú.

Linh San chợt thộn mặt nơi cửa, bởi Khánh Vĩnh cũng vừa dừng xe trước hiên nhà. Nét mặt anh nghiêm trang đến lạnh lùng. Thấy cô, Khánh Vĩnh hỏi ngay :

– Chị Hai ! Sao chị mãi rúc mình trong căn nhà này chứ ? Chị có biết hiện giờ nơi văn phòng làm việc của anh Sơn xảy ra bao nhiêu việc không chị ?

Linh San nhướng mắt ngỡ ngờ :

– Sao lại kéo tôi vào trách nhiệm này nữa hả Khánh Vĩnh. Thử Lan đang làm việc với anh Khánh Sơn kia mà.

Thử Lan à ?

Khánh Vĩnh mím môi vẻ tức giận in rõ trên đôi mắt gay gay của anh cho Linh San bối rối.

Cô vờ giả lả :

– Chị Thử Lan có trình độ chuyên môn khá, nên tôi cũng yên tâm.

Khánh Vĩnh nói mỉa :

– Hay là chị không yêu anh Sơn của tôi, chị hãy nói để ba mẹ tôi đlnh liệu.

– Hả! Bộ ai đó nói gì với Khánh Vĩnh mà Khánh Vĩnh gay gắt với tôi ?

– Linh San đừng vờ vô tư trước tình huống. Tôi thật không muốn nhìn thấy em sống trong cô lẻ khi bên anh trai tôi có nguồn hạnh phúc mới. Linh San hiểu rồi mà.

Linh San cúi mặt lẩn tránh ánh mắt như đổ lửa của Khánh Vĩnh. Anh đang kèm hãm lòng mình hay đang oán giận cô ?

Sực nhớ Linh San đưa tay mời :

Vào nhà chứ Khánh Vĩnh ! Chứ đứng mãi nơi cửa nhà để nói chuyện với tôi, không ngại Hoàng Hà nó buồn hay sao ?

Ngồi vào ghế đối diện với cơ, anh khề nói :

Linh San không phải nhắc đến. Cô sắp đến đây với cơ đây Linh San mỉm cười :

– Các người hãy vì các người trước đã, tôi có sao đâu nào ?

Cô vừa nói xong thì Hoàng Hà đến, giọng cô bạn hí hửng :

– Linh San ở miết trong nhà khỏe quá cha báo hại Hoàng Hà đi rình rập người yêu Hà nói gì, mình hồng hỉ vậy ?

Hoàng Hà buông tiếng :

– Biết trước Linh San sẽ không có hạnh phúc với anh Khánh Sơn, nhưng mình lấy làm lạ và gần như oán trách ở người lớn đã tạo hiểu trái cho bạn. Có phải Linh San vì chữ Linh San lắc đầu :

– Không phải đâu Hoàng Hà, San yêu anh Khánh Sơn mà.

Khánh Vĩnh nói ngay :

– San yêu anh tôi ? San có biết ghen hờn hay không khi anh ấy có sẵn bên cạnh một cô gái trẻ đẹp ?

– Linh San đáp tỉnh :

– Thử Lan đang ở trọ trong nhà này với San. Chị ấy rất tốt mà.

Hoàng Hà trở mặt :

– Ở chung trong nhà này, nhưng ...

Cô cười nụ, kẻ tai Linh San nói khề :

– Đêm xuống thì sao nào ?

Linh San đắm vào vai bạn rồi vụt chạy :

– Hỏi gì mà kỳ cục!

– Hồng có kỳ đâu nha bạn! Hà nghe đầy lỗi tai nên chịu hồng nổi vì ghen giùm bạn đó.

Rồi cô nắm tay bạn kéo lại ở bậc thang thứ nhất, nghiêm giọng :

– Không có anh Khánh Vĩnh ở đây, hãy nói thật cho mình nghe đi Linh San !

Vừa bước lên từng bậc cầu thang, Linh San vừa nói :

– Không có việc gì xảy ra để bạn buồn cho San đâu. Có điều San không muốn đến nơi làm việc của anh ấy, chỉ ngại các bạn đàm tiếu mình ham danh lợi thôi.

– Thật không Linh San ? Bỏ đừng mang vào lòng những trắc ẩn để lụy thân nha. Anh Sơn thay đổi rồi San ạ. Anh ấy rất khắt khe với công nhân, nên họ xì xào đến tai mình, trong đó họ nhắc rất nhiều đến Thử Lan.

Dường như chị ta là đề tài bất mãn trong lòng họ.

Rồi cô chùng giọng :

– Thế nào thì San cũng phải quan tâm đến các bạn chứ.

Linh San ngẩn ra :

– Mình hiểu cả rồi Hà ạ i Mình hiểu cả đến nguyên nhân Khánh Vĩnh cáu gắt với mình nữa đó. Vậy Hà với anh Vĩnh về đi, ngày mai Linh San sẽ có mặt để đấu tranh cho các bạn.

Linh San từ giã bạn bằng cái vẫy tay nơi hiên nhà. Cô đứng trơ ra nhìn theo đôi bạn song song chạy xe trên đường phố - một đôi nhân tình lý tưởng trong mắt Linh San.

Đối diện với Linh San trong bàn ăn, Khánh Sơn dõi mắt theo dõi thái độ của cô. Linh San bỗng yêu đời và tươi tắn đến lạ. Cô vui nên Khánh Sơn không ngần ngại để cởi mở tâm tư của anh cho cô hiểu, bởi Khánh Sơn đang say đắm bên Thử Lan:

Tình yêu của họ càng sâu đậm thì Linh San chỉ là chiếc lá lìa cành.

Buông chén xuống bàn, Khánh Sơn đi ra phòng khách ngồi nơi ghế, chân gác chéo ung dung phì phà điều thuốc. Trông thái độ bình thản của Khánh Sơn cũng là dịp may cho Linh San. Cô lẻo đẻo ra sau tỉnh táo ngồi vào ghế đối diện, cất giọng dịu dàng :

Anh Khánh Sơn! Chiều nay em muốn nói với anh một chuyện, em hy vọng anh không từ chối.

Khánh Sơn nhú mày :

– Quan trọng lắm không Linh San ? Hay em đã tìm được người em yêu rồi ?

Linh San ghen giọng :

– Dạ .... Nên em xin anh cho em rút lại lời hứa trước đây, để em trở về bên bà vú của em. Nhưng bà sẽ buồn lòng việc của hai đứa.

– Không sao, em sẽ nói rõ ngọn nguồn cho bà nghe là em không yêu anh, thì hạnh phúc của chúng ta không thể có được. Bà sẽ tha thứ cho em thôi. Em hứa sẽ không có chuyện gì xảy ra cho anh cũng như em. Nhưng ngược lại, em xin anh một ân huệ.

Khánh Sơn có vẻ bất ngờ :

Hà! Em cần gì ở anh Linh San ?

Cô ấp úng :

– Em xin trở lại làm việc cho anh.

Trầm ngâm giây lâu, Sơn nhìn cô không chớp mắt rồi hỏi :

– Thế còn những người đang làm việc cho anh ?

– Em chỉ xin vào làm công nhân cùng các bạn em thôi.

– Em ngồi may ?

Cô gật nhẹ :

– Dạ ....

Thử Lan cất giọng trong veo từ phía sau :

– Linh San đi làm việc nữa, chắc cả ba đứa phải thất ruột vì đói.

– Việc này đã có anh Sơn lo cho chị, chị đừng ngại.

Thử Lan chớp mắt liếc nhanh Khánh Sơn :

– Chà! Có Linh San làm việc, cô và tôi hai ý, liệu công việc có trôi chảy không đây ?

– Tôi chỉ ngồi may thì dính líu gì đến nơi văn phòng làm việc hả chị ?

Thử Lan hỏi :

– Cô biết may nữa hả Linh San ? Vậy mà bao lâu nay, tôi không hề hay biết.

Linh San cười nụ :

– Thì bữa nay chị đã biết rồi đó. Tôi không thể ăn không ngồi rồi để anh chị nuôi.

Xót dạ! Khánh Sơn kêu than :

– Linh San cứ ở nhà đi, anh sẽ trợ cấp hàng tháng cho em.

Linh San lắc đầu phân bua :

– Em nhớ các bạn và em không thể lìa xa nơi có trong lòng em nhiều ấn tượng tốt đẹp.

Linh San im lặng cố nén tủi hờn để cạnh anh trước một người con gái lạ.

Sao tệ vậy Linh San ? Có lẽ mi yêu và đã lỡ nên cho đi một lần bướng bỉnh để rồi ăn năn.

Cô nhìn anh, gằn giọng :

– Anh đồng ý với em há! Bắt đầu từ ngày mai, em trở lại làm việc với các bạn. Khánh Sơn khoát tay, nói với Thử Lan :

– Thử Lan lên lầu chờ anh, anh cần nói chuyện với Linh San ít phút.

Cô gái duyên dáng :

– Mau mau lên lầu với em nha, Khánh Sơn ! Em cũng đang muốn nói với anh nhiều việc đó.

Cô ảo lả đôi chân thoăn thoắt đi lên cầu thang. Linh San vẫn ngồi trơ ra. Biết nói gì khi anh đã xem cô xa lạ. Ấn tượng một chú bé trong lòng Linh San đã biến mất, bởi Khánh Sơn nay là một ông chủ đào hoa và có địa vị.

Linh San luôn tự hiểu lấy ở bản thân cô cái nút nên quyết định xa anh và vĩnh viễn xóa kỷ niệm xưa đang chập chờn rất gần cô. Ngập ngừng, Khánh Sơn nói khẽ :

– Linh San à! Sẵn đây anh muốn nói với em một lần thôi, mong em hiểu cho anh nhé !

Linh San gắng gượng gạt đầu :

– Em hiểu anh đang muốn nói gì với em rồi, nên em có quyết định về bên vú vào ngày mai. Bởi em cũng như anh, chúng ta đều có lỗi thoát riêng. Hy vọng đôi bên gia đình không phải buồn lo đến việc của hai đứa.

– Anh chỉ lo lắng cho em Linh San à, rồi người đời hợ sẽ nghĩ sợ về anh ?

– Anh đừng lo ! Bên em vẫn có người con trai xứng đáng để em gửi thân. Em sẽ đưa anh ấy đến thăm ba mẹ anh, xem như chúng , ta chẳng còn gì để nói.

– Không. Anh muốn nói với Linh San rằng anh yêu em nhiều lắm. Nhưng ...

anh đã gặp lại Thử Lan, người con gái xưa kia một lần anh cứu vớt ... Anh không thể bỏ rơi cô ấy Linh San à!

Cô cười nụ nói :

– Chị Thử Lan một lòng yêu anh thì anh không thể bỏ rơi chị ấy được. Còn em thì không hề yêu anh.

Câu nói lạnh lùng của Linh San có tác dụng. Khánh Sơn mím môi cay đắng ... Chẳng còn gì để luyến tiếc Linh San cả Khánh Sơn ạ. Chẳng còn hề yêu mi đâu.

Mím cười, anh nói nhẹ :

– Xem như em đã hiểu phần nào ở anh rồi đó Linh San. Việc của em, em cứ tiến tới, phần anh sẽ thu xếp với Thử Lan, em đồng ý chứ ? Còn ngay bây giờ, anh muốn sang nhà

thăm vú.

Cô lắc đầu :

Không thể được. Em không muốn gây sự nghi ngờ trong lòng vú. Anh nhăn mặt bứt rứt :

– Sao em luôn gây khó khăn cho anh vậy Linh San ? Em có ý gì với anh không, cứ nói hết ý của em cho anh rõ đi.

Cô nhìn anh oán hờn :

– Thôi được, chúng ta sẽ đi, nhưng trước tiên hãy đến nhà cha mẹ anh rồi sau đó ghé về vú của em. Anh thấy thế nào ?

Khánh Sơn vô tình :

– Em muốn khi xa nhau phải cần đến ba mẹ anh, nghĩa là em yêu anh. Hoặc em muốn cho cả cái công ty của anh họ âm lên với chuyện ly hôn của chúng ta, để em được hãnh diện với đời ?

Ôi, anh yêu ! Linh San ngượng ngùng tránh ánh mắt sắc bén của anh đang muốn cắt đứt từng mảnh da thịt trên thân xác của cô Cô rùng mình rồi phân vân với những lời anh nói. Khánh Sơn luôn là người thắng cuộc nhưng cũng là người chối bỏ quà tặng. Sao thể hả anh ? Cô dụi mắt nhìn anh, má của Linh San nóng bừng. Ô, hay cô sắp khóc ? Không! San không bao giờ khóc trước mặt anh đâu.

Gắng gượng cho qua đi nỗi xúc động, Linh San buồn bã nói :

– Em có muốn gây lụy cho anh đâu. Em chưa muốn anh sang thăm vú ngay lúc này, mong anh hiểu cho em. Vĩnh biệt !

Linh San ồa chạy vào phòng của cô, mắt mờ lệ . Vĩnh biệt môi tình ! - Cô lảo bầm một mình và thu dọn quần áo vào va ly. Xếp đặt các thứ ngăn nắp xong, cô xách va ly trở ra và khóa phòng lại.

Đảo mắt nơi phòng khách tìm kiếm nhưng vô vọng, anh vẫn ung dung với cô gái lạ nên Linh San bây giờ có là gì trong mắt anh đâu.

Bước từng bước gượng gạo trên lối đi quen thuộc, Linh San luôn dừng chân bất chợt. Sau giây phút ngẩn ngơ, cô tự đấm tay vỗ vào trán, miệng lẩm bầm.

Sao Khánh Sơn không chặn ngang lối đi để cô còn được dịp gay gắt với anh.

Cắm cúi đôi chân trĩu nặng, cô bỗng nghe tiếng gọi từ xa. Trông qua bên kia đường, Linh San chau mày thầm nhủ :

– Thử Lan biết lái xe ? Họ là những người sang trọng nên dễ hòa đồng bằng mọi hình

thức.

Nhếch môi hững hờ khi chiếc xe hơi tấp vào lề Thử Lan băng qua lộ hời hả :

– Linh San! Chúng ta vào quán nước nghe.

Cô đáp trả :

– Chị đến công ty trước đi Thử Lan, tôi chưa đến ngay bây giờ đâu.

– Tôi muốn trò chuyện với cô. Tụi mình vào quán nghe San ?

Linh San dừng bước nói :

– Chuyện không quan trọng. Chị cứ lo công việc của chị đi, sau giờ làm việc, chúng ta gặp nhau cũng chưa muộn.

Thử Lan gượng giọng :

– Chúng ta cần hiểu nhau nhiều hơn. Anh Khánh Sơn mong muốn như vậy đó San.

San cau mày gắt :

– Chị yêu anh ấy nhiều đến thế nên chiều lòng anh ấy mà không một lần cân nhắc cho mình sao ? Tôi luôn tôn trọng ở tình cảm của hai người thì anh Sơn cũng không nên xen vào chuyện riêng tư của tôi.

– Không phải như San tưởng đâu. Đây là chuyện có liên quan giữa tôi và cô.

Linh San cười mỉa :

– Tôi không yêu anh ấy thì còn gì để nói ?

– Nhưng anh Sơn kể cho tôi nghe tất cả chuyện giữa cô và anh ấy.

– Thật à ? Anh kể sao hả chị ? Thử Lan khôn khéo thăm dò :

– Hình như chuyện tình của hai người không được suôn sẻ ...

Linh San lắc đầu cắt ngang :

– Cũng không hẳn như chị vừa nói đâu ... Nhưng thôi, tôi còn phải lo công việc của tôi, hẹn chị dịp khác. Chào chị !

– Ồ ... Linh San ...

Thử Lan kêu lên, nhưng Linh San đã bước nhanh không quay lại. Thử Lan nhìn theo, đôi mắt như đồ lửa rồi cô dẫn mạnh từng bước về chiếc xe của mình Đang điều khiển chiếc máy, chợt đôi môi Linh San mím chặt vì cô vừa phát hiện ra ông Khánh Bình đi ngang qua cửa để vào văn phòng. Cô ngồi thụt xuống lẩn tránh, mong sao không có ý kiến gì xảy ra. Trong phòng chợt im phất một lúc lâu, bỗng nhiên tiếng cười nói ồn ào trở lại. Một cô la lớn :

– Linh San đâu, sao không ra chào đón phụ vương" của mi ?

Chà ! Có lẽ ông đã về nên các bạn mới xông xáo lên khiến Linh San sượng sùng. Cô xua tay phân bua :

– Hãy nói chuyện của mình thôi các bạn ạ Có Linh San rồi, các bạn vui không hả ?

Một cô bạn thật thà :

– Linh San chịu trở lại làm việc nên bọn này nhờ thân một chút. Ông chủ của bọn mình lúc này khó quá, bởi bên cạnh có cô thư ký yếu điệu thục kết" nên bọn này thường được hưởng hương vị của yaourt đó Linh San.

Linh San chum chim môi :

– Mình hy vọng được kề cận các bạn trong mọi hoàn cảnh cho dù việc gì có thể xảy đến với mình đi nữa. Các bạn có chịu không ?

Một cô bạn ngồi gần bên trăn mắt nhìn Linh San như đang thăm dò trên khuôn mặt bạn xem có diễn biến gì đến với Linh San không ? Sao tự nhiên hôm nay Linh San xuất hiện đột ngột và nét buồn bã cũng giảm đi nhiều qua đôi mắt Linh San.

Không nói dù nữa lời, cô bạn âm thầm lo cho xong công việc của mình và chờ đợi.

Linh San liền thoáng :

– Xa hẳn đoạn đường này hơn bốn tháng, Linh San buồn ghê lắm.

Các bạn chạnh lòng :

– Tự nhiên Linh San đi lấy chồng, bọn này cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Muốn đến thăm Linh San nhưng rất ngại vì ông chủ mới mẽ quá, biết ông nghĩ như thế nào về bọn này. Thở hắt ra, cô phân bua :

– San được tự do rồi Ngân ạ. Các bạn vui với mình đi. Mình sẽ sánh vai nhau cùng về những buổi chiều để đếm lá me rơi trên tóc của mỗi đứa, rồi cùng nhau bắt đuổi, cùng nhau đánh cầu ... San cảm thấy đời tươi đẹp hơn.

Cô bạn thở thê :

– Ông chủ với bạn sao rồi hả San ?

Linh San nói nhanh :

– Chia tay trong âm thầm.

– Ông ta không làm khó San à ? ờ há, xem chừng ông ta buông tha Linh San bởi vì bên ông ta bây giờ có cô thư ký xinh đẹp rồi.

Cũng may cho Linh San đó. Ngân cũng như các bạn đều tiếc cho Linh San phải vương

lấy ông ta. Tội nghiệp anh Khánh Vĩnh ghê vậy.

Linh San chùng giọng :

– Xem như mình không duyên nợ với anh thì đành chịu. Còn Khánh Vĩnh, mình chỉ xem như anh trai của mình thôi.

– Chẳng lẽ Linh San có tình cảm riêng với ông chủ ? Vậy là bọn này đều nhằm lẫn Linh San ư? Chúng nó đều bảo Linh San bị ép buộc lấy chồng kia mà.

Cô gượng cười :

– Bà vú của Linh San quen biết với ba mẹ anh ấy, nên họ tự quyết định quá nhanh, đến San cũng không kịp phản ứng.

– Nhưng ông ta vì yêu Linh San để cưới hay vì sự bắt buộc của gia đình ?

– San hoàn toàn không hiểu, nhưng đôi lần San trông anh rất tội nghiệp.

Cô bạn lém lỉnh :

– Tội nghiệp thì thương cho xong việc. Bởi San không chịu nên ông ta mới nhận người làm, mà lại là cô gái đẹp nữa chứ.

– San không nghĩ đến những việc xa hơn tầm tay của mình đâu, Ngân ạ.

San chỉ mong sao mỗi ngày có mặt ở công ty với các bạn là San vui lắm rồi.

– Nói được thì giữ lời, kéo bọn này ngóng đợi nghe San.

Chia tay bạn ở ngã ba đường, Linh San lê chân nặng gót tấp vào hàng hiên dọc dãy phố dài mới đến được tổ ấm của cô.

Bước vào bên trong căn nhà từng ấm cúng và cho cô những nụ cười tươi tắn bên bà, Linh San lén đi lên thang lầu để vào phòng riêng của mình. Nhưng cô dừng lại nơi cửa phòng.

Ồi ! Vú đang lục soạn trong va ly của Linh San. Cô định quay bước trốn chạy, nhưng không thể được, thà chấp nhận để vú day nghiền rồi thời gian sẽ xóa mờ được nỗi uẩn tình, nên Linh San bước vào lễ phép :

– Thừa vú, con đi làm mới về.

Bà Hạnh buong vội chiếc áo của Linh San xuống giường và trở mắt hỏi ngay.

– Vào đây Linh San ! Vú đang thắc mắc vì sao con lại mang va ly quần áo về bên này.

Khánh Sơn nó hay biết gì không vậy con ?

Cô cúi mặt ấp úng :

– Dạ .... chúng con ... dạ .... con đến công ty phụ việc với anh Khánh Sơn ...

– Thì có vướng mắc gì đến việc con phải mang cả áo quần về bên này hả ?

Linh San nhả mặt âm ỉ. Nói gì để bà hiểu cho cô, hay là cố giấu đến khi nào Khánh Sơn thật sự có hạnh phúc với người con gái xa lạ ấy ? Lúc đó Linh San sẽ nói hết mọi uẩn tàng để bà nghe rồi xin bà tha thứ.

Mím chặt môi trước khi nói dối, Linh San tươi tắn :

– Nhà chung vách, để va ly quần áo ở đâu mà không được hả vú ?

Bà nhìn cháu nghi ngờ :

– Hừ ! Chắc là phải có chuyện bất hòa giữa hai đứa nên con bày trò gian dối có phải không ?

Cô kháu khỉnh :

– Vú đã quên Linh San hôm nay là bà chủ một công ty hay sao ? ít nhất con cũng phải thay đổi xiêm y để phù hợp với cương vị - chớ vú.

Nheo mắt, bà vui vẻ :

– Vậy mà vú cứ tưởng con đang làm rối rắm cho vú chứ. Nhưng rồi chồng con nó về chưa mà con còn cà kê bên đây không chịu về lo cơm cho nó ?

– Anh ấy không cho con nấu cơm nữa đó vú. anh sợ con ốm đau lười không có sức khỏe để làm việc.

Bà lảng xảng bỏ chân xuống giường nói :

– Thằng Sơn này nó xấu số nên cưới phải cô vợ biếng nhác. Đây rồi đến lúc có con, chắc nó phải vào bếp mà thổi lửa.

Cô ngả đầu lên vai bà, vờ phân bua :

– Đến lúc ả y có khác chớ vú. Nhõng nhẽo được giờ nào hay giờ ấy vú ạ.

Bà vú mắng yêu :

– Tổ cha mày nè, con lớn đầu rồi vẫn còn nhõng nhẽo với bà. Thôi, mau về bên nhà lo cơm nước đi.

Nói xong, bà bước xuống nhà dưới. Linh San ngồi thừ ra nơi đầu giường của cô. Đưa mắt nhìn ra sân thượng, cô bắt gặp chiếc lá bàng rơi rụng. Cuống quít, cô đi vội ra nhặt lên trong đôi tay vụng dại. Ngẩng nhìn lên sân thượng nhà bên vách, Linh San thấy họ đang ngắt một chiếc lá thả rơi trên đỉnh đầu của cô.

Khánh Sơn trân trọng kỷ niệm đến thế hay sao ? Linh San trừng mắt nhìn vào khoảng không, đôi mắt mở to của cô chưa đủ tia phản xạ để soi thấu trong lòng của Khánh Sơn ngay lúc này.

Nằm vùi trên giường, cô xem như một trò đùa ái tình vừa đi qua, nhưng nhớ làm gì để kiệt sức hả Linh San ? Tỉnh táo ngồi lên, Linh San chải lại mái tóc rối của mình lòi đến trước gương nhìn vào mỉm cười xinh xắn. Cô thầm nhủ :

Chưa tệ đâu Linh San, mi phải vươn lên chứ ! Rồi mọi việc sẽ trôi qua nhanh cho mi thôi. Diện vào bộ quần áo khá tươm tất rồi quàng lên vai chiếc túi xách, Linh San đi vội ra khỏi phòng. Không muốn phá rối giấc ngủ trưa của vú, Linh San khép cánh cửa cho bà rồi bước đi.

Đến trước cổng nhà Hoàng Hà, Linh San đưa tay ấn chuông. Chợt cô bạn thét to mừng rỡ từ trong sân, cô chạy ra mở cổng vừa kéo bạn vào nhà vừa liến thoắng :

– Hôm rày được đến công ty làm việc, Linh San có vui không ? Có mệt không? Có nghe họ nói những gì về anh Sơn không ?

Linh San vào nhà với bạn, đôi má ửng hồng. Nhưng khi nghe bạn hỏi cô nhăn mặt nói :
Ồi trời ! Hỏi gì mà lăm vậ Hà ? San biết trả lời cái nào trước, cái nào sau đây ?

– Cứ trả lời hết từng điều một. Nhưng mà ... San đợi một chút, mình vào lấy cho San lon nước ngọt đã.

Quay ra với hai lon nước ngọt trên tay, Hoàng Hà nhí nhảnh :

– Nào! Uống nước đi rồi chúng mình tâm sự suốt buổi hén. Hôm rày nhớ San lắm, định sang bên ấy nhưng không ngờ San lại đến thăm mình.

Linh San cười, hỏi :

– Chuyện của bạn và anh Khánh Vĩnh sao rồi ? Tốt đẹp cả chứ ?

Hoàng Hà trợn mắt :

– Chà ! Bọn mình lấy đâu ra giờ trống để đi chơi. Mình vừa làm việc, vừa bị Khánh Vĩnh sai đi tứ hướng rồi vừa theo sát Thữ Lan và Khánh Sơn để rình rập ... Ôi ! Rã cả người ra luôn.

Linh San lắc đầu, buồn bã nói :

– Đừng làm những việc vô ích đó nữa Hà ạ ! Mình giờ đây đâu còn là gì của anh.

Hoàng Hà nhìn bạn thật lâu để tìm ở đôi môi Linh San có run lên khi thốt ra câu nói vừa rồi không:

Nhưng tuyệt nhiên cô bình thản trước bạn tuy giọng nói hơi buồn.

Hà dịu dàng nói khẽ :

.

Người lớn ở hai gia đình có nghe thấy gì chưa Linh San ?

– Điều lo âu của mình là như vậy đó, nên mình đến đây chỉ mong Hà hiểu và ngăn anh Vĩnh, kéo anh ấy mách lại gia đình ... chắc San khổ tâm lắm Hà ạ.

– Nhưng cách đối phó của San ra sao ?

– Mình vẫn đi làm hằng ngày, nhưng trở về với bà vú chó không phải anh Sơn.

– Anh ấy chịu nổi sự cô đơn giữa một căn nhà rộng lớn ấy sao ? Hay là ...

Hoàng Hà ngập ngừng rồi tiếp :

– Cô ta vẫn còn trọ ở trong nhà với anh ấy ? Linh San thinh lặng, mắt cụp buồn. Cô muốn nói gì đó với bạn để lòng không phải ray rứt. Nếu mai này Linh San chỉ là một công nhân như bao người bạn khác, chỉ có Hoàng Hà là người hiểu được cô đang nghĩ gì.

Ngẫm nghĩ giây lâu, San nói khẽ :

– Họ quen nhau thuở còn đến lớp, nay tình cờ gặp lại nhau ... mình tôn trọng giây phút thiêng liêng của họ .

Hà nhếch môi :

– Hà chỉ buồn ở người lớn thôi. Vú vô tình xô Linh San xuống vực thẳm, còn gia đình của anh Khánh Vĩnh lại rất vô tâm với một đứa con chí hiếu.

Linh San lắc đầu :

Mình không yêu Khánh Vĩnh, ông bà đều hiểu rõ, nên ... Ôi thôi! Buồn quá hả Hoàng Hà ? Mình chỉ đến chơi với bạn một vài tiếng rồi mình phải trở lại làm việc. Cô bạn nhìn đồng hồ rồi lảng xãng :

– Muộn mười phút rồi San ơi ! Chờ mình lấy xe rồi hai đứa cùng đi nha.

Linh San ngồi sau xe với bạn, lòng phân vân ở nhiều suy tính trong việc sắp tới. Cô nhẹ áp má vào tai bạn thì thào :

– Hứa với mình nghe Hà! Bỏ hãy phát lờ nếu lỡ bắt, gặp anh Khánh Sơn với chị Thử Lan có đèo nhau trên phố.

Hoàng Hà dừng xe trước cổng, hấy mắt :

– Rình rập còn chưa bắt được họ thì có đâu đến nỗi phải lờ bắt gặp. Thôi, vào đi Linh San. !ạm biệt nhé !

Hoàng Hà phóng xe đi, bỏ lại Linh San đứng trông theo. Cô mơ ước cho mình được sống lại với những ngày tươi đẹp đã qua đi.

Trở về nhà với vú vừa đúng tám giờ tối.Đưa mắt liếc sang nhà bên, cửa đóng im lìm, bên

trong chỉ có ánh đèn mờ nhạt. Cô mím môi rồi lách mình vào nhà.

Vú đang nằm co ro trên bộ xa lông đáng thiếu nã. Cô nhẹ gót đến khều vào vai bà. Bà vú giật mình ngồi dậy hỏi ngay Khánh Sơn vừa đưa cô gái nào vào nhà vậy Linh San ?

Cô đáp tỉnh :

Bạn của con đó vú. Vừa gặp lại nhau nên con nhờ ảnh đưa giùm về nhà trước. Nhưng sao vú chưa đi ngủ ?

Bà thiết tha :

– Thấy nó đóng kín cửa nhà nên vú ngồi đây chờ eon hỏi qua câu chuyện.

Nè! Về gọi cửa nó đi, vú đi ngủ sớm một bữa, hôm nay vú không được khỏe.

Cô giả lả :

– Con ở lại bên này với vú nghen. Mỗi lần vú không được khỏe là con lo lắm.

– Vú không sao đâu. Thôi, con về bên đó với nó đi Linh San. Vú đóng cửa à.

Bà vú của Linh San hôm nay không vui nên xô vai cô ra cửa rồi khóa lại, bỏ Linh San bên ngoài tựa lưng vào vách bắn khoăn. Không biết đi đâu giờ này nên Linh San đành ngồi bẹp xuống đất, mắt cay xè. Cô thầm oán trách nghịch cảnh để cô phải long đong. Bên trong nhà, Khánh Sơn đang cùng Thử Lan bước vào cuộc phiêu lưu tình ái. Anh nghe lòng mình nóng bức và không thể nào khép mắt lại được nên chờ Thử Lan say giấc, anh đi ra sân thượng, đưa mắt nhìn sang nhà bên cố tìm kiếm một tiếng thét trong veo của Linh San. Nhưng làm sao anh có lại được bởi Linh San đã thật sự rời xa anh. Bằng chứng trước mắt của cô cho anh hiểu là Linh San luôn hòa đồng với các bạn và bên cạnh sự hào hào của cô khiến các bạn đều quyết tâm thi thố tài năng, nên sản phẩm tăng lên đến anh không thể nào ngờ.

Anh nhìn lại gốc cây bàng rồi thở dài. Tại sao anh phải có cuộc sống ngăn đôi con tim thế? Anh yêu Linh San bằng tấm lòng trong sáng của cô, còn Thử Lan đã có với anh kỷ niệm thuở xưa nhưng anh không có sự rung động.

Phân vân ở nhiều nẻo cũng chỉ còn lại dư âm. Khánh Sơn muốn quên hết tất cả chỉ có men say mới giúp được anh ngay lúc này.

Đi dần xuống cầu thang rồi mở nhẹ cửa, bất ngờ Khánh Sơn thấy Linh San đang ngồi tựa vào cửa ngủ. Bé xốc Linh San trong đôi tay đi vào nhà. Cô giật mình thức tỉnh, mắt mở to nhìn anh e ngại :

– Cho em xuống ! Anh làm gì vậy ?

Khánh Sơn ghen nói :

Sao em không vào nhà hoặc gọi anh ?

Cô lắc đầu :

– Em về muộn, bà vú ngủ quên.

– Em biết giờ này là mấy giờ chưa Linh San ? Em không ngại những người đi ngang qua đây họ sẽ dị nghị à ? Vào nhà đi em ! Thử Lan đã say giấc và anh muốn nói chuyện với em, được không ?

Cô nhếch môi phớt lờ :

– Em có thông qua với chị Lan rồi, coi như mọi việc đã xong. Chị ấy không nói lại với anh sao ?

– Thử Lan đang thắc mắc về anh, cô ấy muốn đến thăm ba mẹ anh. Cô khoát tay :

– Đây không phải là chuyện của em. Chẳng lẽ anh chờ đến khi em hô to lên rằng em không yêu anh ?

– Nhưng chúng ta là những gia đình lân cận thân nhau thuở xưa.

– Đây là việc của người lớn, Linh San không xen vào để làm gì à ! Anh cứ lo việc của anh đi. Em tạm ngồi nhờ nơi bộ ghế của anh đêm nay, được chứ ?

Khánh Sơn cười gượng :

Có lẽ ngày mai sẽ khác Linh San ạ Anh không về nhà này nữa, em hãy giữ chìa khóa nhà cho anh.

Cô nhướng mắt lạ lẫm:

– Anh không sợ em bán ngôi nhà à ?

Khánh Sơn cười :

– Quyền là của em, anh có lỗi nên anh phải ra đi tay trắng, chịu chưa cô em ?

Linh San muốn gào to lên cho thấu nỗi oan trái, nhưng cô dần lại được. Cuối cùng cô gạt nhẹ với anh.

Khánh Sơn tươi ngay sắc mặt :

– Lỡ ba mẹ anh có đến thăm, em ... ở ...em muốn nói sao cũng được nghe Linh San, để anh yên tâm.

Linh San cười thật hiền, nụ cười nhẹ khoe chiếc đồng tiền lún sâu trên đôi má mịn màng. Nhưng đối với Khánh Sơn, anh không thể tha thứ cho bản thân và không xứng đáng đặt lên đôi má ấy một nụ hôn nóng bỏng.

Chương 6

Thử Lan ngược nhìn qua cửa sổ khi trông thấy có dáng người thấp thoáng.

Cô quay sang Khánh Sơn bảo khẽ :

– Có khách đến tìm anh.

Khánh Sơn buong vội cây viết xuống bàn đứng lên. Ba mẹ của anh đứng tần ngần nơi cửa nhìn vào. Anh cuống quýt xô ghế bước ra chào và cổ trấn tĩnh :

– Thưa, ba mẹ mới đến! Ông Khánh Bình thân nhiên đến chiếc ghế ngồi vào, mắt rảo một vòng trong căn phòng làm việc của anh như tìm kiếm. Bất ngờ ông lên tiếng hỏi :

– Linh San nó không chịu đến làm việc hả con.

Anh đưa mắt nhìn Thử Lan rồi trả lời :

– Cô Lan đang thay thế công việc cho Linh San đó ba.

Như không hài lòng, ông lên tiếng :

– Hiện tại công việc của con định chưa hả Sơn.

Anh rồi rít :

Có triển vọng hơn thời gian Khánh Vĩnh quản lý đó ba ạ. Nhờ Thử Lan hoạt bát nên được lòng nhiều khách hàng trong và ngoài nước.

Vậy à Ông gắng lại sự khỏe khoắn của con trai rồi nhìn sang cô gái, hỏi :

– Khi không vào làm việc ở công ty này, chắc cháu có qua lớp nghiệp vụ ?

Thử Lan ấp úng :

– Dạ .... cháu vừa xin việc làm ở đây là tần đầu, vì cháu mới tốt nghiệp.

– chắc cháu ở thành phố này ?

– Dạ ....

Nháy mắt với Thử Lan ra dấu rồi Khánh Sơn vờ nói lảng sang chuyện khác :

– Ba mẹ đến đây chắc có điều gì dạy bảo con, phải không ?

Ông Khánh Bình thoáng buồn :

– Thịnh thoảng thì ba mẹ đi thăm các con xem có tiến bộ hay không vậy mà.

Bà vụt bảo :

– Ba mẹ vừa nghe thằng Vĩnh nó nói Linh San trở lại làm việc với con, nên sẵn ba mẹ ghé qua thăm các con luôn. Nhưng cái thằng Vĩnh này nó lại nói dối ba mẹ. Thật là ...

Khánh Sơn nói tỉnh :

– Hôm rồi Linh San có bảo với Hoàng Hà, nhưng cô ấy đổi ý rồi mẹ ạ. Riêng con nhận thấy có hoặc không có Linh San đến đây cũng vậy thôi, nên con để cô ấy ở nhà tiện hơn.

Khánh Sơn chợt nhìn ra cửa khi nghe tiếng xe máy thắng gấp. Thì ra Hoàng Hà đến. Cô đi những bước dài đến cửa văn phòng rồi dừng lại hẳn. Khoanh tròn tay chào ông bà

Khánh Bình xong, cô quay sang Khánh Sơn nói gấp :

– Anh Vĩnh cần bổ sung thêm ở đây một số mặt hàng vì mức tiêu thụ quá nhanh nên ảnh xoay không kịp, chỉ ngại bề hợp đồng.

Khánh Sơn vui vẻ :

– Nhưng thời gian quy định là bao lâu hờ Hoàng Hà ?

– Ba ngày phải có đủ số lượng à ! Hợp đồng của anh Vĩnh gửi cho anh đây nè.

Khánh Sơn lật ra xem rồi cau mày phân vân. Số lượng sản phẩm phải giao so ra với số công nhân ở đây dù siêng năng cách nào cũng không đạt được.

Đắn đo thật lâu, anh bảo :

– Thôi được, để trưa nay tôi ghé qua Khánh Vĩnh bàn tính lại.

Hoàng Hà cười rồi quay lại chào ông bà Khánh Bình ra về. Ông nhìn theo Hoàng Hà đến khi Cô khuất hẳn mới bảo bà :

– Con nhỏ xem ra nhanh nhẹn, vậy mà thằng Khánh Vĩnh thật vô dụng, không nhìn thấy xa hơn một chút.

Bà nguyệt chồng :

– Ông thì suốt ngày chỉ có bấy nhiêu việc, chuyện gì muốn nói hãy thủng thẳng về nhà tính lại.

Khánh Sơn cười cầu hòa :

– Ba và cả con cũng có suy nghĩ cho Khánh Vĩnh nữa, sợ để cậu ấy lông bông rồi sinh

hư.

– Ba nói cũng phải đó mẹ.

– Ôi ! Cha con mà không một ý thì ai chịu vào để thay thế cho.

Hất mặt về ông, bà nói :

– Tôi với ông đến chỗ thằng Vĩnh một chút để xem việc làm của nó đến đâu rồi ?

Không có Linh San nơi văn phòng làm việc đã làm cho ông bất bình rồi, giờ ở lại với Khánh Sơn cũng chẳng có gì để nói, bởi xung quanh con trai ông còn nhiều đôi mắt chăm chăm về ông. Lời đề nghị của vợ rất hợp lý nên ông đứng lên bảo :

– Khánh Sơn à ? Ba mẹ ghé qua thăm vợ chồng con nhưng lại không gặp được Linh San. Giờ ba mẹ ghé sang thằng Vĩnh một chút.

Khánh Sơn vội ngăn :

– Ba mẹ đừng đến đó làm gì, đường xa mà nắng lắm:

Ba mẹ hãy về nhà nghỉ ngơi, để con đến bàn chuyện hợp đồng với Khánh Vĩnh, rồi hai anh em con cùng về nhà luôn.

Bà Khánh Bình gật gù :

– Vậy cũng được ! Con đi nhanh rồi hai anh em về sớm nha. Hôm nay mẹ sẽ nấu vài món đãi các con.

Ông bà vừa khuất dạng thì Khánh Sơn cũng phóng xe đến công ty của Khánh Vĩnh. Vừa trông thấy Khánh Sơn, Vĩnh đắp chất ngay :

– Anh Sơn ! Tại sao anh làm vậy ? Sao anh nỡ gieo lụy đến cho Linh San ?

Anh để cô ấy ở nhà quạnh quẽ một mình rồi ra ngoài.

Khánh Sơn chau mày hỏi lại :

– Ai nói với em như vậy ?

Khánh Vĩnh vùng vằng :

– Em đã nghe đầy lỗ tai rồi. Nhưng có đúng như vậy không ?

Khánh Sơn dịu giọng ôn hòa :

– Khánh Vĩnh à ! Anh biết em rất yêu Linh San, nhưng liệu cô ấy có động lòng với nỗi đau khổ của em không? Cũng như anh đang chết dần khi có đám cưới với cô ấy.

– Nghĩa là hai người đã thật sự rời xa ?

– Cô ấy tự quyết định xa anh, rồi chính cô ấy đã xin anh một ân huệ là được trở lại làm việc cho công ty.

Khánh Vĩnh bỗng im tiếng cúi mặt, tay bóp trán suy nghĩ với lời nói của anh vừa thốt ra. Ân huệ đối với Linh San chỉ đơn giản như thế hay sao ? Phải có điều thầm kín nào đó mà cô ấy không được dịp phân bày.

Khánh Vĩnh trầm giọng bảo anh :

– Anh về đi, em sẽ đến nhà gặp Linh San ngay.

Khánh Sơn khoát tay :

– Anh không về nhà.

Khánh Vĩnh không màng nghe anh nói liền quay lưng vào trong thu dọn các giấy tờ cho vào hộc bàn rồi khóa cánh cửa văn phòng lại. Xong anh lao ra chiếc mô tô đề máy, phóng vút đi trong buổi trưa nóng bức.

Đến một ngã tư đèn đỏ vừa chớp sáng, Khánh Vĩnh thắng gấp xe lại và bất ngờ nghe tiếng gọi giật của Hoàng Hà từ phía sau lưng :

– Anh Khánh Vĩnh ! Anh đi đâu mà vội.

Quay đầu nhìn lại, Khánh Vĩnh bắt gặp ngay đôi mắt long lanh nấp sau lưng Hoàng Hà.

Linh San đây rồi i Khánh Vĩnh khoát tay ra dấu và nói to:

– Táp xe vào lề đi Hoàng Hà! Anh muốn nói chuyện với Linh San một chút.

Thừa biết họ cần gặp nhau để nói với nhau những gì ngay lúc Khánh Vĩnh đang ôm, bản hợp đồng ngăn ngày, cô đảo xe lại táp vào lề đường giả lả :

– Hà đang bàn kế hoạch với Linh San đây và xong chuyện rồi đó anh Vĩnh ạ.

Bỗng Khánh Vĩnh gắt giọng đến cô cũng ngơ ngác :

– Để Linh San qua xe cho tôi, Hà về trước nha. Nhớ chiều đến sớm.

Hoàng Hà nheo mắt với anh rồi vọt chạy theo đoàn xe táp nập khi đèn xanh vừa chớp lên.

Linh San ngơ ngác trông theo bạn, cô chau mày lạ lẫm. Chợt Khánh Vĩnh lên tiếng :

– Lên xe với anh đi Linh San ! Trở về văn phòng làm việc, anh có chuyện cần nói với em.

Linh San không phản ứng, cô ngồi sau lưng anh để mặc anh rảo xe trên đường giữa trời trun nắng gắt. Có lẽ Linh San cũng muốn bàn với anh vài việc cần thiết của lô hàng sắp tới nên cô im lặng.

Dừng xe lại anh bảo khẽ :

Vào đây Linh San ! Xin lỗi nha, bởi cô bé chưa hẳn là chị dâu của anh.

Linh San kháu khỉnh :

– Một cái đám cưới long trọng chưa đủ bằng chứng hay sao Khánh Vĩnh ?

Nhưng thôi, San không có quyền ngăn chặn lời nói của kẻ khác, miễn sao họ hiểu mình là đủ.

Ngồi vào ghế, anh gọi chuyện :

– Linh San trở lại làm công nhân cho anh Sơn, tôi lạ lắm và đang thắc mắc đây. San giải thích giùm đi.

Cô nhovn nù cười xinh xắn :

Đã là của nhau thì phải có trách nhiệm với nhau chứ Khánh Vĩnh.

Vĩnh gượng giọng :

– Tôi rất hiểu nỗi lòng của hai người. Nhưng ở người lớn, họ đang mong muốn nên tôi không thể xen lẫn vào ý kiến của họ. Tôi tự nhận thấy mình vô trách nhiệm với Linh San.

Em không oán tôi chứ ?

Cô lắc đầu :

– Chuyện qua rồi, anh nhắc lại với Linh San làm chi, bởi San mong muốn như thế kia mà. Hãy để Linh San được yên tâm trong việc làm hằng ngày.

Ngập ngừng, cô tiếp bằng vẻ pha trò :

– Chứ lỡ Linh San hồng có tiền thì sao ? Anh nhếch môi cay đắng :

– Linh San cứ luôn quanh co với những chuyện tôi cần nghe em nói rõ hơn.

Tại sao em phải làm như vậy ? Rồi cô Thử Lan nào đó mẫn nguyện chưa khi được anh Sơn trong tay hả Linh San ?

Linh San cười buồn :

– Tôi mong anh Sơn có hạnh phúc với chị ấy, và tôi cũng mong ở những người lớn sẽ không hơi tiếc khi bắt ép chúng tôi.

Nghĩa là Linh San phó mặc cho số phận, nhưng con mắt người đời có ai hiểu được cho Linh San đâu.

Cô nhovn cười :

– Chân lý vẫn là chân lý mà anh.

– Nghĩa là em không hề yêu anh Sơn ?

Cô nhướng mắt tròn xoe :

– Có quan trọng lắm không hả Khánh Vĩnh ? Nếu như tôi nói ngược lại thì sao ?

Anh đáp lững lờ :

– Tôi chỉ lạ ở thái độ của hai người khi đối diện với tôi. Nhưng thôi, Linh San đừng để

câu chuyện thắc mắc của tôi vào lòng rồi âm thầm giận gió đổi trắng nhé.

Cô nở nụ cười tự tin :

– Linh San vẫn là Linh San, Khánh Vĩnh ạ Nụ cười muốn quên lãng một mối tình thâm lặng vẫn không trọn với Linh San. Cô trân mắt nhìn ra đường, chiếc xe con màu trắng chạy vào trước sân rồi dừng lại. Trên xe bước xuống là đôi nhân tình rất đẹp trong mắt Linh San. Cô thoáng bối rối trước ánh mắt của Khánh Vĩnh trao về . Linh San vờ tỉnh bằng giọng giả lả:

Anh chị biết tôi ở đây hay sao mà ghé vào vậy hả ?

Vòng tay ngang người Khánh Sơn, Thử Lan tíu tít :

– May mắn rồi anh há ! Sẵn có Linh San ở đây mình nhờ cô ấy lo liệu, kéo một mình anh đôn đáo không xuể công việc lần này đâu.

Họ ngồi vào bàn. Khánh Sơn hất mặt về phía em trai bảo :

– Khi sáng, mẹ có bảo trưa nay anh em mình về . Anh định đưa Thử Lan về ra mắt ba mẹ , sẵn ghé lại đây cho chị em quen nhau luôn thể. Nhưng có Linh San, anh cần thông qua với cô ấy một vài chuyện cần thiết.

Linh San nói lớn :

– Nếu không ngoài khả năng, tôi sẵn sàng chờ lệnh ban ra.

Khánh Sơn chột nghiêm giọng :

– Linh San có thể để cho Thử Lan được đến gần và làm quen với các công nhân được không?

Linh San nhẹ lắc đầu nói :

– Em luôn tôn trọng ở anh chị, thì ngược lại.

Khánh Sơn chau mày bứt rứt :

– Linh San làm khó anh hoài. Chẳng lẽ suốt đời Thử Lan luôn ở trong bóng tối ?

Linh San cười nửa miệng nhắc lại :

– Anh nói sai rồi anh Sơn ạ! Chỉ vì em muốn chị ấy luôn xứng đáng với anh thôi.

Thử Lan dài giọng :

– Thế đến bao giờ cô mới cho rằng tôi xứng đáng với anh ấy ?

Linh San nhếch môi cười :

– Xin lỗi, tôi không có ý xấu về chị, nhưng rút lại 1 lời giao kết giữa tôi và anh ấy, có lẽ tôi không đồng ý.

Khánh Sơn quắc mắt :

– Em đây dọa anh đến thế sao Linh San ? Cho dù không yêu tôi, em cũng nên nghĩ rằng chúng ta chỉ vì sự ép buộc ...

Nếu bảo em yêu anh thì sao ? – Linh San bướng bỉnh - Vậy chị Lan có đồng ý rời xa anh không ?

Thử Lan cười đắc thắng :

– Khánh Sơn không hề yêu Linh San đâu nhé. Tôi rất tiếc khi chúng tôi gặp lại nhau có hơi muộn màng, nhưng không ai có thể chia cách chúng tôi được.

Khánh Vĩnh lên tiếng :

– Chị Lan! Tôi xin chị hãy tôn trọng, vì đây là văn phòng làm việc của tôi.

Chúng tôi đang bàn kế hoạch hướng tới của công ty, ít nhất chị phải ủng hộ tinh thần của anh tôi và cả Linh San chứ. Tôi là em trong gia đình, tôi hiểu rất rõ sự việc đến bất ngờ cho anh tôi cũng như Linh San. Hiện tại Linh San có cuộc sống riêng của cô ấy và anh tôi vẫn có quyền yêu chị, nhưng ngược lại,,chị không nên khiêu khích trước những người luôn tôn trọng anh chị.

Thử Lan âm ức :

– Chú Khánh Vĩnh bắt tôi phải sống lệ thuộc vào những người tôn trọng tôi à?

Tôi không hiểu chị muốn nói gì.

– Linh San có cho tôi lui tới chỗ công nhân làm việc đâu. Thử hỏi nếu vải sợi của công ty bị thất thoát thì ai là người lãnh trách nhiệm đó, hay là anh Sơn phải lỗ vốn ?

Linh San nhếch môi cười :

– Chẳng lẽ anh Khánh Sơn không đặt niềm tin nơi tôi ?

Trùng mắt oán hận, Sơn nói tiếp :

– Tôi chưa thể trả lời giao kết cho chị ngay thời điểm này đâu nhé.

Khánh Sơn nài nỉ :

Linh San à! Em để Thử Lan suốt ngày nơi Văn phòng làm việc của anh, biết đến bao giờ Thử Lan mới thông thạo công việc để phụ giúp với anh đây ?

Cô cười nhỏ nhẹ nói :

– Trông dáng vẻ của Thử Lan, tôi thấy chị phù hợp với cuộc sống nơi văn phòng hơn.

Thử Lan gần bằng lời mai mỉa :

– Nếu không có ý đồ phá rối chúng tôi thì Linh San ra điều kiện với chúng tôi để làm gì ?

Rồi suốt cả ngày vợ chồng tôi không được lui tới chỗ công nhân làm việc ?

– Thôi thôi ! - Khánh Vĩnh kêu lên -Cho tôi xin đi ! Anh Khánh Sơn đưa giùm chị Thử Lan về . Trưa nay em còn bàn với Linh San một số công việc nên không thể về cùng anh chị được. Anh về nhớ xin lỗi mẹ hộ em.

Khánh Sơn uể oải đứng lên kéo theo Thử Lan. Cô nguyệt dài Linh San và nói giọng gay gắt :

– Linh San ! Tôi cho cô hay là chúng tôi sẽ tự hủy lời giao kết, không cần đến sự chấp nhận của cô đâu. Hãy nhớ đấy!

Nói xong, cô kéo Khánh Sơn đi nhanh ra cửa, không cho anh nói thêm một lời nào.

Linh San thở nhẹ ngậm ngùi. Cô hy vọng thời gian có thể biến chuyển để thay đổi từng người chung quanh cô.

Khánh Sơn lao xe vun vút trong màn đêm giữa cơn mưa giông. Anh ôm mỗi hận lòng trước hình ảnh quần quýt của Linh San và Khánh Vĩnh giữa đám công nhân, còn lớn vồn trong mắt trong tận cùng trái tim thương tật. Họ vẫn miệt mài trên chiếc máy đến nửa đêm, chiếc máy rền vang, vang cả tiếng cười thích thú của họ.

Linh San ơi! Anh muốn bôi xóa đôi mắt ngơ ngác của em bằng những ngày đêm trần trở. Hạnh Phúc của anh bên Thử Lan ư? Chắc hẳn anh chưa tìm thấy.

Sao anh ngu xuẩn để em bay xa trong tầm tay anh vậy? Anh có sai lầm không khi gặp lại Thử Lan ? Cô bé một thời cho anh nhưng nhớ để rồi sau những đêm chung chăn gối, anh chợt giật mình tỉnh mộng vì đôi mắt em luôn ngơ ngác nhìn anh.

Khánh Sơn điều khiển tay lái chệch choạng trong cơn mưa tầm tã thì nổi hờn ghen trong anh càng trở dậy. Họ yêu nhau không nói một lời với anh để anh phải lãnh sự gièm pha của cuộc đời.

Đóng sầm cửa xe rồi lầm lũi đi vào nhà, Khánh Sơn chợt ngẩn ra trước bóng người đang tựa cửa.

– Em thức giấc lúc nào vậy Thử Lan ?

Mím chặt đôi môi, cô quắc mắt nhìn anh, giọng đanh lại :

– Máy giờ rồi anh biết không? Đi đâu sao không đánh thức em, hả ?

Khánh Sơn bước đến ôm vai cô đi vào nhà. Ngồi xuống bên cô, anh nói :

– Nhớ anh hả ?

Thử Lan trừng mắt, cái nhìn của cô khiến anh khựng lại. Anh xuống giọng cầu hòa :

– Giận anh sao em yêu ?

Sau câu nói là một trận hôn vô vị rơi vãi trên khuôn mặt của cô. Thử Lan không màng đến giây phút bên nhau bởi cô đang thắc mắc và hờn tủi nên bấu môi :

– Anh vừa từ công ty về, phải không anh Sơn ?

– Nhưng có chuyện gì quan trọng để em thắc mắc?. Thử Lan ! Anh hỏi thật, em có yêu anh không?

Cô cong môi hờn dỗi :

– Nhưng em hỏi ngược lại ?

Khánh Sơn mơn trớn :

– Em là tất cả, là hơi thở, là nhịp đập của trái tim anh ...

– Hừm ! Nhưng em là một con người vô dụng trước một đứa con gái không ra gì.

– Em đang đề cập đến Linh San sao ? Được kể từ ngày mai, cô ấy sẽ không còn loanh quanh ở công ty nữa đâu. Em tin anh đi. Và kể từ ngày mai, chúng ta chính thức được mọi người biết đến.

Cô nhoẻn miệng cười duyên đáng :

– Em chỉ ngại cô ta sẽ phá sản của anh thôi, bởi vì cô ta luôn ghen tức với em.

Khánh Sơn ngạc nhiên :

– Sao em dám quả quyết là Linh San ghen tức với em ?

Thử Lan dài giọng :

– Không ghen mà thỉnh thoảng em bắt gặp cô ta len lén nhìn anh khi anh vừa ngồi vào xe để chạy:

Khánh Sơn trầm giọng :

– Có chuyện này nữa hả Thử Lan. Anh cảm ơn em đã cho anh biết.

Cô tựa đầu vào vai anh mơn trớn :

Ngày mai này giao hàng cho chú Vĩnh xong, chúng mình về quê thăm ba mẹ nhé.

Ngần ngừ giây lâu, anh khẽ nói :

– Ờ ...anh cũng có ý định đó. Chúng ta cần có những ngày vui chơi bên nhau trong khoảng thời gian một tháng. Em chịu không?

Cô nguyền yêu :

– Ừ.. ba tháng trăng mật.

Sơn ôm cô vào lòng vỗ về :

– Một tháng cũng đầy đủ cho chúng ta rồi em ạ. Vì trước mắt chúng ta còn nhiều việc. Biết Khánh Vĩnh có chịu thay thế chơ anh trong thời gian này không?

Thử Lan trầm giọng :

– Có Linh San ở đâu là có Khánh Vĩnh ở đó, anh lo chi nhiều đến vậy. Tạm thời cứ để Linh San ở lại làm việc, Sau khi chúng mình quay về mới quyết định.

Khánh Sơn im lặng khi nghe đến tên Linh San. Anh muốn oán giận Linh San vô tâm, nhưng anh không thể giành lấy tình yêu của em trai mình. Khánh Sơn ực tiếng nấc vào lòng rồi buông mình xuống giường, tay vắt ngang trán để nghĩ đến ngày mai của cuộc đời anh.

Thử Lan nằm xuống bên anh thở thê :

– Không có Linh San "can đảm" trong công việc thì chúng mình không phải vất vưởng thế này đâu anh.

Khánh Sơn dịu giọng xoay người hôn lên trán cô :

– Anh hiểu em rất yêu anh nên luôn lo lắng cho anh. Thử Lan à ! Anh hứa sau chuyến du lịch của chúng mình trở về thì mọi việc sẽ có khác. Em vui lên đi để anh yên tâm lo tương lai cho chúng mình nghe em.

Họ lại bên nhau đắm đuối trong men tình:

Cộc cộc cộc.. – Anh Khánh Sơn ! Anh thức chưa ?

Bên trong nhà, Khánh Sơn ngồi bật lên nói vọng ra :

– Khánh Vĩnh chờ anh một chút, anh ngủ quên.

Mở tung cánh cửa, Khánh Vĩnh đưa mắt nhìn vào. Một căn phòng nhỏ nhưng tiện nghi cũng đầy đủ cho một gia đình. Khánh Vĩnh mỉm cười hỏi anh :

– Sao thức muộn vậy ? Mau đến công ty để giao hàng, họ đang chờ chúng ta.

Không tiện mời em vào nhà, Khánh Sơn mặc vội chiếc áo vào và hấp tấp trở ra đi cùng xe với Khánh Vĩnh đến công ty.

Người đối mặt với Khánh Sơn là Linh San. Cô xinh xắn với chiếc áo màu tím hoa cà làm nổi bật khuôn mặt trắng mịn và đôi mắt long lanh trao về anh.

Linh San cười niềm nở đến lạ :

– Khánh Sơn mau vào đây phụ với em để kiểm hàng lại trước khi giao qua cho chú Vĩnh. Khánh Sơn bước vào bên trong căn phòng. Gặp phải ánh mắt nheo lại của cha, anh bối rối chào ông rồi quay sang Khánh Vĩnh hỏi :

- Đủ số lượng giao không Khánh Vĩnh ?
- Vừa đúng ! Anh thấy tài quản lý của Linh San chưa ?

Linh San tươi tắn :

- Vợ chồng chúng tôi cùng hợp tác làm việc, chú Vĩnh phải chịu thua nhé !

Khánh Vĩnh gượng gạo :

- Tôi làm sao dám so tài với chị được. Thôi, cứ để hàng cho anh Sơn kiểm lại, chị về đăng nhà với ba trước, tôi về sau.

Ông Bình khoát tay ra dấu :

- Không sao, ba chờ các con cùng về luôn thể.

Không ai dám nói với nhau một lời trong thời gian loay hoay công việc. Ông Khánh Bình chấp tay sau lưng đi tới đi lui có vẻ nhàn nhã. Ông chợt ngẩng lên khi tiếng kèn xe chất chúa đập vào đôi tai. Rồi ông mỉm cười, nụ cười nhếch lên của ông đủ định tội con trai.

Không vội, ông rào một vòng trước sân rồi mới quay vào lên tiếng :

- Thăng Sơn bữa nay đưa vợ mày về chơi với gia đình, cho nó nghỉ ngơi vài ngày nha con ?

Linh San khoát tay :

- Ảnh bận nhiều việc kấm đó ba, cứ để một mình con về thăm ba mẹ và nghỉ ngơi luôn cũng được.

Liếc nhanh Thử Lan đang đứng xó rợ, ông gằn giọng :

- Mời cô Thử Lan đến nhà tôi luôn thể.

Cô bối rối khều vai Khánh Sơn để cầu cứu. Nhưng ông nói tiếp :

- Từ trước đến giờ, công ty của chúng tôi luôn đứng hàng đầu do tài nhạy bén ở các cô, nên bà nhà tôi luôn thăm phục và rất mong các cô đến chơi với bà.

Cô Thử Lan không từ chối chứ ?

Khánh Sơn lắc đầu :

- Có thể dịp khác con sẽ đưa Thử Lan về thăm gia đình ta và ra mắt với mẹ con.

Bất chợt ông to tiếng :

- Con không dám chường mặt ra với thiên hạ à ? Bọn bây bữa nay về nhà cho ba hỏi tội, kể cả Linh San nữa. Các con nói dối riết rồi quen. Nếu cảm thấy sự lựa chọn việc trăm năm cho các con là sự gán ghép khổ đau, thì các con vẫn có quyền lắc đầu chứ, sao để mãi đến hôm nay rồi các con tự đày đoạ thân mình ?

Khánh Sơn lén nhìn để xem rõ thái độ của cha. Rõ ràng ông đang giận dữ nên anh đứng chôn chân như thú tội. Linh San đến gần nắm tay ông nài nỉ :

– Ba ơi ! Con xin ba hãy nguôi giận, chúng con vẫn yêu thương nhau mà ba.

Khánh Vĩnh chùng giọng :

– Sự hy sinh của Linh San không có giá trị gì đâu. Chị hãy nói đi, nói những gì chị muốn nói một lần thôi để chị không phải sống vất vưởng như thế mãi.

Linh San òa khóc trong đôi tay :

– Chúng tôi vẫn yêu thương nhau như những ngày vừa cưới. Xin Khánh Vĩnh đừng bắt ép tôi phải dối lòng.

Khánh Vĩnh quắc mắt nhìn Khánh Sơn, anh gắt :

– Linh San nói đúng không anh ? Hay cô ấy đang nói dối để khóa lấp tội lỗi của anh gây ra ?

Thử Lan dài giọng :

– Linh San là người từng đóng kịch và rất có tài về khoa diễn xuất. Cô ấy không hề yêu Khánh Sơn, nên để mặc anh ấy lang thang khắp nơi. Cũng nay mà chúng tôi gặp lại nhau.

Ông Bình chau mày tò mò:

– Nghĩa là trước đó, cô quen với con trai tôi.

– Thừa ... chúng con quen nhau từ thuở còn thơ ấu.

Ông cười mỉa :

– Để đến hôm nay cô tự hào với Linh San vì thằng Sơn quen cô trước chứ gì ?

Thử Lan gượng gạo nói :

– Anh Khánh Sơn chỉ yêu có mỗi mình con thôi. Vì lỡ gặp lại nhau trong muộn màng nên anh ấy khó xử sự khi có đám cưới hân hoan với Linh San.

Hắt mặt về phía con trai, ông bảo :

– Rồi con tính sao đây Khánh Sơn ? Cho ba biết ngay bây giờ để ba giải quyết cho con.

Anh ngần ngừ rồi đưa mắt đến Linh San để dò ý tình của cô. Nhưng Linh San lắc đầu, cô thỏ thẻ bên ông :

– Chúng con không thể rời xa, con yêu anh Sơn, ba ạ:

Ông mím môi giận dữ :

– Con yêu nó lại để nó hư hỏng rồi, con biết không? Cả thằng Vĩnh cũng che giấu cho anh mày. Đây rồi đi Hạnh nghe được chuyện, liệu đi có sống nổi hay không ? Linh San !

Ba mẹ luôn xem con như cơm ruột của ba mẹ . Nếu duyên nợ của các con không có ba vẫn thương con. Con có hiểu không?

Quay sang Thử Lan, ông nhấn mạnh từng lời :

– Kể từ ngày mai, tôi không muốn nhìn thấy cô có mặt ở công ty này, cô nghe rõ không?

Linh San lắc đầu :

– Ba ơi ! Con xin ba hãy thương anh Sơn. Ba không cho chị Lan đến đây, anh ấy sẽ bỏ bê tất cả.

Ông Bình quát lớn :

Bỏ hết ! Thăng Sơn phải chọn một trong hai. Muốn ở lại làm việc thì hãy tránh xa cô gái này mà trở về với vợ. Còn đeo đuổi cô này thì con cứ đi luôn và đừng bao giờ để ba gặp mặt.

Khánh Sơn nắm tay ông nài nỉ :

– Ba à ! Ba vào trong phòng ngồi nghỉ, con muốn trình bày nỗi oan tình của con. Một lần thôi ba.

Ông Bình nhếch môi cười :

– Cười một cô gái đức hạnh cho con, con lại kêu lên hai tiếng oan tình .

Được, con nói đi, ba đang nghe đây.

Khánh Sơn khẽ nói :

– Xưa kia khi còn ở dưới quê, Thử Lan bị rơi xuống dòng nước cuốn, con cứu cô ấy lên bờ rồi ôm nhưng nhớ đến hôm nay đó ba.

Ông nhíu mày thắc mắc :

– Thử Lan là con của ai ở dưới quê vậy ?

– Dạ .... ba mẹ con xưa kia ở ngoài đầu con rạch.

Khánh Sơn ngạc nhiên quá nên hỏi lại :

– Em ... ở đầu con rạch hay sao ?

Cô ấp úng bảo :

– Em theo bạn vào đến cuối con rạch chơi nên em trượt chân ngã xuống dòng nước ...

– Và trong tay em có chiếc lá vàng?

– Đúng rồi ! Em nhặt để chơi nhà chời.

Khánh Sơn thở dài lưỡng lự .... Chưa phải lúc nói sự thật cho ba hiểu, nên anh im lặng lắc đầu thừa :

– Thừa ba, con không yêu Linh San. Xin ba hãy suy xét cho con.

Linh San tái mặt vì những lời của Khánh Sơn vừa cho biết. Cô cắn chặt môi đến rướm máu lời nói thật khê nhện ngào :

Cảm ơn anh nhiều lắm, anh Sơn ạ. Có thể nơi lòng em nhẹ nhàng khi hiểu rõ nguyện vọng của anh.

Cô đưa mắt qua Thử Lan, nói :

Tôi chỉ mong chị biết thương anh Khánh Sơn.

Thử Lan đắc thắng :

– Đó là việc riêng của chúng tôi, tự chúng tôi hiểu ấy, cô cứ lo cho thân mình là cách tốt nhất. Sẵn đây, tôi cũng cho Linh San biết, kể từ ngày mai chúng tôi không trưng dụng cô nữa.

Khánh Vĩnh giận dữ hỏi gằn lại :

– Chị vừa bảo sao hả Thử Lan ? Nghĩa là Linh San nghỉ việc ở đây, phải không chị ?

Ông Bình tức giận quát :

– Quyền hành này là của con tôi chứ không phải của cô, cô hiểu chứ ?

Vậy con đang là vợ anh, con không được quyền thay thế chồng con sao ba ?

Ông trợn mắt :

– Cô là vợ của con tôi ? Có giấy hôn thú không vậy ?

Thử Lan nghinh mặt nói :

– Không cần phải giấy hôn thú, nhưng sau ngày đám cưới của Linh San, chúng tôi đã chung sống cùng nhau đến hôm nay.

Ông quay sang hỏi con trai :

– Đúng vậy không Sơn ?

Anh gạt đầu thú nhận trước ba và em trai, đến cả cô gái mà từng đêm anh trăn trở. Muốn được thoát khỏi những phiền phức trong lòng, Khánh Sơn cao giọng :

Khánh Vĩnh thay thế giùm anh vài hôm, anh bận nhiều việc phải đi ngay vào ngày mai.

Khánh Vĩnh lạnh lùng :

Anh cứ đi đến bao giờ thấy vui hãy về, em hứa với anh rồi đó. À! Nhưng còn Linh San ?

Cô ấy có còn đến đây làm việc nữa không anh ?

Khánh Sơn chần chừ một lúc rồi nói :

– Ở gia đình muốn sao cũng được. Thế nào thì anh cũng không quên mọi người đã giúp

đỡ anh.

Khánh Sơn chào cha rồi cùng Thử Lan ra xe để về nhà trọ của anh.

Không như thường ngày để quán quýt bên nhau, Khánh Sơn ngồi trầm ngâm nơi ghế. Anh bật quẹt đốt thuốc liên hồi. Cô vợ trẻ ỡng ẹo ngồi vào lòng anh thì thảo âu yếm.

Khánh Sơn xô ra cái gắt :

– Tránh xa tôi ngay Thử Lan ! Tôi cần yên tĩnh, cô hiểu chứ ?

Cô trợn mắt giận dữ :

Anh làm sao rồi hả Khánh Sơn ? Em có lỗi gì để anh phải đối xử với em như thế? Hay anh đang tiếc nướ Linh San ?

Anh thờ dãi nói khể :

– Thử Lan à ! Anh sẽ đưa em về thăm gia đình em vài hôm rồi trở lên bắt tay vào việc, em đồng ý với anh chứ ?

Cô nghiêng đầu làm nũng :

– Anh bảo sao em nghe lời anh vậy. Nhưng anh phải hứa với em cho Linh San nghỉ việc, em mới chịu.

– Sao em luôn có ấn tượng không thiện cảm với Linh San vậy ? Dẫu sao cô ấy cũng là người thân của ba mẹ anh. Nếu thương anh, em đừng để ông bà phật ý.

Cô vùng vằng :

– Vậy là em sẽ thay thế chỗ làm việc của cô ấy, anh chịu nhé?

Khánh Sơn nhăn nhó :

– Thôi, thì khi trở về hãy tính lại. Em ra phố mua cơm hộp về ăn. Bữa nay anh thấy trong người không khỏe.

Cô giậm chân kêu than :

– Em hông chịu đi một mình đâu. .

– Thì ráng mà chịu. Giờ này không phải là lúc anh chiều em đâu nhé Thử Lan ! Anh mong em hãy hiểu ở hoàn cảnh của chúng ta, chưa vội vàng được đâu em.

– Anh nói sao Khánh Sơn? Sống chung với nhau bao lâu rồi mà anh còn cho là vội vàng sao ?

Anh nói mĩa :

– Mười năm, hai mươi năm còn chưa đo được lòng nhau nữa đó . Em đừng để anh phải phân vân. Cũng có thể anh chưa hẳn yêu em.

Cô trừng mắt nhìn anh run giọng :

– Anh ... anh nói thế mà nghe được à.

– Anh chỉ ví dụ vậy mà. Thôi em đi nơi khác chơi, cho anh vài phút nghỉ ngơi có được không? Cãi lời là anh đổi ý không cùng em về quê à.

Cô nguyền anh bỏ lại giường nằm. Thử Lan bỗng nhớ về cha mẹ . Cô xa gia đình đã hơn nửa năm mà chưa một lời thư báo về . ...

Trong khi đó bên nhà Khánh Sơn, Linh San ngồi bên bà vú đối diện với cha mẹ Khánh Sơn, có cả Hoàng Hà và Khánh Vĩnh. Cô lên tiếng, giọng bình thản :

– Con không cần một người nào tốt bụng để thương hại con đâu. Chỉ có một chuyện con rất đau lòng là vú chưa hề cho con biết ba mẹ con hiện giờ ở đâu ?

Nhìn qua ông Bình, vú nói :

– Linh San à ! Nếu bảo ba mẹ con bỏ con bơ vơ một mình con có buồn không ?

Cô nhướng mắt ngạc nhiên :

– Sao vú đặt câu hỏi lại cho con khó quá hả vú ? Nếu trả lời bằng hình thức nóng bỏng, tất nhiên con phải oán hận những người sinh ra con. Nhưng riêng con, con biết ba mẹ của con không bao giờ bỏ rơi một đứa con luôn mong đợi như thế được. Có thể ba mẹ con ...đã chết ?

Linh San nghe giọng, cô không đủ can đảm để bình thản trước những người thân nên cô òa khóc trên vai bạn. Cô kể lể :

– Hoàng Hà ơi ! Số mạng của San là vậy sao ? Tại sao San bạc phước thế?

Ông Bình trầm giọng hiền hòa :

.

– Linh San ! Ba cũng như vú của con, ba không muốn thấy con đau lòng khi tuổi đời còn mơ mộng. Ba biết, con không hề yêu thằng Vĩnh và cũng chưa hẳn yêu mển Khánh Sơn của ba. Có điều ba nhìn rất rõ từng đứa con của ba, nó có thể bảo bọc hạnh phúc và tương lai cho con. Vì vậy ba muốn Khánh Sơn xây dựng với con ...

Linh San lạnh lùng :

– Con xin ba đừng nhắc lại chuyện đã qua, nhất là trong hoàn cảnh hiện tại của con. Con chỉ xin ba cho con được ở lại làm việc trong công ty, để có cuộc sống hằng ngày cho con và vú trong lúc tuổi già.

Hoàng Hà quệt vội giọt lệ xen vào :

– Linh San đừng lo ! Anh Vĩnh không bỏ rơi San đâu, bên cạnh còn có Hà nữa chi.
Có ai hiểu được nỗi lòng Linh San. Cùng một lúc cô biết được ba mẹ cô đã vĩnh viễn lìa xa đứa con và cùng lúc cô mất Khánh Sơn vĩnh viễn. Chỉ còn lại bà vú là niềm vui sang sẽ với cô. Linh San ngược nhìn bạn bằng đôi mắt đăm lẹ, khẽ nói :

– Mình hiểu Hà cũng như anh Vĩnh, luôn quan tâm đến, nên mình không thể rời bỏ công ty của anh Khánh Sơn mà đi nơi khác cho được.

Ông Bình cao giọng phân bua :

– Thăng Khánh Sơn nó làm gì cứ mặc nó, ba giao trách nhiệm cho Linh San trông nom công ty. Còn thằng Vĩnh với Hoàng Hà phải thường xuyên lui tới phụ tiếp với Linh San, hoặc Khánh Vĩnh trở lại làm việc. Ba xem như không có thằng Sơn vậy.

Linh San có vẻ hốt hoảng :

– Không được đâu ba ơi ! Ba đừng đối xử với anh Sơn như vậy. Có thể cho Hoàng Hà đến với con trong thời gian chờ đợi anh ấy ba nhé.

Khánh Vĩnh dỗi hờn :

– Linh San muốn anh chết quách cho xong chứ gì ?

Cô nhường mắt nhìn anh không nói ánh mắt long lanh của thuở nào còn bên anh giờ bỗng hiện vẻ khiến Vĩnh chạnh lòng. Anh cúi mặt tránh mắt ngơ ngác ấy. Linh San thoáng chút bối rối bởi thái độ của Khánh Vĩnh như lên án tội lỗi của cô. Linh San nói e dè :

– Em tin anh có đủ nghị lực, nhưng ngược lại anh đi trách em.

Khánh Vĩnh cười buồn :

– Đúng rồi Linh San ạ ! Anh là người luôn có nghị lực trong mọi tình huống nên được em tin tưởng và giao phó.

Ông Bình cắt ngang bằng giọng hiền hòa :

– Ba không hiểu vì sao mỗi lần ngồi gần nhau các con lại có nhiều việc xa gần để nói. Thằng Vĩnh cũng vậy. Con đừng vì giận Khánh Sơn mà bỏ bê công việc. Nó đi cứ mặc nó, việc của các con thì các con cứ lo liệu. Giờ ba mẹ về đây.

Quay sang bà vú, ông tiếp :

– Con về đi ạ. Dì yên tâm ! Chúng con không ai bỏ mặc Linh San đâu.

Ông uể oải đứng lên chào bà vú một lần nữa rồi nắm tay vợ ra xe. Linh San đưa ông bà ra tận cổng mới quay vào. Cô cố nén tiếng nấc nghẹn để mặc cho cơn sóng lòng cuốn hút nỗi lòng băng giá của cô trao trả lại anh ...

Khánh Sơn đi thẳng vào phòng làm việc như không có việc gì quan trọng.

Anh chào ông Bình rồi ung dung ngồi vào ghế niêm nở hỏi em trai :

– Ở nhà không có giận anh chứ Khánh Vĩnh ?

Nghe chói tai, Vĩnh đáp trả :

– Có giận anh cũng chẳng nấy thêm cho em được đồng nào. Câu hỏi này anh dành cho Linh San kìa.

Khánh Sơn liếc nhanh Linh San, gằn giọng :

– Sao rồi cô bé ? Công việc ở nhà suôn sẻ chứ. Báo cáo cho anh biết rồi anh bồi dưỡng công lao cho em xứng đáng. Nhưng một lần này thôi nha, sắp tới thì Thử Lan cùng làm việc với anh rồi, bé không phải lo lắng cho anh nữa.

Ông Bình cười nụ, gạn lại câu nói của con trai :

– Chà ! Nói gì mà ba nghe không rõ vậy Khánh Sơn ? Con nói chậm lại cho ba xem nào. Có phải con định trả công cho Linh San không ?

Khánh Sơn ngượng ngừng đáp :

– Con nói bằng lời thành thật mà ba. Chẳng lẽ bốn ngày con vắng mặt, Linh San không làm ra sản phẩm ?

Ông nhếch môi :

– Sẵn đây, ba cũng cho con biết luôn thể. Chuyện của con và Linh San đã sáng tỏ giữa hai gia đình rồi. Giờ ba mẹ xem nó như đứa con gái trong gia đình và giao trách nhiệm cho nó quán xuyến ở đây ý con thế nào ?

Anh ngạc nhiên nhìn chăm chú Linh San.

– Cô bé này quá quý thật ! Rõ ràng Thử Lan xem Linh San là vật trở ngại.

Được, Linh San luôn tạo tình cảnh éo le cho tôi thì vô tình cô phải nhận hậu quả gây nên cho mình.

Phớt lờ, Khánh Sơn đáp lời cha :

– Con không thể xem Linh San là một đứa em gái của con, nhưng cô ấy muốn giữ vai trò quan trọng tất nhiên trách nhiệm phải nhận lấy, đúng không ba ?

– Đó là lẽ đương nhiên. Nhưng con có gì uất ức không ?

Khánh Sơn cười nhếch :

– Con đã yên tâm và xem như đã xong việc.

Quay sang em trai, Sơn gằn từng lời một.

– Khánh Vĩnh có đứng ra gánh vác cùng với Linh San không? Cứ thẳng thắn cho anh biết.

Khánh Vĩnh trừng mắt :

– Em còn rất nhiều việc nên không hứa với anh được đâu. Linh San bình thản nói .

Chương 7

– Em chỉ nghe lời ba mẹ dạy và không thể làm buồn lòng ông bà.

Khánh Sơn khó chịu :

– Anh đang nghĩ rất tốt về em đó Linh San, và anh hy vọng em vượt qua mọi trở lực.

Cô đáp tỉnh :

– Linh San chưa một lần biết lùi bước, thì anh cứ yên tâm vì mọi việc đã có em lo rồi.

Bây giờ ông Bình mới nhấn mạnh :

– Kể từ ngày mai, ba không muốn thấy một người lạ nào đến công ty này lớn vồn phá rối.

Khánh Sơn ! Con vẫn có quyền của con trong công ty, nhưng không có quyền dẫn cô gái lạ nào vào đây. Con nghe rõ chưa ?

Anh bướng bỉnh :

– Ba à ! Thử Lan là vợ con rồi, ba còn xem cô ấy xa lạ hay sao ? Còn Linh San ...

Ông Bình vỗ tay xuống bàn quát lớn ; – Linh San là con của ba mẹ rồi, nên con không có quyền hồ đồ với nó, nghe rõ không Khánh Sơn ?

– Vậy Thử Lan không là con dâu của ba mẹ hay sao ?

Ông khoát tay :

– Ba mẹ chưa đi cưới thì không thể nào là con dâu trong nhà được.

Khánh Sơn uất ức :

– Tại sao như thế được hỏi ba ? Chúng con thật lòng yêu thương nhau mà.

Ông chợt trầm giọng đến lạ :

– Hết một lần vì con Phi Phụng mà ba mẹ phải lao tâm tốn sức, con quên nhanh như vậy sao Khánh Sơn ?

– Phi Phụng có khác nên con tự hủy bỏ lời hứa hôn với cô ta, nhưng Thử Lan thương con thật lòng ba à. Cô ấy mong muốn được về làm dâu ba mẹ.

– Nó hay là con nói như vậy đó Sơn ? Con gọi nó lại đây cho ba nói chuyện một chút có được không ?

– Con sẽ đưa Thử Lan về gia đình để thông qua với ba mẹ.

Khánh Vĩnh ngắt lời anh :

– Mẹ cũng đang mong được biết mặt con dâu của mẹ đấy. Nhưng thôi, đây là chuyện phụ, Linh San mới là điểm chính trong đề tài hôm nay.

– Anh hiểu rồi Khánh Vĩnh. Sự trở về hôm nay của anh, anh chỉ là thằng mù dưới mắt Linh San. Nhưng anh chưa thấy muộn.

Ông Bình đứng lên ra lệnh, cố cho Khánh Sơn nghe thấy :

– Linh San theo ba về đằng nhà, ba cần bàn với con một vài chuyện. Còn Khánh Vĩnh muốn về hoặc trở lại công ty cũng được.

Linh San rồi rít đi theo ông ra sân. Cô cố ý cho Khánh Sơn hiểu được cô luôn khắc phục dù biết trước cơn bão lớn đang chuẩn bị vồ vập đưa cô đến một ghềnh đá để ngã quỵ và xác thân tan rã trong âm thầm.

Qua thời gian Khánh Sơn vắng mặt, đồng lãi của công ty tăng lên gấp đôi.

Khánh Sơn mỉm cười bảo :

– Anh được quyền rút đồng lời ra để tiêu dùng hằng ngày không, Linh San ?

Cô đáp tỉnh :

– Công ty Khánh Bình chứ đâu phải công ty Linh San hỏi anh, sao bỗng dưng anh thay đổi với em vậy ? Không lẽ anh hờn đổi ba anh khi ông đang nóng giận ? .

– Linh San ! Cũng vì quá phiền não nên anh mới trở về, anh lại bỏ đi hơn một tháng nữa, nếu em không mách lại thì làm sao ba biết chuyện vắng mặt của anh chứ.

Linh San lắc đầu :

– Không, ba chỉ tình cờ đến đây ...

– Sao em không bảo với ba là anh vừa đi đâu đó ? Em làm cho anh thất vọng.

Liệu anh còn tin cần để giao chìa khóa nhà cho em giữ nữa không ?

Cô chau mày gắt bằng giọng mai mỉa :

– Anh vừa bảo sao hả Khánh Sơn ? Không lẽ anh muốn đòi lại ? Nhưng ... em không trả cho anh đâu.

Khánh Sơn nheo mắt chằm chọc :

– Anh lại quên mất lời hứa với em, anh xin lỗi vậy. Nhưng em cũng nghĩ chút tình với anh chứ, trong khi anh vẫn trắng tay mà chuẩn bị làm cha ...

Linh San cúi nhanh mặt cố dằn tiếng nấc nghẹn. Những lời anh vừa nói làm cho Linh San cảm thấy trời đất quay cuồng không còn nghĩa lý gì nữa.

Gật đầu, cô nói thật nhẹ :

– Em hiểu anh muốn nói gì với em. Nhưng em xin anh hãy hoãn lại một thời gian vì đồng lãi ở chuyển hàng vừa rồi em đã mua lại một số vải tốt hơn.

Khánh Sơn nhú mày gắt :

– Tôi có ra lệnh này cho em chưa Linh San? Tôi chỉ nhờ em kiểm hàng cho tôi thôi mà. Rồi bây giờ, em tính sao khi tôi không còn một xu dính túi ?

Linh San thở ra :

– Để em thử mượn tiền của anh Vĩnh ứng trước cho anh. Nhưng anh đang cần số tiền là bao nhiêu ?

– Mười triệu.

Cô trở mặt ngạc nhiên :

– Anh xài vào công việc gì mà nhiều đến vậy ?

Khánh Sơn rít lên :

– Em quản lý đến cả tôi nữa à ? Linh San này ! Em không sợ Thử Lan cười cợt khi biết em đang ghen hờn với cô ấy ?

Linh San mím môi run giọng.

– Anh đã quá vội vàng đối xử với những người thân thật không được thiện cảm. Nhưng em không dại để anh xem mình không ra gì khi em có đủ điều kiện bỏ đi nơi khác làm việc.

Khánh Sơn thách thức :

– Em lo cho anh sẽ quán xuyến không nổi, hay em đang lo không chu toàn trách nhiệm ?

Linh San đứng phắt lên khoát tay :

– Anh Sơn ngồi đây chờ em nha, độ ba mươi phút sau em trở lại ngay.

Cô quay lưng đi để Khánh Sơn ngồi trơ ra phân vân. Linh San đã thực sự trở lại tuổi hồn nhiên của cô. Cô bé bướng bỉnh này đã chết vẫn còn tạo rối cho anh, còn Thử Lan dịu dàng, yêu anh hết mực lại luôn nhận phần thiệt thòi. Sao anh không vì Thử Lan để cô vợ trẻ được sống ung dung như bao cô gái trên đời này ?

Tạm xem Linh San như người nhà để Khánh Sơn thuận tiện tạo tương lai với Thử Lan ở một nơi khác, nơi mà ngày còn bé anh có quá nhiều kỷ niệm.

Linh San trở lại, gương mặt hơn hờ có lẽ cô vui với cùng một lúc Khánh Vĩnh không thắc mắc trong số tiền cô vừa mượn, và cùng lúc cô giải quyết lời đề nghị của Khánh Sơn để anh được vui mà không trở giọng với cô sau những ngày làm việc vất vả.

Đặt số tiền lên bàn trước mặt Khánh Sơn, Linh San tươi tắn bảo :

– Số tiền này em mượn trước của anh Khánh Vĩnh để chuyển sau trả lại anh ấy. Anh đếm tiền đi.

Khánh Sơn nheo mắt.

– Em giỏi và uy tín hơn anh nhiều đó Linh San. Như vậy về sau này, anh không còn lo lắng nhiều mỗi khi túng quẫn, phải không cô bé ?

Linh San gượng cười rồi chào Khánh Sơn ra về . Con đường quen thuộc hôm nay không có ánh sáng bùng dậy của buổi trưa mà chỉ có ánh mây mờ đen tối. Càng ngày, trông Linh San càng gầy gò và xanh xao, không ai biết được cô đang mang căn bệnh gì đến tiều tụy nhanh như vậy. Mỗi lần các bạn góp ý với Linh San để tạm nghỉ một vài ca đêm, nhưng mỗi lần xôn xao lên thì cô chỉ khoát tay vui vẻ bảo :

– Công ty của mình đang gặp vận may thì chị em mình nên cố gắng để cùng hưởng vận may chứ các bạn. Sau này mình còn nhiều dịp để nghỉ ngơi ...

Hôm nay Linh San đến công ty sớm hơn thường ngày để đợi Hoàng Hà đến và bàn một số việc có liên quan đến công ty của Khánh Vĩnh. Cô đi những bước dài vào văn phòng, chợt ngẩn ra rồi gật đầu chào vì trước mắt cô là ông bà chủ Khánh Sơn đang chễm chệ nơi bàn khách.

Linh San giả lả :

– Lâu nay chị không đến chơi với bọn này.

Thử Lan với mặt kiêu hãnh nói :

– Ngôi nhà tôi vẫn biết được mọi chuyện xảy ra ở đây. Một số chị em vừa cho biết cô

đang lường công sức của họ, nên chồng tôi đến đây để hỏi cho ra lẽ xem sự thể thế nào. Thoáng ngỡ vực trong lời nói của Thử Lan, nhưng không vì một chút giận dữ mà hỏng việc, Linh San gằn giọng :

– Chị có thể cho biết những người nói xấu tôi ?

Thử Lan nhếch môi khinh khỉnh :

– Linh San tự cho rằng mình tốt lắm hay sao mà dám bảo họ nói xấu cô chứ ?

Linh San cười mỉa :

– Xin lỗi chị nhé ! Tôi không thích dài dòng vì tôi rất nhiều việc.

Vừa quay ra cửa, Linh San đã reo lên :

Ồ, Hoàng Hà đến rồi ! May quá ! Mình đang chờ cậu đây. Hôm nay mình bận lắm, nhấn với anh Vĩnh đừng trông mình trưa nay nhé.

Cô bạn trở mắt với một tràng câu nói là lạ của bạn. Cô tò mò bước thêm mấy bước đến cửa văn phòng, chợt lên tiếng :

– Chào ông chủ ?

Khánh Sơn khẽ nói :

– Các cô đang làm việc gì thế?

Hoàng Hà xòe rộng hai tay :

– Tụi em có làm gì đâu.

– Hừ ! Việc các cô làm có trời mà biết.

– Ấy ... ấy ...

Hoàng Hà đi vào văn phòng, ung dung ngồi vào ghế đối diện với Thử Lan, cô nói :

– Có trời mới biết việc làm của Linh San, anh nói đúng đó nghe ...

– Cô nói cái gì hử Hoàng Hà ? Tôi đang bận ở vấn đề của Linh San đây.

– Linh San mà có vấn đề ư? Anh nói rõ Hà nghe được không?

– Cô ấy buộc công nhân làm cả buổi tối.

– Thì có huê lợi nhiều cho công ty, anh không vừa ý à ?

Làm suốt cả đêm, tôi đâu có rảnh để kiểm tra, với lại cô lường công.

Hoàng Hà giận dữ :

– Anh quá vô tình đó anh Sơn ạ ! Bởi vì bạn của Hà nó điên không chữa nổi.

Nhưng người nào bảo Linh San lường công? Hãy vạch mặt nó ra, tôi đang chờ đây.

Liếc nhanh Thử Lan, Hà nói tiếp :

– Chúng tôi không là những con chuột dơ bẩn chuyên rúc đầu trong bóng tối để rình rập miếng phó-mát đâu, anh Sơn.

Thử Lan bĩu môi :

– Các cô có nói nhiều thế nào cũng mang phận công nhân thôi, không ai tin lời nói của các cô đâu nhé.

– Chị muốn chối trách cái dã tâm của chị ư? Thiết nghĩ chị đã được anh Khánh Sơn yêu mến, thì ít nhất một người vợ của anh ấy phải là một cô gái trung thực và tể nhị mới may ra đứng vững được sự nghiệp của chồng chị. Chúng tôi là công nhân thật đấy, nhưng vẫn có quyền phê phán ông bà chủ khi mà ông bà ép bức chúng tôi.

Khánh Sơn lắc đầu :

– Hoàng Hà à ! Cô vì bạn mà làm mất lòng tôi rồi cô biết không? Cô tin tưởng Linh San đến nỗi hết biết đâu là sự thật.

– Ha ... ha ... Hoàng Hà đang mê muội trong công việc đang phát triển của Linh San thì có sao đâu nào ? Nhưng sự thật ra sao và sự giả dối thế nào, hả anh ?

– Linh San không trung thực và nhiều lần nhín lại một số tiền lãi của mỗi chuyến hàng không giao cho tôi.

Hoàng Hà ngơ ngác quay sang hỏi bạn :

– Anh Khánh Sơn nói đúng không Linh San ?

Cô gạt đầu thú nhận với bạn nhưng không giải thích. Cô dịu dàng bảo :

– Mình mượn lại chút ít để dùng vào việc riêng, nhưng bây giờ anh Sơn không còn tín nhiệm mình nữa. Chắc có lẽ Linh San xin nghỉ việc.

Hoàng Hà cau mày :

– Linh San nghỉ việc trong lúc này, vô tình giết chết anh Khánh Vĩnh.

San nhếch môi buồn :

– Thật ra mình dành tuyệt đối niềm tin vào anh Khánh Sơn, nhưng ngược lại ...

Cô thờ ra nói tiếp :

– Trong lúc anh Khánh Vĩnh rất tin mình Hà ạ. Mình đang bối rối, bạn đừng để anh ấy nhốn nháo lên nhé . Thế nào mình cũng gặp anh Vĩnh một lần.

Khánh Sơn mĩa mai :

– Không sai với dự đoán của em đâu Linh San và không oan ức cho em chứ ?

Cô gạt đầu mắt chớp vội và không dám nhìn ngay Khánh Sơn, bởi Linh San đang oán hận

một người mà cô luôn trân trọng, dù trong tận cùng tim óc, anh đang say sưa và ung dung hưởng lấy những nhọc nhằn lo toan của cô qua bao nhiêu ngày vẫn chưa đủ đã tâm của cô gái xa lạ ấy. Không còn gì để Linh San nuối tiếc, cô nói chậm từng lời một.

– Cảm ơn sự ân cần của anh dành cho Linh San. Xin tạm biệt anh. Chúc anh đạt được ước nguyện !

Hoàng Hà nắm vai bạn kéo lại, cô ngênh mặt nhìn Khánh Sơn quát tháo :

– Anh có ân hận khi Linh San bước ra khỏi cổng này không, anh Khánh Sơn ?

Thử Lan lên giọng :

– Cô Linh San phải giao các sổ sách lại chứ ? Cô chưa đi được đâu.

Linh San quay trở vào nói ngược :

– Xin lỗi, tôi lại quên mất ...

Cô đến mở hộc tủ kéo ra các thứ giấy tờ cần thiết và một giỏ tiền dày cộm nói nhanh :

– Số tiền nhín lại của mỗi chuyến hàng của công ty, tôi còn giữ lại đây và sẵn giao hết cho anh đó Khánh Sơn.

Kéo tay bạn, Linh San giục :

– Đến chỗ anh Vĩnh đi Hoàng Hà !

Hai cô gái cùng lên xe lạng lách theo dòng người. Không bao lâu Hoàng Hà quẹo đầu cổng vào công ty. Cô hét lên :

– Khóc hả Linh San ? Mi biết khóc rồi sao. Xuống xe đi ! Anh Khánh Vĩnh đang trở mắt nhìn mi kìa.

Linh San lau mắt bằng vai của bạn, cô vờ tỉnh khi ánh mắt của Khánh Vĩnh đang chăm chú nhìn cô. Linh San cố gượng khi bước chân đi vào mà lòng trĩu nặng :

– Em thay đổi hợp đồng với anh rồi nên đến hơi muộn.

Hoàng Hà được dịp to tiếng :

– Mới sáng sớm, anh Khánh Sơn dẫn người yêu đến làm oai với Linh San, nên nó giao sổ sách lại cho hai ông bà rồi.

Khánh Vĩnh ngạc nhiên hỏi lại :

– Sao vậy Linh San ? Em vì gia đình anh hay vì anh Khánh Sơn ? Em làm hỏng việc mà ba anh tin tưởng ở em.

Cô lắc đầu :

– Vì em không có quyền chống đối với một ông chủ khi em làm mất lòng tin ở nơi ông.

Khánh Vĩnh nghiêng răng tức giận :

– Rồi em bỏ tất cả ... để một mình anh Khánh Sơn làm được việc gì cơ chứ ?

Em ác vậy Linh San !

Cô cười mỉm :

Anh cũng mau thay đổi quá ! Em không ngờ anh rất giống Khánh Sơn.

Khánh Vĩnh nhìn cô sững sốt. Linh San vẫn tươi tắn xem như không có việc gì xảy ra dù đôi mi của cô vương chút buồn và trong giọng nói trầm hẳn, đủ để lên án Khánh Sơn và lên án sự nghiệp của anh mình đến thời suy thoái. Nhưng Khánh Vĩnh vì sự nghiệp của anh mình hay vì tương lai của họ mà anh là người đang lặn hụp trong nỗi đau thâm kín.

Khánh Vĩnh lắc đầu :

– Anh xin lỗi vì quên mất ...

Cô mỉm môi nói :

Dù sao đi nữa, em vẫn lo cho chuyến hàng tới của anh và anh Sơn. Anh tin em đi.

Khánh Vĩnh nhăn mặt :

– Nhưng bằng cách nào khi em quyết định nghỉ việc ?

– Em đã nhờ nhỏ Xuyên thay thế, nhưng chuyến này thôi nhé . Bây giờ San về, Hà ở lại phụ với anh Vĩnh nha để mình an tâm.

Cô vẫy tay chào bạn rồi cắm cúi bước đi, tìm nghe buốt đau vì tình yêu không đoạn kết.

Linh San vẫn bước đi ngoằn ngoèo, vai mang nặng nỗi cô đơn nặng trĩu. Trước mặt của Linh San là một con số không to tướng ... Cô bước đến và bước nhanh hơn để nhận lấy.

Ghé nhìn qua khe cửa sổ ở phòng của cháu, bà Hạnh ngạc nhiên và lạ lẫm bởi con bé ngồi một mình nơi đầu giường, tay vôn vê chiếc lá khô úa màu. Con bé này nó làm gì mà kỳ quặc ? Lắm bằm, thắc mắc nhưng bà chưa vội gõ cửa nên lẳng lặng theo dõi thái độ của Linh San.

Chợt cô gục mặt trong chiếc lá khóc nức nở. Bà cuống cuồng, đôi chân muốn vào bên trong căn phòng để an ủi cháu, nhưng con bé bỗng cười hăng hắc, tiếng cười không phải bằng giọng bình thường của người tỉnh táo. Bà đập mạnh tay vào cửa gọi giật :

– Linh San, mở cửa mau ! Con làm gì trong phòng vậy hả ? Xuống ăn cơm với vú đi con.

Cô lính quỳnh giấu vội chiếc lá trong áo gối rồi lấy khăn tay lau mặt, bước đến mở chốt cửa, cô nói :

– Con đau đầu quá vú ơi. Chắc con ăn cơm không được đâu, vú ăn trước và đừng chờ

con.

Bà vú nheo mắt tò mò hỏi :

– Chắc ở nơi làm việc không vui hả con ? Nói cho Vú nghe xem nào. Nếu họ mà ăn hiếp thì con nghỉ ngay nghe không. Đừng để các cậu ấy cười chê mình, từ từ rồi vú tính việc làm khác cho con.

– Hồng phải đâu vú ơi. Con đau đầu lắm, con đâu có dối vú.

Bà trợn mắt hậm hực :

– Con không chịu nói gì hết thì làm sao vú biết được chuyện gì đã xảy ra cho con.

Cô lắc đầu rồi giả lả :

– Con chỉ bệnh chút chút, Vú đừng lo cho con.

Bà ngồi xuống bên cháu ôn tồn :

– Linh San à ! Bỗng nhiên cháu của bà mất đi nụ cười, vú đau lòng lắm cho dù vú không nói ra. Có phải họ đã gây nỗi khổ tâm cho con?

Cô ôm chầm lấy bà tức tưởi :

– Vú ơi ! Ba mẹ con không còn trên đời để nhìn thấy đứa con gái mang nỗi bất hạnh, chỉ có mình vú thôi. Vú thương yêu con và mong muốn cho con được may mắn. Nhưng vú ơi ! Sự kiên nhẫn của con chỉ làm trò vui cho họ. Con oán hận ông bà Khánh Bình lỡ sinh ra một đứa con vô tâm như Khánh Sơn. Tất cả họ đều lạm dụng công sức của con, để cuối cùng con chấp nhận làm người thua cuộc.

– Việc gì ? Con nói mau !

Bà nắm tay Linh San run giọng, ánh mắt long lên giận dữ. Linh San cúi mặt e dè, cô nói ấp úng :

– Con ... con muốn tránh xa họ.

– Tại sao con muốn tránh xa? Tại sao con lại muốn chuốc lấy thiệt thòi về mình ? Nhưng mà chuyện gì ?

Cô thật thà :

– Anh Khánh Sơn bạc đãi con trước mặt vợ của anh ấy.

Bà cười gằn :

– Thì con bỏ nó, bây giờ nó trả thù con. Rồi con giận con buồn à ?

Reng ... reng ...

Linh San nắm vội tay bà lắc nhẹ :

– Khỏi phải tiếp khách đi vú. Con đã nhất quyết một lần này thôi vì tâm tư con không được ổn.

Bà vú cầu nhàu :

– Cả đến bạn bè của con, con cũng không tiếp nữa hay sao ?

Reng ... reng ... reng ...

Linh San đưa tay bịt tai, mắt nhắm nghiền, môi lẩm bẩm :

– Đứng, đừng ai đến làm khổ cho tôi. Cả Hoàng Hà nữa, bạn sung sướng hơn Linh San nhiều lắm. Bạn hãy hưởng lấy Khánh Vĩnh đi, đừng nhường cho Linh San mà cả hai đứa ta đều khổ tâm, bạn có biết không?

Reng ... reng ... reng ...

Bà vú luống cuống bước ra, miệng cắn nhẩn :

– Ai đâu mà gọi mãi thế này, thật là bực mình ...

Dù vậy, bà vẫn đi nhanh xuống cầu thang đưa mắt nhìn qua khe cửa, rồi bước ra vui vẻ :

– Ủa, cháu Triệu ! Cháu sang đây có việc gì không cháu ?

Cậu bé ở cùng dãy phố đưa ra tờ báo trên tay, rồi hớn hờ :

– Bà Hai có người thân ở nước ngoài mà cháu nào hay biết.

Bà Hạnh cau mày hỏi lại :

– Cháu lại nói vu vơ rồi. Bà làm gì có người thân nước ngoài chứ.

Cậu bé lật ra trang báo rồi chỉ tay đến khung nhấn tin, nằm cuối góc trang giấy đọc từng chữ một :

"Cháu dâu là Tô Dung Anh, nhấn tin con gái Linh San cùng bà Lưu Hạnh ngày xưa ở Cần Thơ. Nay cháu đã về quê cũ và mong tin cô.

Cháu dâu Tô Dung Anh!"

Bà Hạnh. không nói thêm câu nào với cậu bé, vội chạy lúp xúp lên lầu hớn hả gọi :

– Linh San ơi ! Con mau xuống dưới nhà đọc báo cho vú nghe. Nhanh lên con ơi !

Vừa gọi, bà vừa nắm tay cháu xô mạnh ra cửa phòng làm cô ngơ ngác :

– Chuyện gì hả vú ?

– Có cậu bé mang tin vui đến bà cháu ta. Con xuống mau, đừng để cậu bé chờ đợi. Đi con !

Linh San đi sau bà như người mộng mị. Chuyện gì lại đưa đến cho Linh San ? Chắc chắn lại là chuyện không hay nữa đây.

– Chị Linh San ! Mẹ chị nhắn tin tìm chị nè. Vui lên đi chị ! Sao chị buồn quá vậy ?

Linh San trở mắt nhìn cậu bé, hỏi lại :

– Triệu vừa nói cái gì hả ? Chị đang buồn chết được đây nè.

– Ôi ! Chị mãi giả đồ với em há. Đây, chị xem đi !

Cậu bé trao tờ báo đến tay Linh San. Cô đưa mắt chăm chú ở mấy hàng chữ nhắn tin, rồi nhìn lại bà vú hét lên sung sướng.

– Phải không vú ?

Cô quy xuống ôm đôi chân bà nức nở :

– Có phải mẹ con sống lại với con không hả vú ? Hay người lạ mặt nào đó gạt bà cháu ta? Nghe câu hỏi ngây ngô của cháu vừa thốt ra, bà Hạnh buông tiếng thở nhẹ , bởi có ý ngờ vực. Cách đây không lâu Khánh Bình cho biết cháu của bà đã mất tích, giờ lại được tin, vì rõ ràng là lời nhắn tìm người thân của cháu dâu, bà xem như chuyện hi hữu.

Ôm cháu trong tay, bà vỗ về :

Con hãy bình tĩnh, cứ xem như mẹ con không có trên trần gian này. Ngày mai con theo bà về quê xem có phải là sự thật không, sẵn ghé thăm mồ mả ông bà luôn thể.

Linh San líu ríu cảm ơn cậu bé bằng ánh mắt long lanh sáng. Cậu giơ tay chúc mừng cô rồi rảo bước.

Linh San nhìn theo cậu cậu bé thật lâu, rồi quay vào bên trong với bà, môi điểm một nụ cười thật xinh.

– Vú ơi ! Sao lòng con nóng quá và tận cùng trong trái tim luôn có linh tính là mẹ con đang chờ con đó vú.

Bà ôn tồn vuốt tóc cô trù mến :

– Vú cũng hy vọng như suy nghĩ của con vậy. Thôi, lo vào trong soạn một ít đồ dùng cần thiết để sáng sớm mai bà cháu ta về quê chứ con.

Linh San cuống quýt đôi chân theo từng bước dài về phòng mình. Người vui, cảnh vật cũng vui theo. Cô lẩm bẩm rồi chuẩn bị hành trang đi tìm mẹ.

Loay hoay thu xếp vào va ly những bộ quần áo mặc thường ngày, Linh San không quên gói kỹ chiếc áo có hình lá bàng đặt vào một góc trong va ly, rồi khẽ buông tiếng tạm biệt ... tạm biệt ...

– Xong chưa Linh San ? Vú đang nôn, có thể đi ngay trong chiều nay nè con.

Cô rồi rít nhẹ gạt dầu :

– Con xong rồi nhưng còn phần vú nữa. Để con xuống phòng thu dọn cho vú nha.

Bà khoát tay :

– Chỉ mang theo vài bộ quần áo là được rồi. Lỡ ...

Cô nhấn mạnh lại lời của bà :

– Lỡ không có mẹ con cũng ở lại đó xin việc làm.

Bà khoát tay lia lịa :

– Con lu bu quá rồi đó, chuyện gì cũng để từ từ tính lại. Con không nhớ là vú và con đang đi có công chuyện hay sao ? Khệ nệ một va ly đồ như thế này, làm sao đi vào mấy ngõ ngách được hả con.

Cô bướng bỉnh – Đi mừng mẹ con phải ở thật lâu mới được.

Bà chào thua đứa cháu gái bướng bỉnh và chỉ mỉm cười vỗ đầu Linh San :

– Thôi thì đóng khóa cửa nhà lại cho cẩn thận, mình đi ngay cho kịp buổi chiều.

Trở về nơi quê cha đất tổ, bà Hạnh rất ngỡ ngàng khi nhìn lại bên ven con lạch, hai bên bờ bây giờ được trải rộng bằng các núi thuận cho các loại xe mô tô lui tới gần xa.

Một chiếc xe thồ thảng gặp ở sau lưng hai người khiến bà giật mình. Chợt hiểu ra, bà nắm tay Linh San bảo ngồi lên xe. Người tài xế được bà cho biết chỗ đến nơi của bà là gốc cây bàng xưa kia ...

Nhưng gốc bàng giờ đã biến mất. Bà nói ...

– Con nhớ không, xưa kia con thường đến gốc cây này cắt chồi một mình, ngồi một mình, giờ họ đốn mất gốc bàng của con rồi.

Chỉ bãi cỏ hoang gần đó, bà bảo tiếp :

– Còn đây là khu đất xưa kia họ cắt cho công nhân ở từng căn nhà chung vách, nên lối xóm thân nhau lắm đó con.

Linh San thở thê :

– Ông Khánh Bình ở căn nhà nơi nền đất nào hở vú ?

Bà cười, đưa tay vỗ đầu cô nói :

– Cách nhau mấy căn nhà thôi. Nhưng cậu ấy ngày xưa làm tổ trưởng nên khâm khá hơn những công nhân ở đây. Ờ ... con hỏi chi kỹ quá hả Linh San ?

Cô đỏ mặt đáp :

– Con muốn biết giữa gia đình ông và gia đình mình cách xa nhau lắm không. Vậy mà vú chọc quê con hả.

– Cô Hai ! Cô Hai ơi ! Phải cô đó không ?

Hai bà cháu cùng quay phắt lại hướng vừa phát ra tiếng gọi. Bà Hạnh cuống quýt nắm tay Linh San, run run :

– Mẹ con còn sống trở về với con đó Linh San ơi. Con đến mừng mẹ đi con.

Cô đứng chôn chân trở mắt nhìn người đàn bà có nét đẹp quý phái, dịu dàng và đôi mắt tròn to đen láy. Mẹ cô đẹp hơn nhiều so với trí tưởng tượng của Linh San.

Bà Dung Anh ôm siết con gái trong vòng tay, nghẹn ngào :

– Con của tôi ! Ôi, con của tôi ! Xa mẹ bao nhiêu năm qua rồi, con có oán hận mẹ không, Linh San ?

Cô khóc thút thút rồi hỏi :

– Còn ba con đâu rồi hả mẹ ?

Vuốt tóc con, bà Dung Anh vỗ về .

– Đừng khóc nữa con ! Hãy theo mẹ về khách sạn nghỉ ngơi, rồi mẹ kể chuyện cho con nghe.

Bà Hạnh buồn bã khi thấy vắng mặt đứa cháu ruột, nhưng bà lại gượng vui ôn tồn :

– May mắn được thằng bé ở xóm mang tờ báo đến nhà cho biết con nhắn tin.

Cô định sáng mai mới về, nhưng nóng lòng đi ngay buổi trưa nay.

Bà Dung Anh nghẹn ngào nói :

– Con nhắn tin đúng một tuần rồi cô ạ. Hằng ngày, con đều đến đây để ngóng đợi. Thôi mình trở về khách sạn nghe cô, cũng chiều rồi đó.

Linh San đi bên mẹ cùng bà vú dọc theo bờ đất. Buổi chiều nơi thôn dã le lói vài tia sáng yếu ớt cũng đủ sưởi ấm trong lòng cô bé bơ vơ.

Ba mươi ngày không nhìn thấy Linh San là ba mươi ngày Khánh Vĩnh quên ăn mất ngủ.

Anh xem mọi việc ở công ty là không quan trọng, chỉ có men say mới mong đánh gục men tình trong lòng anh.

Chệnh choạng cho xe lăn bánh trên đường. Đi đâu bây giờ để trông thấy em Linh San?

Khánh Sơn đã làm khổ cho em, còn anh thì luôn nhung nhớ từng ngày.

Kết ...

Hoàng Hà tấp vào xe Khánh Vĩnh, quát lớn :

– Khánh Vĩnh ! Anh say quá rồi đó. Ghé lại đây gọi xe cho anh Sơn rồi Hà đưa anh về công ty.

Xua tay, Khánh Vĩnh cất giọng nhura nhura :

– Hoàng Hà đó à ? Cô tìm Linh San cho tôi chưa ?

– Thì về nghỉ ngơi đi đã. Hà sẽ cho biết tin tức của Linh San sau.

Cô nói dối tôi đó hả Hoàng Hà ? Linh San của tôi không bao giờ trở lại, cô ấy nhẫn tâm bỏ rơi tất cả.

Hoàng Hà buồn bã.

– Anh Khánh Vĩnh à ! Anh lên xe Hà đưa anh về .

Giằng co để chờ đợi Khánh Vĩnh lên xe, Hoàng Hà chợt trông thấy Khánh Sơn vừa đi ra cổng công ty. Cô đưa tay vẫy vội :

– Phụ với Hà một chút đi anh Sơn ! Anh Vĩnh say quá rồi nè.

Khánh Sơn đến gần xốc em lên, hỏi :

– Dự tiệc gì mà vui đến say mềm vậy hả Vĩnh ? Vào văn phòng của anh nghỉ, chiều anh đưa về Hát mạnh tay anh ra, Vĩnh cần nhần :

– Cảm ơn ... cảm ơn anh.

Vừa nói Khánh Vĩnh vừa lên xe của Hoàng Hà. Cô nắm tay ga phóng xe đi.

Có lẽ trên đường về không chống chọi với cơn đau buốt trong đầu, nên anh tựa mặt trên vai Hoàng Hà, tay vòng ngang người cô siết chặt.

Hoàng Hà vừa điều khiển xe vừa khóc thành tiếng. Tình yêu của cô chỉ có được sau khi Khánh Vĩnh quên hẳn Linh San và khi anh đã gục ngã. Đôi tay dang rộng của anh đã hằng đêm Hà mong ước nay đến bất ngờ và đến với nỗi đau của anh.

Dừng xe trước sân nơi làm việc, Hoàng Hà kè vai anh đi vào phòng, đặt Khánh Vĩnh nằm ngay người xuống ghế dài, đôi mắt khép kín còn tuôn lệ trên đôi má hóp. Anh yêu Linh San nhiều đến thế sao Khánh Vĩnh. Anh có biết được Linh San không hề yêu anh không ?

Và anh có biết được Hoàng Hà âm thầm đếm từng ngày buồn vui bên anh hay không ?

Cô lau mặt cho Khánh Vĩnh rồi đến ghế ngồi một mình lặng lẽ, hướng mắt nhìn ra đường. Màu trời vẫn xám đục vây quanh trên đỉnh đầu. Hoàng Hà bỗng thở dài. Linh San ơi ! Mi ác lắm nên gây nên cảnh tượng đau lòng này cho một mình Hà hưởng lấy. Mi đang ở đâu hả Linh San ?

– Cho anh xin một ly nước đi Hoàng Hà.

Cô quay lại ngạc nhiên rồi lảng xảng rót nước mang đến trao tận tay Khánh Vĩnh. Anh uống đến cạn ly nước rồi nói :

– Cảm ơn em nhiều nghe Hoàng Hà. Anh tẻ lắm phải không em ?

Cô òa lên khóc khiến anh ngỡ ngàng :

– Em khuyên anh hãy bình tĩnh, rồi mọi việc sẽ đến với anh.

Anh nhìn cô dịu dàng :

– Anh hiểu rồi Hà ạ ! Linh San không yêu anh, nên cô ấy không bao giờ biết đến nỗi khổ đau của người khác, phải không em?

Cô cười buồn :

– Hà không thể giải thích được khi tâm sự mỗi người có khác. Có thể Linh San muốn trốn xa tất cả những người thân của nó vì một sai lầm mà nó đang trong tâm trạng mù mờ không phân giải.

Khánh Vĩnh cãi lại :

– Cô ấy thừa hiểu ba mẹ anh và cả anh đều quý mến cô ấy xem cô như con trong gia đình kia mà.

– Em xin chào thua với suy nghĩ của Linh San vậy.

Cô nhìn ra cổng, chợt lên tiếng :

– Anh Sơn với Thử Lan ghé kìa anh.

Khánh Vĩnh thở hắt ra :

– Anh không muốn nhìn thấy con người ấy chút nào cả, đến anh Sơn cũng vậy.

Nhưng họ đi vào, xem như không có việc gì xảy ra. Thử Lan dài giọng từ ngoài cửa :

– Chú Khánh Vĩnh say khướt rồi làm việc với ai chứ hả ? Chú để một mình anh Khánh Sơn loay hoay không xuể hà. Chú tẻ lắm đó nghe.

Khánh Vĩnh nhứ mày khó chịu :

– Chỉ có bao nhiêu việc trong ngày mà chị cứ than vãn thở dài rồi. Nhưng anh thì sao hả anh Sơn ?

Khánh Sơn phân bua :

– Phải Thử Lan nhanh nhẹn một chút thì nhẹ cho anh biết mấy.

– Vậy thì anh tuyển vào một người có chuyên môn.

Thử Lan hắt mặt lên giọng :

– Tôi không chuyên môn trong nghề hay sao ? Có điều công ty bị ảnh hưởng bởi cơ gái kỳ lạ kia. Họ đang đòi một mẫu áo mới thích hợp cho mùa đông và tuổi trẻ.

– Thì chị ra mẫu áo đi. Tôi thường được nghe anh Sơn ca ngợi vợ của anh mà.

– Hừ ! Làm được việc này, tôi thề vác mặt đến đây làm gì.

Khánh Vĩnh nhếch môi :

– Tôi làm được gì để tiếp anh chị ngay lúc này chứ ? Hay chị nhờ cô Hà kia.

Hoàng Hà cười nụ :

– Tôi vẫn vô tích sự thôi. Việc này có lẽ phải cần đến Linh San rồi đây.

Nhưng khó mà tìm kiếm.

Thử Lan tươi tắn liếc nhanh Khánh Sơn :

– Hay là mình đến nhà của Linh San nhờ cô ấy. Chẳng lẽ anh cho cô ấy một căn phố như thế mà cô ấy vô tình với anh được sao ?

Khánh Sơn cúi mặt, nét ân hận in hằn lên khuôn mặt đẹp trai, và chỉ có Khánh Vĩnh đọc được tâm tư của anh mình ngay lúc này.

– Còn đâu nữa để anh có được Linh San ngoan hiền và luôn hy sinh cho anh.

Khánh Vĩnh cười khẩy bảo :

– Chị đến nhà của Linh San một mình được rồi, để anh Sơn ở lại, anh em tôi còn nhiều việc cần làm.

Thử Lan đứng lên ra về tâm đắc :

– Tôi tin chắc không bao giờ Linh San từ chối lời yêu cầu của tôi, khi tôi đồng ý trả tiền công xứng đáng cho cô ấy.

Thử Lan nói xong đi nhanh ra cửa, bỏ lại đôi mắt hững hờ của Khánh Sơn trông theo.

Dường như anh đang sống trong nỗi giày vò. Không quay lại em trai, Khánh Sơn than thở :

– Anh có về nhà anh, nhưng Linh San và bà vú đã bỏ đi trước đó một tuần.

Cô ấy gửi trả chìa khóa nhà lại cho anh.

– Hoàng Hà đã đi tìm hết các nhà của các bạn, nhưng vô ích. Mà việc cô ấy bỏ đi có liên quan gì đến anh mà anh bận tâm chứ ?

Khánh Sơn buồn bã :

– Anh chỉ giận Linh San vì cô ấy luôn quá quắt với anh trong công việc.

Hoàng Hà bênh vực cho bạn :

– Linh San làm việc suốt cả đêm và chỉ vì anh, anh biết không ? Hừ ! Đến ngày Linh San bỏ đi thì nó ốm xanh xao, chưa chắc Linh San còn sống để nhìn đời đen bạc dành sẵn cho nó là anh.

– Cô bảo sao Hoàng Hà ? Linh San vì tôi hay vì em trai của tôi ?

– Hà !

Khánh Vĩnh cũng ngạc nhiên :

– Anh vừa nói gì đó anh Sơn ? Em không dối lòng là em yêu Linh San, nhưng cô ấy không yêu em, nên anh mới có cái đám cưới với cô ấy dễ dàng như vậy.

– Hừm ! Ba mẹ làm khổ thân anh để đến ngày nay Thử Lan cũng không được công nhận, anh còn ham muốn gì đến sự nghiệp nữa chứ ?

Khánh Vĩnh gằn giọng :

– Chị Thử Lan còn muốn đèo bồng gì nữa khi đã có riêng một ngôi nhà ba tầng và một cơ ngơi của anh ? Nhưng anh ơi ! Có mồ hôi và nước mắt của Linh San hòa quyện vào trong đó đấy. Anh chị sẽ không khỏi ray rứt đâu.

Khánh Sơn cười :

– Chẳng lẽ gầy dựng một công ty như thế để anh ngóng cổ đứng nhìn ?

– Em không thể giải thích để anh hiểu, nhưng hy vọng từ đây về sau, anh sẽ nhận ra lời nói của em là đúng.

Thử Lan quay đầu xe trở lại và đi bằng những bước chân ung dung, cô hát mặt sang

Khánh Sơn và nói giọng tự tin :

– Không cần phải Linh San đâu. Em tìm được người giúp việc cho mình rồi anh ạ – Nhưng là người thế nào mới được ?

– Thì người ấy cũng có đôi tay, đôi chân, đôi mắt như bao người khác.

Khánh Vĩnh hỏi :

– Nhưng có tâm hồn không chị ?

Cô nhú mày :

– Sao chú luôn lý sự với tôi hả Khánh Vĩnh ? Này nhé ! Giữa chú và anh Khánh Sơn đã có phần riêng thì việc ai làm nấy biết, chú thắc mắc với tôi để làm gì chứ ?

– Chị nói sao dễ nghe quá hả ? Chị đã chính thức được mọi người trong gia đình tôi công nhận chưa ? Và đứng về mặt luật pháp, chị là gì của anh tôi ?

Khánh Sơn can :

– Cho tôi xin có được không ? Thử Lan ! Anh nói chuyện với Khánh Vĩnh, em không nên chen vào.

Cô nghe ầm ục còn vương trong lòng, mắt nhìn Khánh Vĩnh cắn hận :

– Tôi không thể đội trời chung với Khánh Vĩnh đâu nhé.

Khánh Vĩnh quắc mắt nhìn Thử Lan gắt :

– Chị tránh xa chúng tôi ngay, tôi đáp lại lời nói của chị đấy.

Cô giật vai áo của Khánh Sơn, hét lên :

– Em trai của anh trông đáng mạo hiểm bao nhưng kém tế nhị quá. Chúng ta về thôi anh.

Khánh Sơn thở ra, đầu lắc nhẹ :

– Các người muốn tôi chết tức khắc mới vừa dạ các người hay sao ?

– Anh thoái lui rồi sao Khánh Sơn ? Anh không yêu em nữa phải không ?

Anh nói đi để em biết được thân phận mà lìa xa anh.

Sơn nài nỉ :

– Thử Lan à ! Khánh Vĩnh đang vì chúng ta, sao em không chịu hiểu cho anh?

– Vì chúng ta ? Nhưng vì cái gì mới được.

Chương 8

Thì chạy các nơi họp đồng cho anh nên anh và em mới có được ngày nay. Chưa đủ cho em hay sao ?

– Một ngôi nhà, một chiếc xe hơi ... rồi còn gì nữa hả anh ?

Sơn thở ra giải thích :

– Chúng ta cần phải tích lũy một số vốn chớ em.

Cảm nhận họ đang diễn kịch một cách trơ trẽn, Khánh Vĩnh chống tay lên thành ghế dợm đứng dậy bỏ đi, nhưng anh chúi nhào vì xây xẩm. Hoàng Hà đỡ vai anh dậy, cô luống cuống vì đôi tay anh ôm gọn bờ vai cô, miệng thì thào :

– Chúng ta đi thôi Hoàng Hà, anh không thể ngồi lại đây và không thể đối mặt với mặt

trái của cuộn phim quá dở.

Sơn trầm giọng vỗ vai em :

– Em cần nghỉ ngơi đi Khánh Vĩnh ! Xem như mọi việc ở công ty từ đây, em không phải lo lắng cho anh.

Quay sang Hoàng Hà, anh khẽ nói :

– Hà đừng bỏ Khánh Vĩnh ở lại một mình nhé. Anh về.

Khánh Sơn lui xe ra cổng còn khoát tay vẫy chào. Lạ quá ! Anh có vẻ lưỡng lự khi bước chân đi và muốn nói gì đó với Khánh Vĩnh bằng cái vẫy tay ra dấu ...

Quần quýt đôi chân bước theo mẹ trên con đường mòn trở về ngôi nhà mới, Linh San bỗng nhớ đến những người bạn cùng đầu lung tiếp sức với cô qua bao ngày vất vả. Linh San nhớ căn phố từng cho cô lớn lên và trưởng thành và cũng nơi đó gây mầm móng đau đớn trong lòng cô.

Bước đi chậm lại, cô chạnh lòng vì không biết chuyện tình cảm của Hoàng Hà và Khánh Vĩnh đến đâu rồi, và Khánh Sơn ra sao ?

Bỗng mẹ giật tay, hỏi :

– Con đang buồn vì trở về quê cùng với vú và mẹ phải không Linh San ?

Cô ngược lên :

– Không đâu mẹ ạ. Con đang được hạnh phúc bên mẹ thì còn gì bằng nữa hở mẹ .

Bà ôm bờ vai con, dịu dàng bảo :

– Trước đây, mẹ có dự tính sẽ mua nhà ở thành phố khi tìm được con của mẹ, nhưng rồi nơi đó con của mẹ một thời vất vả. Mẹ không muốn nhìn thấy con của mẹ phải lao碌 hằng ngày để kiếm kế sinh nhai, nên quyết định cuối cùng của mẹ là trở về quê hương.

Linh San tò mò :

– Rồi mẹ con ta làm thế nào để sống hở mẹ ?

Bà mỉm cười và ghì con vào lòng :

– Con yêu ! Trước đây con mơ có mẹ, nay có mẹ rồi thì còn lo gì nào ? Tội nghiệp con tôi, lớn lên bơ vơ nên thua kém bạn bè. Linh San à ! Có thể vài hôm nữa mẹ con ta trở về Sài Gòn. Mẹ muốn thăm bạn của mẹ ngày xưa – Ai vậy mẹ ?

– Ông bà Khánh Bình ...

Cô khoát tay ngăn :

– Không không. Mẹ ơi ! Con không đến nhà ông bà Khánh Bình đâu.

– Sao lại như vậy ? Họ có oán thù gì với ba mẹ con đâu. Mẹ nghe vú kể lại đã gặp ông bà Khánh Bình rồi.

Cô hoảng lên, giật tay mẹ, thăm dò :

– Rồi vú còn kể gì thêm không mẹ ?

Bà bảo anh chị Khánh Bình bây giờ giàu lắm, và hai cậu con trai rất phong nhã.

– Rồi sao nữa mẹ ?

– Hết chuyện.

Cô chớp mắt lấu lỉnh :

– Ôi ! Vậy mà con cứ lo chuyện đâu đâu ấy.

Bà Dung Anh dắt tay con đi vào nhà. Thấy bà Hạnh đang nằm trên võng, đưa mắt ra đường vẻ mong đợi, bà vui vẻ nói :

– Cô Hai đang đợi mẹ con con phải không ? Ôi, mây trời chiều nay đẹp quá ...

Bà Hạnh tiếp lời :

– Nên mãi mê ngắm cảnh đến về muộn chứ gì ?

Linh San nhõng nhẽo :

– Vú ơi ! Mẹ con vừa đòi lên thành phố, nhưng con hông chịu đó vú.

Bà ngạc nhiên :

– Mẹ nó định bao giờ mới đi, cô sắp xếp cho hai mẹ con cùng đi nhé !

Linh San ngoảnh đầu vờ giận dỗi :

– Vú bắt con về đó hoài à. Con hông chịu đâu.

– Rồi con không ghé qua nhà một chút sao ? Bỏ nhà lâu không người lui tới, lạnh lẽo ,lắm nghe con. Ai có đối xử với con thì mặc họ. Linh San vẫn là Linh San chứ con.

Bà Dung Anh nhú mày nói :

– Có ai ở đó hà hiếp gì con hả, Linh San ?

– Không ai gây phiền phức gì cho con đâu mẹ, chỉ tại con muốn về quê ngắm cảnh làm thơ chứ bộ.

Bà Dung Anh lắc đầu :

.

– Mẹ không tin, vì nhìn sâu vào đôi mắt con có nhiều uẩn khúc. Hãy nói thật cho mẹ nghe và dẫn mẹ đến gặp họ, mẹ nhất định không để con thua sút họ đâu.

Linh San nói quanh :

– Con hông chịu thua ai đâu mẹ ạ. Nhưng con cũng hông chịu trở về nhà cũ.

Bây giờ bà vú mới lên tiếng gay gắt :

– Linh San nó chê người ta rồi bây giờ lại bỏ trốn đó .

– Nghĩa là sao hả cô ?

– Thì vợ chồng Khánh Bình cưới Linh San cho con trai họ, nhưng sau đám cưới hai đứa tách rời ra. Bây giờ thằng Khánh Sơn có vợ khác lại ở chung vách nhà với cô nên mới khổ chứ.

Linh San cúi mặt lẩn tránh ánh mắt của mẹ chăm chú nhìn cô . Bà đang nghĩ gì mà mắt bà cay xé.

– Sao con để khổ tâm cho vú hả Linh San ? Vú có bao giờ mong con mang nỗi bất hạnh không ?Vả lại anh chị Khánh Bình với ba mẹ là bạn bè thân nhau như anh em một nhà. Lỡ con trai ông bà có đối xử không phải với con, thì ít nhất họ vẫn có trách nhiệm bảo bọc tương lai của con chứ.

Thở ra, bà nói tiếp :

– Mẹ không ngờ tình duyên của con không trọn, vậy mà con không hề nói cho mẹ qua thời gian hơn một tháng nay.

– Mẹ ạ ! Con không biết nói sao để mẹ hiểu khi lòng con luôn nóng nảy vì oán hận con người vô tình kia. Anh ấy đuổi con ra khỏi công ty và ở với gái đẹp.

Bà Dung Anh càng ngạc nhiên :

.

– Chồng con đuổi con, và công ty nơi con làm việc là của Khánh Sơn ?

Giàu quá hả con ?

– Thôi được, mẹ không ép uống con nữa, để rồi mẹ cũng phải gặp anh chị Khánh Bình một lần.

Xoay lại, vú dịu dàng giải thích :

– Chuyện hứa hẹn năm xưa, con hãy xem như không có và con cứ tạo dựng sự nghiệp cho con của con đi.

Rồi bà phân bày :

– Họ vẫn tốt với cô và cả Linh San, chỉ có điều chúng nó nghịch nhau dẫn đến xảy ra chuyện tồi tệ thế chứ. Vợ chồng Khánh Bình vẫn xem Linh San như con ruột của họ vậy.

Linh San không chối cãi :

– Điều vú nói là sự thật đó mẹ ạ. Con cố nhẫn nại ở lại làm việc cho anh ấy, nhưng ...ảnh không tin tưởng con và bôi nhọ con trước cô vợ chua ngoa của ảnh.

Thử hỏi làm sao con cam chịu nhiều nghịch cảnh cùng một lúc.

– Nghịch cảnh con vừa bảo với mẹ như thế phải không ? Nhưng nếu cậu ấy không phải, con vẫn có quyền mách lại với ông bà Khánh Bình chứ, có đâu con lại bỏ đi. Con chịu thua họ chỉ vì một cô gái, hay là con yêu Khánh Sơn nên âm thầm bỏ đi hờ Linh San ? Cô rút đầu nhận lỗi vì không thể dối vú, dối mẹ và dối cả nỗi lòng đang mang. Một lần thú tội rồi thôi để Linh San không phải sống trong nỗi giày vò.

Ngược nhìn mẹ bằng đôi mắt mờ lệ, cô nói qua giọng nghẹn ngào :

– Mẹ ơi ! Con không chối cãi là con yêu anh ấy trước ngày cưới của hai đứa, nhưng hôn nhân đến trong vội vàng khiến con ngỡ mình là một món đồ chơi khi họ cần. Con ghét anh ấy và dùng mọi hình thức thách đố để anh ấy phải lòn cúi và hiểu rằng con không đến với anh ấy quá dễ dàng như anh ta tưởng. Nhưng con sai lầm vì anh ấy không chịu thua con. Ảnh đi ... có vợ ....

– Thôi được, để rồi mẹ gặp anh chị Khánh Bình nói chuyện sau. Bây giờ thì xuống bếp để lo bữa cơm chiều kéo vú dối bụng rồi đó Linh San.

Như vừa trút được tâm tư thâm kín của mình, Linh San nhẹ nhàng lao vào bếp.

Đập tay xuống bàn, ông Khánh Bình giận giữ quát tháo :

– Khánh Vĩnh ! Con giết chết ba đi để vừa lòng vừa dạ của con. Con chống mắt lên nhìn anh con kia, thân xác của nó còn ra trò trống gì không chứ ?

Bà Khánh Bình chống chế :

– Ông đổ lỗi cho thằng Vĩnh sao được. Nó lấy quyền gì để cấm đoán việc làm của anh nó khi công ty là của thằng Khánh Sơn.

Ông lườm mắt nhìn hai đứa con trai, hơi thở càng uất nghẹn. Vì giận con hay giận bản thân ông không quan tâm đến để bây giờ con ông mang thân xác rã rời ? Có lẽ do một cô gái mang bản chất xấu xa hãm hại đời nó và tương lai còn gì để ngược mặt với đời.

Hậm hực, ông đay nghiến Khánh Sơn :

– Vừa lòng với tình yêu điên cuồng của con chưa, Khánh Sơn ? Cũng may là con không chết. Hừ! Tình yêu bông bột của con tốt đẹp đến như vậy đó con.

Khánh Vĩnh nài nỉ :

.

– Ba à ! Việc đã lỡ, xem như anh con một lần không may. Anh Khánh Sơn thoát chết với bọn lừa đảo ấy lần này, có lẽ về sau anh rút kinh nghiệm trong cuộc sống. Con sẽ tạo vốn lại cho anh con để làm lại từ đầu.

– Không cần nữa Khánh Vĩnh, anh tự gây ra thì anh phải lãnh lấy. Nhưng anh quyết không dung tha cho Thử Lan đâu.

– Chỉ tội tệ hơn thôi anh ạ. Bởi Thử Lan đã có ý mưu hại anh, thì ít nhất cô ấy không để anh bắt được đâu. Cũng may là anh còn được ngôi nhà.

Khánh Sơn buồn chán :

– Ngôi nhà đó anh chỉ thuê. Đáng tiếc là bao nhiêu tiền bạc của anh đã về tay cô ấy, đến cả chiếc xe.

Khánh Vĩnh trầm ngâm giây lát rồi buông tiếng :

– Ba mẹ à ! Lỗi là do con gây ra. Chỉ vì một chút giận dữ mà con bỏ phé cho anh con ... Thực ra con có ý nghi ngờ chị Thử Lan, nhưng vì tình yêu của anh nên con đành yên lặng.

Sơn xuống giọng :

– Bây giờ anh mới hiểu ra, sống với quá khứ con người đôi lúc trở nên mê muội mà anh là một nạn nhân.

Ông Bình nói mỉa :

– Đòi người ta thường bảo Cứu vật, vật đền ơn. Cứu nhơn, nhơn báo oán .

Cô Thử Lan được con cứu lên từ dòng nước nên chưa chết được mà sinh ra oán con.

– Ông nói nghe trái tai quá hà, do là ở bản chất con người đó thôi. Con mình nó có tính tốt thì mình hưởng phước chứ ông.

– Ôi ! Bà cứ cho là được phước, nhưng tôi chỉ thấy vợ chồng già luôn âu sầu vì con cái.

Reng ... reng ...

– Ai gọi cửa vậy Khánh Vĩnh ? Con đi ra xem. Nếu khách lạ thì bảo ba mẹ không có ở nhà. Bữa nay ba bận quá, không thể tiếp khách được đâu.

Khánh Vĩnh đi ra một lúc trở vào nói :

– Có một người đàn bà nhận quen biết với ba mẹ. Con từ chối khéo, nhưng bà ấy bảo phải gặp ba hoặc mẹ, bằng điện thoại cũng được.

Ông cười, nói :

– Coi chừng gia đình cô Thử Lan đến để thăm dò tin tức của thằng Sơn đó bà ạ.

Nghe nói, Khánh Sơn đứng phắt lên. Đường như anh đang oán hận nên nện gót đi ra to tiếng :

– Bà kia ! Nếu không muốn ngồi tù thì hãy đi mau, đứng đây thêm một chút nữa là đừng trách tôi nhé.

Bà Dung Anh chau mày giận dữ bởi thái độ của hai người thanh niên trong ngôi nhà này. Hèn gì Linh San không chịu đến đây với bà cũng phải. Có lẽ họ giàu sang nên quên đi bè bạn cũ, hay họ đang nhâm lẫn trong sự việc nào đó?

Nhưng ít nhất hai người thanh niên phải tỏ ra tế nhị trước một người lạ chứ.

Bất ngờ, bà lên tiếng hỏi :

– Xin lỗi, tôi muốn biết giữa hai cậu, cậu nào là Khánh Sơn?

Chỉ tay ngực, Khánh Sơn gần :

– Hân hạnh để bà được biết mặt, là tôi đây Bà cần gì cứ nói.

Bà cười mỉa bảo :

– Tôi chỉ cần gặp cha của các cậu mà thôi. Nếu cảm thấy không tiện, tôi về vậy.

– Bà cần gặp ba mẹ tôi làm gì hả ? Hoặc chưa vừa lòng cái đã tâm của con cháu bà ?

Giận dữ, bà Dung Anh quát lại :

– Thôi đủ rồi ! Nghĩa là không phải lỗi của con tôi.

Bà bước đi mấy bước rồi vẫy vội chiếc tắc xi và biến mất trong dòng xe đang xuôi ngược chiều trên con lộ.

Khánh Sơn ngẩn ra ở câu nói cuối cùng của người đàn bà lạ. Anh lảo đảo đi vào nhà, ngồi trơ ra nơi ghế. Ông Bình thản nhiên hỏi :

– Có phải người nhà của cô Lan đến tìm con không, hả Khánh Sơn ?

Anh nhăn mặt đáp – Một người đàn bà đẹp bảo là bạn bè của ba mẹ, nhưng con nhận thấy chưa một lần nào đến đây nên con nghi ngờ bà ta và không cho vào nhà.

– Ồ, biết sợ thì phải đó con. Thôi, vậy ba yên tâm rồi. Còn Khánh Vĩnh, con có hứa kể cận anh con trong thời gian này không ? Để rồi ba cho con một ít vốn làm lại. Hy vọng thời gian, Linh San nó biết nghĩ đến mà thương anh con.

– Cô ấy không về đâu ba, vì hơn hai tháng rồi mà căn phố vẫn đóng kín cửa.

Ông Bình ngạc nhiên :

– Con nhỏ với dì Hạnh bỏ đi đâu và từ lúc nào hả Khánh Sơn?

– ...

– Sao con im lặng? À ! Mày không cho nó làm việc phải không ? Phải không ?

– ...

– Rõ ràng chúng bây là một lũ ăn hại.Trời ơi ! Dì Hạnh xem tôi ra gì đây hồi cái bọn vô tâm ? Chúng mày đi hết ! Đi cho khuất mắt của tao.

Ông ngả đầu lên thành ghế vì bức tức.Khánh Sơn hoảng hốt đến quỳ dưới chân ông tạ lỗi :

– Ba à ! Con xin ba nguôi giận. Con hứa đi tìm Linh San về liền.

– Hừ ! Để làm gì nữa. Con nhỏ rất cần tình thương mà con vô tâm giết chết nó, con hiểu không Khánh Sơn?

Anh khóc to lên :

– Con hiểu ... con hiểu. - Nhưng anh lại gục đầu lên bàn nức nghẹn nói tiếp – Linh San có chịu hiểu cho con đâu ba. Cô ấy luôn xem con như một quái vật.

Ông chùng giọng :

– Ba cũng hiểu nó không yêu con, nhưng ba thiết nghĩ con sẽ đủ bản lĩnh để dịu dặt nó. Không ngờ sự việc lại đẩy đưa đến nông nổi. Thôi, con đi tắm gội, nghỉ ngơi rồi ở nhà với mẹ mày. Ba đến công ty phát lương cho công nhân, kéo họ nhân nháo lên thì còn gì thể thống của con nữa.

Khánh Sơn chớp mắt :

– Ba cho con mượn vốn trước hờ ba ?

Ông gật đầu :

– Nhưng không được tái phạm một lần nữa nghen con.

Nói xong, ông đi ra cửa. Khánh Sơn nhìn theo cha, môi anh mím chặt và trán chau lại.Có lẽ giờ này đây, anh mới thấm thía được ba anh luôn lo lắng cho các con, từ hạnh phúc đến tương lai. Vậy mà anh để đánh rơi tất cả niềm hy vọng của ba anh.

linh San ! Con làm gì trong phòng đó ?

– Ua ! Sao mẹ về mau vậy ? Hay mẹ không tìm được nhà của hai bác ?

Bà Dung Anh cười mỉm :

– Đồi đen bạc nhanh quá hả con. Nhờ đến đó, mẹ mới hiểu con của mẹ bị họ bạc đãi thế nào rồi. Cũng may mẹ nhanh chân trở về đây, không thì có lẽ mẹ đã vào tù ngồi và không gặp con của mẹ.

Linh San ngơ ngác :

– Mẹ vừa nói gì mà con không hiểu.

– Thôi, soạn đồ nhanh lên con để trở về, kéo bà trông đợi.

– Linh San ! Linh San ơi ! Mi về rồi phải không ?

Cô lắng tai để nghe và vội chạy xuống thang lầu, cô trợn mắt khi gặp lại bạn :

– Hoàng Hà à ! Sao biết mình về vậy ?

– Ngày nào mà không chạy ngang qua đường này.

Cô ôm ngang lưng bạn tíu tít :

– Mình vui rồi Hà ơi ! Mình đã có mẹ rồi. Bạn mừng cho mình đi nhé !

Cô bạn trố mắt lạ lẫm – Sao trước kia, San bảo ba mẹ đã chết ?

Linh San thoáng buồn nhưng kéo bạn ngồi xuống ghế, giải thích :

– Ba chết, còn mẹ được sống ở nước ngoài đến hôm nay về tìm mình và vú.

Đánh vào vai bạn, Hoàng Hà cười :

– Ôi ! Hà chia vui với Linh San nha. Nhất định từ hôm nay, anh Khánh Sơn bỏ thói hà hiếp mi rồi đó. Anh ấy đang lâm vào bi hài kịch không tưởng nổi.

– Nghĩa là sao Hoàng Hà ?

– Thì bị bà Lan cuỗm hết vốn liếng và cả chiếc xe, còn sinh mạng thì suýt chết.

– Hà nghe rõ câu chuyện của anh không?

– Rất rõ. Bởi anh Khánh Vĩnh cũng vướng trong phần tiền đó hơn năm chục triệu.

– Tiền gì ? Anh ấy tách rời khỏi anh Sơn ngay lúc mình nghỉ việc mà Hà.

Cô bạn dài giọng :

– Rồi ra được lắm à ? Hỏi làm sao anh em họ bỏ nhau được chứ. Linh San đi rồi, anh Khánh Vĩnh chạy đôn chạy đáo muốn điên lên để cho xong bản hợp đồng của San. Sau đó bên kia họ yêu cầu mẫu áo mặc mùa đông, anh Khánh Sơn ngần ngại ra mới tìm đến anh Vĩnh cầu cứu. Bà Thử Lan quá kiêu ngạo vì xem thường mọi việc nên anh Vĩnh giận lên và bỏ liều. Đến một ngày vỡ lẽ ra chuyện tình cảm riêng tư của họ, anh Vĩnh chỉ biết ôm đầu bứt tóc rên la vì số tiền lãi của hai bên đều lọt vào tay bà Thử Lan.

– Nhưng thái độ của anh Sơn thì sao ?

– Anh trở về nhà mang trên người đầy thương tích, và như một kẻ vô hồn.

Linh San cuống quýt nắm vai bạn hỏi hả :

– Mình đến thăm anh, được không Hoàng Hà?

Vừa bước xuống thang lầu, bà Dung Anh lên tiếng :

– Con không phải đến đó làm gì, và từ hôm nay mẹ không cho phép con nhắc đến cái tên Khánh Sơn.

– Hoàng Hà trở mắt ngơ ngác. Mẹ của Linh San còn quá trẻ và đẹp, đẹp hơn cả đứa con gái. Nhưng duyên cớ nào mà bà có ác cảm với anh Khánh Sơn ?

Hay là Linh San đã kể hết cho mẹ nghe chuyện bất hòa giữa hai người ?

Cô nhẹ gật đầu chào bà rồi lễ phép :

– Thưa dì, cháu với Linh San như một. Cháu thật tình kể cho bạn nghe chuyện không may xảy đến với anh ấy. Thực ra cháu không có ý gì khác.

Bà Dung Anh cười nhẹ :

– Dì cũng thường nghe Linh San kể lại về cô bạn thân của nó, dì rất xúc động trước tình cảm của một cô bạn dành ưu ái cho Linh San. Hôm nay được gặp cháu nơi đây thật là may mắn. Để rồi Linh San dẫn bạn về quê chơi với dì cùng bà nghe cháu.

Linh San liền thoáng :

– Hà thương mình thì đừng phone cho những người đó, nhất định họ báo oán Linh San cho xem.

– Đâu phải lỗi ở Linh San gây ra mà bạn sợ. Hà không đại dốt nữa đâu khi biết Linh San về quê và có mẹ .

– Hí ... hí ... Chưa chi đã muốn bỏ rơi Sơn rồi hả ? Nè , hẹn một ngày không xa, Sơn rước Hà về quê của mình. Nơi đó, mặc tình Hà làm thơ để tặng anh Khánh Vĩnh.

Cô bạn ứng hồng đôi má e lệ :

– Làm thơ gì nổi nữa mà làm, Hà bây giờ chỉ biết làm thỉnh thôi.

– Ái chà ? Chịu nhịn hấn dữ quá hả, Hà không sợ Khánh Vĩnh lên mặt à ?

– Khánh Vĩnh muốn lên mặt với mình cũng hồng nổi đâu, bởi bên cạnh còn anh Khánh Sơn luôn gây rối rắm nên hai bác cứ giao trách nhiệm cho anh ấy.

Mỗi lần anh Sơn bị thất thoát là mỗi lần anh Vĩnh phải xuống mặt.

Linh San cười giòn :

– Bảo anh ấy đừng lo cho anh Sơn nữa, tự nhiên anh Sơn phải biết lo thôi.

Nhưng Hà nhớ đừng bảo có gặp Linh San là được rồi nhé.

Hà chia tay bạn ra về, Linh San cũng trở lên phòng sửa soạn quần áo. Cô thở hắt ra rồi âm thầm đếm từng bước xuống nhà dưới cùng mẹ ra xe trở về quê.

Ngồi bên mẹ trên xe mà mắt cô rơi lệ. Cô khom người dùng tay áo lau mắt nhưng nước

mất, càng tuôn. Vì sao thế Linh San ? Tự mi gây nên oan nghiệt thì tự mi phải lãnh lấy. Đừng khóc chứ Linh San khi Khánh Sơn bị cô gái ấy bỏ rơi và tặng cho anh ta một bài học làm người. Sao mi không cười to lên để hả dạ mà mi lại khóc như vậy ?

Bước vào nhà với nỗi phiền muộn còn chất chứa trong lòng, bà Dung Anh quăng người xuống ghế uể oải :

– Biết đời trở trêu như vậy, mẹ không lên thành phố làm gì. Thật uổng công anh chị Khánh Bình có hai đứa con trai. Suýt chút nữa mẹ đã vào tù hoặc bỏ mạng với tên Khánh Sơn:

Nghe qua lời nói của cháu dâu, bà Hạnh nheo mày thắc mắc:

– Con bảo sao hả Dung Anh ? Cùng một lúc, con phải đối mặt với hai cậu con trai của Khánh Bình trong nhà à ?

Miễn cưỡng, bà Dung Anh giải thích :

– Con đứng trước cổng gọi chuông, một cậu lắc tay bảo không có ba mẹ ở nhà. Còn một cậu đi ra sao bảo :

"Bà đi khỏi đây ngay, nếu không tôi đưa bà vào tù . Cô à ! Trông hình tượng của con cô giống con quái vật gì không mà chúng nó căm hận con đến thế?

– Có thể chúng nó đang nhầm lẫn con với người nào đó. Thằng Khánh Sơn có nghịch thì cũng còn thằng Khánh Vĩnh chớ. Rồi con có gặp được vợ chồng Khánh Bình không ?

– Xem như chuyện đi thăm bạn bất thành, và cũng xem như con đã hết lòng với bạn.

Bà Hạnh lắc đầu :

– Tội nghiệp vợ chồng thằng Bình. Chúng nó chắc không hề nghĩ đến ngày gặp lại con đâu. Thôi, để vài hôm nữa cô về trên đó xem qua tình hình rồi cho chúng nó biết tin.

– Chưa cần thiết đâu cô ạ ! Việc quan trọng đối với con bây giờ là lo công việc cho Linh San. Nó đau khổ nhiều lắm rồi. Nó không nói ra, nhưng con rất hiểu trong lời nói của bạn bè nó lúc gặp lại nhau.

Linh San khoát tay :

– Không phải thế đâu mẹ ơi. Lỗi lầm gây nên chỉ do con tạo ra.

Bà trừng mắt :

– Giờ con có yêu thằng Sơn, mẹ cũng hủy lời giao ước ngày xưa giữa hai gia đình, vì mẹ không thể chấp nhận được thái độ của cậu ấy đối xử với mẹ:

Linh San không dám cãi mẹ ngay lúc bà đang giận dữ và đang đặt dấu hỏi cho Khánh

Sơn nên cô im lặng. Hy vọng thời gian có thể biến chuyển từng người.

Thỉnh thoảng bắt gặp Hoàng Hà mỉm cười một mình, Khánh Vĩnh nhận ra Hoàng Hà đẹp lạ lùng, vậy mà anh cố làm ngơ với một cô gái luôn cam chịu và hy sinh cho anh.

Hôm nay chẳng có việc gì để làm, Khánh Vĩnh muốn dạo một vòng đường phố để tìm chút thoải mái nên lên tiếng bất ngờ :

– Hoàng Hà ! Bữa nay đi chơi với anh nha.

Cô nhìn anh ngỡ ngàng :

– Anh rủ Hà ? Nhưng có thật lòng anh không hay lúc anh đang say mộng mị ?

– Anh mời Hà thật mà, đừng từ chối lời mời của anh nghe Hà.

Cô chớp mắt e lệ :

– Bỗng nhiên anh mời Hà đi dạo phố, Hà khó hiểu đó nha.

Khánh Vĩnh dịu dàng :

– Khi nhận ra cô gái luôn cam chịu với anh là em, anh thấy mình thật có lỗi, em hiểu không Hoàng Hà ?

Cô thốt thốt :

– Em chỉ mong anh được vui và được nhiều may mắn ở tương lai. Ngoài ra em không dám mơ ước xa hơn ...

Anh vuốt tóc cô trêu mến :

– Anh nhiều đêm thức trắng để hỏi rõ lòng mình, anh nhận thấy giữa anh với Linh San chỉ có với nhau tình bạn hoặc tình anh em. Anh không thể đeo đuổi một ảo vọng, em biết không?

Cô nhìn anh đắm đuối :

– Linh San rất yêu anh Khánh Sơn, theo em nhận xét là như thế.

– Nếu được như lời em nói, anh rất vui mừng vì biết được Linh San có quan tâm đến anh Khánh Sơn. Nhưng bằng cách nào để em hiểu được tâm tư của bạn ?

Hoàng Hà muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Thái độ ấp úng của cô khiến Khánh Vĩnh nghi ngờ. Anh hỏi gạn lại :

– Hay em biết nơi Linh San đang ở ?

Cô lắc đầu :

– Hôm qua em gặp Linh San tại nhà cô ấy nhưng Linh San chỉ ghé lại vài phút rồi đi.

– Sao em không hỏi nơi ở của Linh San ? Anh Khánh Sơn đang khổ lắm em biết không.

Anh hy vọng Linh San không nhỏ nhen với anh ấy để trở lại làm việc.

Hà cười nụ :

– Linh San không bao giờ quay lại công ty của anh Sơn đâu. Nay Linh San đã có mẹ rồi, mẹ của nó từ nước ngoài về .

Khánh Vĩnh tò mò :

– Cô ấy nói với em ?

– Chính em có tiếp xúc với mẹ Linh San. Bác ấy rất trẻ và đẹp, đẹp hơn Linh San là khác.

Trầm ngâm giây lâu anh bảo :

– Bà tự nhận là mẹ ruột của Linh San ?

Cô tiếp lời :

– Và bà cấm tuyệt Linh San yêu anh Khánh Sơn.

– Chuyện này anh khó tin lắm rồi, bởi vì ba mẹ của Linh San đã chết từ lâu.

Có thể Linh San đang sống trong hoàn cảnh nào đó và đang bị gò bó. Nghĩ đến, anh càng căm giận Khánh Sơn sa chân để mất một cô vợ đoan trang như thế.

Anh thở dài rồi gắt giọng :

– Vì không ai nhìn nhau nên mới ra nông nổi như vậy đó. Hoàng Hà này !

Nếu anh bảo anh yêu em, em có nõ dối xử với anh như họ không em ?

Cô ngậm ngùi :

– Được anh yêu là hạnh phúc cho em lắm rồi, em còn đòi hỏi gì nữa chứ anh.

Giấu nổi xúc động, Khánh Vĩnh bảo khẽ :

– Anh yêu em từ lâu lắm rồi Hà ạ, nhưng vì họ và không muốn họ phải chia xa nên anh đành gác tình yêu của mình để về một phía. Anh không dối lòng với em là trước đám cưới của Khánh Sơn, anh rất yêu cô ấy. Nhưng xét cho cùng, Linh San mới xứng với Khánh Sơn.

Cô chum chim đôi môi :

– Thời gian đó, em luôn mong Linh San biết em yêu anh, nhưng em hoàn toàn tuyệt vọng.

Anh hôn nhẹ lên vàng trán cô thì thầm :

– Gác hết mọi phiền muộn vây quanh để mình có nhau nghe em.

Cô áp đôi má vào ngực anh để lắng nghe nhịp tim thì thầm của anh nay được rung mạnh bởi anh vừa nói được tiếng yêu với Hoàng Hà.

Thật lâu trong vòng tay nhau, Vĩnh bảo khẽ :

– Mình đi phố nghe em, rồi ghé qua nhà anh thăm ba mẹ.

Ứng hồng đôi má, cô thì thào :

– Ghét anh ghê vậy !

Khánh Vĩnh mỉm cười. Có lẽ ngày hôm nay anh trút được nỗi lo âu qua bao ngày vô vị để tìm cho riêng mình một hạnh phúc trọn vẹn.

Quanh quẩn trên đường phố với hạnh phúc vừa tìm thấy, Khánh Vĩnh quên hết những vướng mắc trong lòng. Anh ung dung quay đầu xe trở về nhà cha mẹ:

Lần bước theo sau Khánh Vĩnh vào nhà, Hoàng Hà mới nhận ra bản thân đang rụt rè và e lệ. Đứng trên thềm, Khánh Vĩnh mời mọc :

– Vào nhà đi em. Bữa nay có anh Khánh Sơn ở nhà với tụi mình đó.

Khánh Sơn ngồi thất thểu trong phòng khách nghe rõ từng lời một của em.

Anh mỉm cười khi Hoàng Hà vừa bước vào bên trong. Họ đối mặt trong khung cảnh gia đình nên Hoàng Hà vững dạ.

Cô tươi tắn :

– Chào anh Sơn !

Vừa gạt tàn thuốc, Khánh Sơn vừa đáp :

– Cảm ơn em nhé ! Công việc ở công ty ra sao rồi mà trông hai người ung dung thế?

– Bữa nay việc làm không quan trọng nên anh Vĩnh đưa em về đây thăm hai bác:

Sơn chỉ thờ dài hỏi em trai :

– Ba dàn xếp nơi công ty của anh ổn chưa em ?

– Đâu vào đó ổn rồi anh ạ. Ba cũng sắp về đến. Còn mẹ đâu rồi anh ?

– Mẹ đi chợ.

Khánh Sơn cười khẽ trên :

– Chắc mẹ biết có khách đến viếng nên anh trông mẹ có vẻ vội vã:

Hoàng Hà e thẹn :

– Chỉ mười phút là em về rồi chứ bộ.

Khánh Vĩnh nheo mắt :

– Ở chơi, chiều anh đưa về nghe cô bé.

Họ đã và đang yêu ? Khánh Sơn trầm nhủ rồi lặng lẽ rút từng hơi thuốc dài. Đối với anh, tất cả là là con số không sao ?

Thấy thái độ và hần nét in nơi đôi mắt Khánh Sơn, Hoàng Hà muốn xua tan không khí nặng trĩu trong phòng khách nên giả lả :

– Hôm qua em tình cờ gặp Linh San ở trong nhà của nó.

Không ngờ Khánh Sơn mai mỉa :

– Hà đừng quan tâm cho bạn, cũng như tôi không còn cảm giác khi nghe đến cái tên ấy.

Hoàng Hà cong môi :

– Anh có dối lòng mình không hả anh Khánh Sơn, để Linh San nó hiểu và không khổ đau vì anh.

– Cô ấy đau khổ vì tôi ?

Sơn nhắc lại bằng cái nhếch môi rồi tiếp :

– Hoàng Hà có lầm lẫn không ?

– Em không thể nói cũng như nghĩ sai cho bạn, vì trong ánh mắt, trong thái độ của Linh San khi nghe nhắc đến tên anh, em đọc được và rất rõ.

Khánh Sơn nói thẳng :

– Linh San không bao giờ trở lại công ty nữa đâu. Em cũng từng lo cho anh, lúc này anh đang cần yên tĩnh. . .

Chợt nhìn ra cửa, Khánh Sơn nói :

– Mẹ về rồi kìa, mặt tình mà cô cậu viếng thăm.

Bước vào nhà, bà Khánh Bình ngạc nhiên :

– Ủa ! Hoàng Hà đến thăm hai bác hả cháu ?

Cô đáp khẽ :

– Dạ, tại bữa nay ít việc nên ... cháu ghé sang thăm hai bác.

Bà vui vẻ bảo con trai :

– Chắc các con ở nhà vui chơi một mình rồi, vì mẹ phải đến chỗ ba con ngay bây giờ để đi công chuyện.

– Chuyện gì mà gấp gáp thế hả mẹ?

Không trả lời Khánh Vĩnh, bà kêu Khánh Sơn nói :

– Chiều nay con phải đến công ty, vì ba con không ở lại đó.

Vỗ vai Hoàng Hà, bà ôn tồn :

– Cháu cứ tự nhiên nghe Hà, hẹn dịp khác bác cháu ta nói chuyện nhiều hơn.

Buông gió xách trên tay xuống nền gạch, bà quay lưng ra cửa bảo :

– Các con ở nhà cứ tự nhiên nhé ! Cả ba cùng ngóng mắt nhìn theo bà , Khánh Vĩnh rất hoang mang ở thái độ của mẹ, nhưng đoán chắc là việc không quan trọng nên bà mới xăng xái như vậy.

Không ai nói lời nào, vì có lẽ tâm tư của mỗi người suy nghĩ khác nhau.

Trở lại bà Khánh Bình. Khi cầm mảnh giấy gói hàng trong tay, bà đọc đi đọc lại năm bảy lượt nơi ô nhấn tin của cô bạn thân tìm đưa con gái cùng bà cô.

Rõ ràng là lời nhấn tin của Tô Dung Anh. Tay bà run rẩy, vội trở về nhà để báo tin cho chồng.

Vừa bước xuống tắc xi thì ông Khánh Bình cũng vừa lái xe ra cổng. Trông thấy ông ,và đưa tay vẫy vội. Ngạc nhiên, ông dừng xe, tùm tùm cười :

– Bà nhớ tôi rồi đó hả ?

Bước thêm mấy bước, bà nguýt ông và nói :

– Tôi đến đây là chuyện quan trọng chứ không có nhàn rỗi để cà rồn với ông đâu nhé .

Vừa nghiêm giọng, bà vừa lôi trong túi áo ra mảnh giấy nhỏ đưa ông, rồi nói :

– Tôi vừa đọc tin nhắn này trong tờ báo họ gói hàng cho tôi, nhưng không biết thật hay giả nên lập tức đến đây chờ ông hay.

Đưa mắt vào khung nhấn tin, ông chau mày ra vẻ phân vân :

– Bọn lừa đảo nó đang trà trộn vào nhà mình đây, bà ạ. Thấy thằng Khánh Sơn phải thất thoát tiền bạc và suýt mất mạng, tôi đâm lo.

Bà nói :

– Nhưng sao biết cả tên của cha mẹ Linh San ? Ông à ! Ông đưa tôi đến nhà dì Hạnh xem dì về nhà chưa. Hay dì với Linh San bị họ trấn lột?

Ông vội bảo:

– Ờ..ờ ...bà lên xe tôi đưa bà đi. Thật là tai hại, bởi thằng con trai của mình nó giao du bởi một đứa con gái bất lương. Đây rồi không biết Linh San ra sao nữa.

Đứng trước hiên nhà, ông bà Khánh Bình thất vọng vì trên khung cửa đầy nhện giăng và bụi bám, chứng tỏ bà Hạnh chưa một lần quay về.

Bà giục ông:

– Hay là mình về dưới quê xem.

Ông to tiếng:

– Bà muốn chết hay sao lại đòi đi vào giờ này? Thôi, lên xe tôi đưa bà về rồi lại tính lại

với bọn trẻ.

Quep xe vào sân nhà, ông mang tâm trạng vu vơ ngồi nán lại. Bà vỗ vào vai chồng gọi giạt:

– Sao chưa chịu vào nhà!

– Ôi ! Đây vào nhà có là bao xa hả bà, việc gì phải gấp rút.

Bà giận dỗi quay lưng . Đáng đi uyển chuyển của bà gợi lại trong lòng ông những giây phút cùng bên nhau trong tiệc rượu với Lưu Trí Nguyên và pha lẫn những tiếng cười giòn của hai cô vợ trẻ ngày nào.

Nỗi buồn đau đã chìm dần vào dĩ vãng, nay trỗi dậy vì một lời nhắn tin từ con của cô bạn gái Tô Dung Anh. Nhưng sự thật vẫn không thay đổi bởi vợ chồng Trí Nguyên đang ung dung dưới suối vàng. Vậy thì dĩ Hạng và Linh San đang lâm nạn.

Bỗng ông rung mình bước vội xuống xe hấp tấp đi vào nhà. Ông ngần ra vì lũ rẻ có đủ mặt nơi bàn ăn, có cả Hoàng Hà đang dọn chén ra mâm. Giấu nỗi buồn trong lòng, ông niềm nở:

– Chà! Tiệc tùng gì đây nữa hả con ?

Hoàng Hà lém lỉnh :

– Ăn mừng ngày anh Sơn chịu ở trong nhà đến hai ngày.

– Cô luôn châm chọc tôi đó hả cô Hà?

– Không đâu, em nói thật mà.

Bà Bình gật đầu :

– Thấy các con vui vẻ như thế này, mẹ mừng lắm. Có điều mẹ đang lo cho Linh San cùng bà vú không biết trôi giạt đến đâu rồi.

Hoàng Hà chợt im bặt. Có nên nói sự thật cho bà nghe hay im lặng, vì cô không quên lời dặn dò của bạn.

Chợt ông Bình bỏ lên bàn mảnh giấy nhỏ rồi gằn :

– Con đọc đi Khánh Sơn, rồi tự suy xét cho bản thân con. .

Khánh Sơn lạ lẫm liếc nhìn rồi nói :

– Có dính líu gì đến con hả ba ?

– Con vô tâm như thế hả Sơn ? Con có nghĩ đến việc Linh San bị bọn lừa đảo của Thử Lan hãm hại không chứ ?

– Đây chỉ là lời nhắn tin của ...

Anh đọc kỹ lần nữa chột ngơ ngác :

– Bà Tô Dung Anh tìm con là Linh San ...Sao có chuyện là vậy ba ?

Ông Bình giải thích :

– Thì đây là nguyên nhân ba mẹ luôn nghi ngờ, bởi ba mẹ của Linh San đã chết cả rồi. Có thể con nhỏ đang bị khống chế để bọn lừa đảo tống tiền cha mẹ.

Ba mẹ quay về đây là hỏi qua ý kiến các con, có nên về quê tìm Linh San hay không ?

Khánh Sơn lắc đầu :

– Có lẽ Thử Lan đang trá hình để gạt con lần nữa đó. Thôi, ba mẹ đừng đi là tốt nhất.

Bà Bình lên tiếng :

.

– Nhưng lỡ dĩ Dung Anh trở về thật thì sao ?

Sơn nói như ân hận ?

– Con rất thật với Thử Lan nên kể lại rất rõ chuyện gia đình trước đây cho đến hôm nay, con tin chắc cô ấy đang muốn tống tiền con.

Bây giờ Hoàng Hà mới lên tiếng :

– Cháu xin hai bác hãy an tâm, vì hôm qua cháu đã có gặp Linh San với một người đàn bà rất đẹp tự nhận là mẹ của Linh San từ nước ngoài về.

Ông Bình kêu lên :

– Thật không cháu ? Rồi có người đàn ông nào đi cùng bà ấy không?

– Dạ .... cháu không biết ... Nhưng mà ...

Cô lại im bặt. Tại sao vậy Hà ? Mi đã làm trái ý của bạn rồi. Ồ, cũng chưa muộn vì mi chưa nói ra nơi ở của Linh San.

Ông Bình giục :

– Linh San có bảo nó đang ở đâu không cháu ?

– Dạ không, vì bà ấy cùng Linh San rất vội Ông dựa người ra ghế chán nản :

– Con nhỏ sẽ chết dần chết mòn dưới tay chúng nó cho coi, vì không thể nào có Dung Anh thứ hai bà ạ.

Nơi bàn ăn bỗng im bặt, không khí càng nặng nề hơn. Hoàng Hà cũng muốn rơi tim khi nghe nhắc đến bọn lừa đảo. Cô tiếc là hôm qua không hỏi quê xưa của bạn là ở đâu ?

Hoàng hôn tím sẫm không buông ánh nắng hồng cho Linh San mơ ước. Cô âm thầm bước đến góc bàn năm xưa. Hôm nay chỉ sót lại góc cây tre trên. Cô lặng lẽ đưa mắt

nhìn dòng nước màu xanh, màu không gian như màu hy vọng trong lòng Linh San.
Cô ngồi bẹp xuống bờ đất trên thảm cỏ, rồi đưa tay ngắt vội một nhánh cỏ hoang, cô nhìn vào và sững sốt. Ô hay ! Một cánh hoa dại màu tím nhạt không hương sắc vẫn có sức sống dù hoang sơ bên lề đường. Cô đưa tay vuốt ve rồi mỉm cười. Bỗng có tiếng mẹ gọi sau lưng, cô ngoảnh sang nũng nịu :

- Con rạch ngày xưa bây giờ là con kênh lớn mà dòng nước trong veo hả mẹ ?
- Ồ, mọi việc điều đổi mới nên mẹ đang chuẩn bị đổi mới cho con đây. Linh San ! Vào nhà mẹ bàn với con vài việc.

Cô ngạc nhiên :

- Có quan trọng lắm không mẹ ?
- Tất nhiên là mẹ đang lo tương lai cho con đây mà.

Ngồi trước hiên nhà với mẹ, cô đưa mắt hững hờ nhìn lại gốc bàng, một chút xót xa vì nhớ anh. Linh San chỉ biết im lặng nghe lời mẹ.

Bà vỗ về con gái :

:

- Con muốn ở đây với vú và mẹ hay muốn quay về thành phố, hả Linh San ?

Cô lắc đầu :

- Con không về thành phố đâu mẹ ạ, nơi đó đã gây nên sự phiền muộn trong lòng con qua bao nhiêu ngày rồi.

Bà cười :

.

- Chỉ vì gia đình của anh chị Khánh Bình mà con phải khiếp sợ thành phố đến thế sao con ? Linh San à ! Mẹ sẽ dùng căn phố của bà để tạo việc làm cho con tại đó, con chịu không?

- Làm gì bây giờ hả mẹ khi con chỉ có một mình ?

- Còn mẹ nữa chứ ! Con không biết mẹ là người từng làm kinh doanh hay sao ?

Cô cười buồn :

- Chưa quyết định nhanh chóng được đâu mẹ ơi. Vì trong kinh tế hàng ngày luôn thay đổi. Chúng ta phải kịp thời nắm bắt tình hình ngoài thị trường. Trước mắt, con xin mẹ hãy thùng thảng. .

- Mẹ quyết sẽ không để con thua kém một ai, nhất là đối với gia đình cậu Khánh Sơn.

Cô nói yếu ớt :

– Ông bà ấy đối xử với con rất tốt đó mẹ. Con mong mẹ hãy bỏ qua việc sai sót của hai cậu con trai. Biết đâu ông bà không hay biết thái độ và cách cư xử của con họ hoặc họ đang làm lẫn việc gì đó.

– Sao nhầm lẫn được hả con gái khi cậu Khánh Sơn to tiếng đuổi thẳng mẹ phải tránh xa cổng nhà cậu ấy . Mẹ nói mẹ là bạn của ba mẹ cậu ấy nhưng không được. Linh San à ! Mẹ trong dáng mạo của cậu ta không giống ông chủ tí nào cả.

Cô cười giả lả :

– Anh ấy điển trai lắm chứ mẹ. Có thể mẹ nhầm lẫn với người nào đó.

– Nó chỉ tay vào ngực và xưng tên với mẹ rất rõ. Trông nó có tướng mạo bụi đời hơn đó con.

Cô chỉ cười trừ rồi nhẹ lắc đầu vì biết chắc mẹ đang có ấn tượng không tốt dành cho Khánh Sơn. Vậy cô còn trong chờ gì nữa chứ?

Phân vân thật lâu, cô nói khẽ:

– Mẹ à ! Con sẽ xin việc làm ở dưới quê để được gần mẹ và vú . Con chỉ mong vú và mẹ có cuộc sống ung dung là con vui lắm rồi.

Vuốt tóc con, bà âu yếm bảo :

– Một tháng lương của con có đủ nuôi mẹ và vú hay không?

Ứng hồng đôi má vì xấu hổ, cô lí nhí :

– Rồi tiền gởi tiết kiệm hằng tháng nữa chi.

Cốc nhẹ vào đầu con, bà mắng yêu :

– Con của mẹ thật tội nghiệp. Thôi được, mẹ sẽ tính lại với vú bán quách căn phố trên đó là con yên tâm ở lại đây, nơi ông cha ta từng đổ những giọt mồ hôi trên mảnh đất này con nhé !

Thế là xong câu chuyện giữa hai mẹ con. Linh San đi ra nhà sau trong ánh mắt thương cảm của mẹ. Bà vú vừa dứt xong nén nhanh quay vào, miệng lẩm bẩm :

.

– Về đây yên tĩnh, cô cảm thấy khỏe khoắn hơn đó con. Không biết Linh San nó ra sao ?

– Nó đòi ở lại đây luôn đó cô ơi ! Nó còn xin làm việc lại.

Bà khoát tay – Thôi thôi, con cho nó học một nghề gì đó để sau này nó không thua kém ai là đủ rồi. Đi làm việc thì được đó, nhưng trong tay không có một cái nghề cũng khổ thân

nó. Con hãy nghe lời cô đi.

– Vú nói xấu nó hả !

Linh San lên tiếng phía sau lưng khiến bà giật mình quay lại:

– Úi cha ! Bây giờ con ở đâu vậy ?

– Con ở sau lưng vú và nghe vú nói là vú hồng thương con nè.

– Con khỉ con, suốt ngày cứ theo gheo vú, thằng cha mày mà còn sống chắc cũng chịu hồng nổi với con gái của nó đâu, nên nó trốn cho xong.

Linh San trêu giọng :

– Vú ơi ! Ba con bỏ lại một người cô, một người vợ và một đứa con gái.

Con ức lắm vú ạ !

– Thì vú đặt bàn thờ cho ba con rồi đó. Chắc ba con cũng mãn nguyện vì biết chúng ta đã trùng phùng, chỉ còn một chuyện ...Ồi thôi bà không muốn nhắc đến chuyện không vui.

Đề bà vào nhà đốt hương cho ba cháu.

Linh San thở nhẹ ngậm ngùi thương tiếc người cha vắng số, rồi tiếc thương cho một lần cô cãi lời vú khuyên dạy.

Chương 9

Trong lúc Linh San đang hạnh phúc bên mẹ và vú, thì Khánh Sơn đang âm thầm trở lại căn phố anh mua. Căn nhà chung vách vẫn im lìm đến nỗi anh nghe rợn người khi ngồi nơi sân thượng. Một chiếc lá héo úa rơi rụng dưới gốc cây trơ vơ không đủ khơi dậy ký ức nóng bỏng trong lòng. Dường như Thử Lan vừa tặng cho anh một bài học sống trong quá khứ và nhiều tương tượng làm Khánh Sơn kinh hoàng.

Ngước lên nhìn màn trời trong xanh, một ánh trăng non còn lé lói sau áng mây trắng tỏa

lan trên vòm trời đêm. Anh chợt ước mơ được Linh San gây to tiếng để anh gọi gió đến xoa dịu lòng cô.

Nhẹ buông tiếng thở than cho số phận không may rồi hướng mắt xuống đường phố, những đôi nhân tình đang dìu nhau âu yếm.

Chợt Khánh Sơn trở mắt đến một cô gái đang băng qua đường. Ồ, Linh San đến như làn gió thoảng khiến Khánh Sơn ngây ngất. Anh áp đôi tay vào ngực để nghe tim mình đang rộn rã.

Khánh Sơn đi nhanh xuống cầu thang nhưng chân chùn lại ở bậc cuối cùng.

Không, ta không còn xứng đáng để gặp lại Linh San. Khánh Sơn tự xô thân mình vào vách tường bằng cái gục đầu ăn năn. Nơi vàng trán đầm ướt ... Máu ... máu !

Khánh Sơn ôm mặt trong đôi tay, lầm lũi lên phòng riêng vùi đầu vào chiếc gối đơn lạnh. Reng ... reng ...

Bật người dậy vì tiếng chuông gọi vọng vào, Khánh Sơn đi lần xuống mở tung cánh cửa. Anh ngạc nhiên khi thấy Hoàng Hà đứng lơ ngơ trước sân.

– Gọi tôi có chuyện gì không cô Hà ?

Hà ấp úng nói :

– Linh San có bảo em đến đây để đưa nó qua công ty thăm các bạn, nhưng em đến thì Linh San đã khóa cửa nhà rồi. .

– Vậy à ? Nhưng cô gọi tôi để làm gì ?

– Tại vì nhà anh khóa bên trong, em biết ngay anh có ở trong nhà nên liều lĩnh gọi, may ra Linh San còn ở lại:

Mỉm cười, Khánh Sơn nói khẽ :

– Hoàng Hà luôn mong chúng tôi được đến gần nhau, ơn này tôi không thể nào quên. Nhưng Linh San đi từ lúc nào, tôi không hay biết.

– Nghĩa là anh có gặp Linh San ?

– Không. Nhưng San bảo gì với Hà vậy ?

Cô thật thà :

– Vài hôm nữa bà vú của Linh San lên đây để gọi bán nhà.

Khánh Sơn há hốc, môi anh run run hỏi lại :

– Có thật như lời cô vừa nói không Hà ? Nhưng Linh San hiện giờ ở đâu, cô có biết

không ?

– Về quê xưa.

Khánh Sơn bỗng thở hắt ra, nới cổ họng như nghẹn lại không nói được lời nào. Quay lưng vào anh nói :

– Bảo Khánh Vĩnh đến công ty giùm tôi nghe cô Hà, một ngày thôi, vì bữa nay tôi không khỏe.

Chắc hẳn Khánh Sơn đau đớn lắm khi nghe tin Linh San già từ thành phố và già từ căn nhà chung vách. Anh tỏ thái độ bất cần với Hoàng Hà nên cô len lén lên xe nổ máy phóng đi.

Khánh Sơn ôm đầu. Trán anh còn đau mà em nỡ bỏ đi. Em không một lần tha thứ cho anh được sao ? Ngẫm nghĩ giây phút lâu, Khánh Sơn quyết định cho mình một chuyến phiêu lưu ...

Đến gần gốc cây bàng năm xưa, Khánh Sơn rà thẳng lại để lắp vào lề đường.

Anh ngạc nhiên vì nơi bãi hoang mới mọc lên một căn nhà lộng lẫy toàn khung cửa kính bao quanh. Anh trở mắt nhìn người đàn bà đẹp vừa đi ra sân. Rõ ràng sào huyết của Thử Lan. Khánh Sơn giận dữ phóng xe đến cửa, thắng gấp gọi vọng vào :

– Bà kia ! Thử Lan hiện giờ ở đâu hãy chỉ cho tôi ngay, nếu không khai báo bà sẽ chịu trách nhiệm.

Ngẩng mặt ra đường, bà Dung Anh nói lớn:

– Cậu Khánh Sơn ! Hãy về đi và nói lại với anh chị Khánh Bình là bà Tô Dung Anh hủy bỏ lời hứa hôn cho con năm xưa. Con gái của tôi không thể gả cho một người hồ đồ như cậu Sơn chống chân xe đi vào sân về mặt ngõ ngác :

– Xin lỗi ... xin lỗi ... bà là ai mà tôi chưa được một lần quen biết?

– Tôi à ? Tôi là Tô Dung Anh, là bạn của cha mẹ cậu, là mẹ của Linh San, nhưng không thể nào là mẹ vợ của cậu được. Cậu về đi, đó là phần thưởng tốt đẹp nhất dành cho cậu đó .

Khánh Sơn quắc mắt :

– Gặp được Linh San, tôi mới tin lời bà.

– Được cậu đứng chờ để tôi gọi nó ra đây cho cậu gặp mặt .

Bà kiêu hãnh đi vào nhà. Không bao lâu Linh San chạy và ra như cơn lốc ôm vòng người anh nghẹn ngào hỏi :

– Sao biết được em ở đây mà đến tìm em hở anh ?

Khánh Sơn siết cô vào lòng nghẹn nói :

– Linh San ! Anh tạo ra nhiều lỗi lầm và khó tha thứ. Gặp em lần này, anh vui lắm vì bắt được hạnh phúc trong tay dù rất mong manh đối với anh. Biết em yêu anh thế này thì bản thân anh tự lên án và lương tâm của anh không cho phép đến gần em. Linh San ! Anh thật có lỗi.

Cô òa khóc trên ngực anh :

– Em rất rõ ở nỗi khổ của anh qua bao ngày, nhưng phải làm sao để anh hiểu được em rất yêu anh, và phải làm gì để anh biết được em mới là con bé được anh cứu lên khỏi dòng nước và đưa em vào đến bến bờ.

Anh nhìn cô trăn trối :

– Linh San ! Em vừa nói gì ?

Linh San thôn thức :

.

– Trước ngày đám cưới của chúng mình, em đã yêu anh nhưng không để anh đọc được trong tâm tư của em, vì em còn giận cái đám cưới đến quá nhanh, bởi vậy cho nên trong đêm tân hôn anh còn nhớ lời em nói không? Em bảo em đã có mối tình không hẹn nhưng vẫn chờ đợi nhau, vì ngày đó em nhận thấy mình có lỗi với chú bé bị ngộp nước để cứu em lên khỏi dòng nước xoáy và nhặt lại cho em chiếc lá bàng ...

Anh còn nhớ không, ngày xưa ấy em biết xấu hổ vì những nụ hôn của anh trêu mến quá ... Em vụt chạy về nhà nấp sau cánh cửa, hướng mắt nhìn trở lại gốc bàng, thấy anh vẫn đứng mãi nơi ấy để chờ đợi em.

Khánh Sơn siết chặt người yêu vào lòng, hôn lên khắp khuôn mặt Linh San rồi nói líu ríu :

– Đúng rồi, đúng rồi Linh San ơi ! Nhưng sao em để đến muộn màng mới nói với anh?

Cô buồn thiu :

– Em nghe lén câu chuyện giữa anh và Thử Lan nên em âm thầm xa anh, vì chị ấy cũng có một tâm niệm như em.

Khánh Sơn nghiêng răng :

– Cô ta đọc được tâm tư của anh nên nắm bắt câu chuyện tình trẻ con để lừa đảo, em hiểu không ?

Cô khóc thút thít :

– Em hiểu ra thì đã muộn cho hai đứa rồi anh ơi. Mẹ em đang giận anh và cấm tuyệt em ...

Khánh Sơn vỗ về :

– Nín đi em ! Anh hy vọng không có trở lực nào ngăn cách chúng ta.

Từ sau lưng hai người, bà Dung Anh lên tiếng.

– Cậu vừa bảo sao ? Cậu bảo không có trở lực nào ngăn cản được cậu à ?

Buông Linh San ra, anh từ tốn :

– Thưa dì, cháu tự nhận là cháu có lỗi rất nhiều với Linh San và có lỗi với dì ...

Bà cắt ngang bằng giọng mỉa mai:

– Cậu đang giở trò trẻ con với tôi đó à ? Cậu làm khổ một đời con tôi, cậu đuổi xô nó ra khỏi công ty chỉ vì một cô gái đẹp ... và con tôi phải khóc hết nước mắt.

– Thưa dì ... cháu xin lỗi ...

Bà lạnh lùng :

– Cậu nên ra về ngay và xem như không có Linh San vậy.

Trùng mắt về con, bà gắt :

– Linh San ! Con vào nhà ngay vì mẹ chỉ nói một lời với con thôi.

Linh San nhìn anh rồi đi vào nhà trước đôi mắt đỏ hoe của Khánh Sơn nhìn theo chết lặng.

Nhẹ gật đầu chào bà, Khánh Sơn liền quay đầu xe lao đi giữa trời gay gắt.

Lỗi lầm đã tạo ra có ai thấu hiểu cho anh.

Chỉ có Linh San, cô ùa chạy vào nhà ôm mặt khóc ròng trong phòng riêng.

Nổi gót theo con gái, bà Dung Anh nói :

– Linh San à ! Khi chưa biết được nhau, người ta mới có dịp khoe khoang bản chất của họ, Con có biết trước khi gặp được con, cậu ấy đối xử với mẹ ra sao không? Có lẽ con không bao giờ tin được lời nói của mẹ.

– Anh Khánh Sơn đang bị lầm lẫn đó mẹ ơi. Anh ấy rất tốt với con. .

Bà nghiêm nghị nói :

– Hay con quay lại với cậu ấy đi ?

Cô lắc đầu :

– Không, không mẹ ơi. Con chỉ có mẹ là trên hết. Con từng thêm thường được vòng tay

âu yếm của mẹ. Nay có mẹ rồi và con không thể rời xa mẹ được.

Vuốt tóc con, bà vỗ về :

– Nín khóc đi con ! Cũng như con vậy, mẹ chỉ còn có con là nguồn an ủi của mẹ.

Linh San im bất tiếng nghẹn vì những lời nói dịu dàng của mẹ vừa trút vào tai. Cô ngẩng mặt nhìn qua khung cửa sổ. Bầu trời xám đục mây đen vừa ùa đến và cơn gió đã cuốn hút nỗi lòng băng giá của Linh San.

Trần trọc suốt đêm vì nỗi ám ảnh vương mang, Khánh Sơn biết chắc bà Dung Anh còn sống và quay về bên con, và anh cũng biết chắc bà sẽ cắt rời mối tình đầu của hai đứa.

Muốn kể rõ sự tình cho ba mẹ nghe để cứu gỡ kịp thời, nhưng lời nói gằn gằn của bà luôn văng vẳng bên tai :

"Hãy bảo anh chị Khánh Bình là bà Dung Anh hủy bỏ lời hứa hôn cho con năm xưa .

Không, không thể để ba mẹ phải đối mặt với tình huống khó xử mà anh là người tạo nhục nhã cho ba mẹ. Linh San ơi ! Tình anh gọi theo mây gió bay về em, thà anh chấp nhận khổ đau chứ không thể để mọi người nhìn chúng ta bằng đôi mắt quắc lên, em hiểu không ? Biết được em đang ung dung trong mái ấm hạnh phúc, nên anh an tâm để hưởng lây với em dù trong âm thầm.

Khánh Sơn thay đồ để đến nơi làm việc. Anh ung dung đi xuống thang lầu rồi dẫn chiếc mô tô ra hiên.

Chạy dọc theo đoàn xe nhộn nhịp trên đường phố mà lòng anh giá băng. Ước gì trông thấy em cuộc bộ dọc lề đường để anh còn được dịp chặn lối về của em.

– Khánh Sơn ! Khánh Sơn ...

Thì ra là Trúc Lam, cô bạn học năm xưa có lần đóng không trọn vở kịch giùm anh. Cô xuất hiện bên lề và ra về rồi rít. Khánh Sơn dừng xe tươi cười :

– Trúc Lam đang đi đâu vậy ?

– Đi tìm anh chứ đi đâu.

– Có việc gì mà trông em hốt hải đến thế?

Cô cô chu môi:

– Một tin quan trọng. Nhưng hỏi thật, anh với cô vợ hờ bàn giao kế hoạch chưa ?

Anh cười giả lả :

– Xưa lắm rồi Lam ơi ! Cô ấy bỏ tôi đi lâu lắm rồi.

Cô bỗng xụ mặt :

– Lỗi tại em mà nên có sự. Anh ác ghê, vậy để cô ấy ghen hờn đến bỏ đi. Em đang sống trong ân hận khi vô tình bắt gặp Linh San của anh ở quê.

Sơn vờ hỏi :

– Hai người gặp nhau chắc tâm đắc lắm ? .

Cô trẻ môi :

– Tâm đắc cái con khi ! Cô ấy ngoảnh mặt khi trông thấy em thì có.

– Rồi em chạy theo gọi lại ?

– Xì ! Biết các người ra sao, mặc các người chứ.

Cô giận dỗi ngoảnh mặt. Sơn gọi giật lại nói :

– Lên xe tôi đưa em đến nơi làm việc của tôi, sẵn dịp tham quan luôn thể.

– Ồi chà ! Không ai rảnh rỗi để các người điều khiển hoài đâu nhé. Em về vì ở nhà còn nhiều việc. Hẹn khi khác gặp lại vui hơn.

Sơn chỉ lắc đầu trông theo dáng uyển chuyển của cô bạn len lỏi vào dòng người.

Dừng xe trước sân, Sơn ung dung đi vào văn phòng. Thấy Khánh Vĩnh đang làm việc, anh nói :

– Hôm qua anh bận nhiều việc nên không về kịp trong chiều.

Khánh Vĩnh niềm nở :

– Anh về được đến đây là mừng rồi, bởi vì gia đình luôn lo lắng cho anh.

– Anh lớn rồi, Khánh Vĩnh ạ.

– Nhưng trong mắt của ba mẹ, anh vẫn là đứa trẻ.

Sơn mỉm cười, nói :

– Anh hiểu, nên lần này anh tự giải quyết cho anh.

Khánh Vĩnh nhăn mặt :

– Bao nhiêu lần anh tự giải quyết mà có được đâu. Em khuyên anh hãy vui vẻ lên để làm lại tất cả. Biết đâu sau khi hiểu được lòng anh, Linh San sẽ quay lại.

Khánh Sơn than thở :

– Anh không dối lòng là anh rất yêu Linh San, nhưng ... có lẽ anh sẽ sống độc thân. , –
Chà ! Anh chung thủy với cô ấy đến như vậy à ? Có lẽ em phải nhắn gió báo cho cô ấy biết.

Hơn bao giờ hết, Khánh Sơn thừa hiểu anh đang đóng vai trò gì trước đôi mắt mọi người.

Hãy bình thân đi Khánh Sơn, cứ xem như mi chưa một lần yêu và nhưng nhớ.

Bổng anh khoát tay :

– Muốn anh được bình thân thì mọi người hãy vì anh mà đừng nhắc đến Linh San bên tai anh là đủ rồi.

– Em hoàn toàn không hiểu trong tâm tư anh đang nghĩ gì. Đôi lúc trông anh buồn mà em đâm hoảng.

– Kể từ hôm nay, đừng bao giờ sợ anh nữa, Khánh Vĩnh. À ! Hôm qua em có về thăm nhà không?

– Chi vậy anh ?

– Thì anh muốn thăm hỏi sức khỏe của ba mẹ vậy mà.

Khánh Vĩnh vui miệng nói :

– Trưa hôm qua, em có về nhà và được ba cho biết vài hôm nữa, ba mẹ sẽ về thăm quê .

– Đừng ... đừng để ba mẹ đến đó vì nơi đó không tốt đẹp gì đâu em.

Khánh Vĩnh ngạc nhiên :

– Anh về đó lần nào chưa mà quyết chắc như vậy ?

Sơn nói nhanh :

– Anh về rồi, nhưng nơi đó là sào huyệt của Thử Lan.

Khánh Vĩnh đáp tỉnh khô :

– Thì có sao đâu nào ? Cô ấy gặp mình là lo tìm đường tẩu thoát chứ. Anh đừng lo.

Khánh Sơn thở dài, khẽ nói :

– Để trưa nay, anh về thăm ba mẹ.

Nói xong, Khánh Sơn bỏ đi ra sân mang đôi mắt mờ lệ ngược nhìn lên cao, mây mù bay trôi giăng kín bầu trời. Sơn nghe lòng chênh vênh vì đôi mắt của cô bé ấy tròn xoe luôn mong đợi người tình.

Dầm mình dưới cơn mưa đổ trút xuống đầu ầm ỉ, Khánh Sơn vẫn cho xe lao đi. Anh mím môi thật chặt cố bám lấy tay ga cho đầu xe quẹo vào cổng nhà.

Người đầu tiên khi Khánh Sơn lờ mờ đôi mắt để tìm kiếm là bà Khánh Bình.

Biết con tỉnh lại bà cuống quýt bảo :

– Con không sao hả Khánh Sơn?

– Dạ .... con khỏe rồi mẹ ạ. Có lẽ sức khỏe của con đang kém dần nên chỉ dầm mình dưới cơn mưa không hơn mười phút mà con đã xây xẩm như vậy ?

Nhìn ngay vàng trán con, bà ngạc nhiên :

– Trán con sao vậy hả Sơn ? Con có trọt té ở đâu không?

Khánh Sơn cười gương, tay chống thanh giường nói :

– Vì con gái nhiều nên rơm máu đó mẹ.

Bà trở mắt hỏi :

– Hay là bọn của Thử Lan chặn đường con?

– Không phải đâu mẹ ơi. Cô ta đang hoạt động ở vùng quê xưa của mình đó mẹ.

– Sao con biết?

– Hôm nọ, khi nghe ba mẹ đòi về nơi ấy vì lời nhắn tin, con bức tức vì mắt của vào tay cô gái nên con liều lĩnh đến đó.

– Và họ đánh con đến mang thương tích ?

Thở ra bức dọc, bà nói tiếp :

– Ba mẹ đang sốt ruột vì Linh San mất tích vừa định về quê xem hư thực thế nào. Nay con bị như vậy, chắc là mẹ phải ở nhà lo cho con.

Khánh Sơn im lặng. Anh nghe lòng nhói buốt vì vừa đối mẹ để chặn đứng nỗi ê chề của hai gia đình thân thiết. Thà im lặng thoái lui để Linh San được vui bên mẹ .

Khánh Sơn bỗng hỏi :

– Chuyện Hoàng Hà với Khánh Vĩnh đến đâu rồi hở mẹ ?

– Chúng nó biết yêu thương nhau nên ba mẹ đâu cần phải lo âu từng giờ.

– Vậy mẹ lo việc tiến hành ngày cưới cho chúng nó đi.

Chỉ tay vào trán con, bà ôn tồn :

– Chúng nó thì suôn sẻ rồi đó, mẹ chỉ buồn lo cho con thôi.

Khánh Sơn nhăn mặt :

– Ai biểu ba mẹ trung thành với lời đính ước xưa kia làm chi để đời con vương phải sự ràng buộc không lối thoát.

– Nhưng mẹ hỏi thật, con phải trả lời thật lòng với mẹ. Con có yêu Linh San không?

– Mẹ hỏi kỳ quá hà. Lỡ con yêu nhưng cô ấy không yêu nên mới có nghịch cảnh ...

– Mẹ chỉ ngại Linh San nó vẫn yêu con, nhưng con đối xử không phải với nó nên nó mới bỏ đi như vậy. Nó mà khổ đau thì ba mẹ càng nặng lời với người quá cố.

– Con không hiểu hai tiếng "nặng lời" của mẹ dành cho ba mẹ của Linh San.

Quẹt vệt giọt lệ vừa lăn dài trên má, bà buồn buồn than vãn với con trai :

– Ngày ba, mẹ của Linh San đi có để lại cho ba mẹ hơn mười lượng vàng và gửi gắm con

bé cho bà vú. Sau khi con khỏi căn bệnh sốt thương hàn, ba mẹ trở về quê, nhưng bà vú và Linh San đã dời đi đến bây giờ. Mẹ xem như là may mắn khi con mua căn phố chung vách với nhà dì Hạnh, nên ba mẹ quyết định cưới Linh San cho con, để ba mẹ có dịp đáp trả lại những ưu ái của bạn bè .

Nhưng mong ước của ba mẹ không nằm vào suy nghĩ của các con nên ba mẹ rất thất vọng.

Khánh Sơn nói khề khàng :

– Sao ba mẹ không kể rõ ngọn nguồn cho con hay biết để bây giờ thì đã muộn màng vì không còn dịp để đền đáp.

– Mẹ đang hy vọng Hoàng Hà nó tìm được Linh San cho con.

Khánh Sơn có vẻ hốt hoảng :

– Hoàng Hà nói những gì với mẹ rồi ?

– Nó hứa với mẹ, nó sẽ tìm Linh San cho con, ngoài ra mẹ không nghe thấy điều gì khác hơn.

– Ôi ! Con cứ ngỡ cô ấy lắm chuyện ...

– Hay con đang dối ba mẹ điều gì ? - Bà cau mày hỏi - Khánh Sơn ! Con phải nói thật với mẹ để con không phải ân hận.

– Ân hận ? Không có gì phải ân hận đâu mẹ ạ. Con chỉ muốn biết ý của ba mẹ là nếu Linh San không yêu con hoặc một trở lực nào đó mà không muốn đến gần con, ba mẹ có còn phiền não như thế này nữa không ?

– Tất nhiên là phải nhẹ lòng hơn chứ con, vì ba mẹ chỉ trả vàng lại để Linh San nó có vốn tạo dựng sự nghiệp.

– Cảm ơn mẹ.

– Thôi được rồi, đừng suy nghĩ lung tung nữa. Con nghỉ ngơi đi cho khỏe.

Bà quay bước ra khỏi phòng, nhưng trong lòng còn nặng trĩu những nỗi lo.

Khánh Vĩnh à ! Anh tăng ga lên một chút nữa được không? Trời sắp mưa rồi đó.

– Trời mưa thì có sao đâu em ? à ! Hình như đi dưới mưa cũng thú vị em nhỉ!

– Anh này, thấy ghét !

Khánh Vĩnh cười giòn giã :

– Coi chừng anh dừng lại đề hôn em bây giờ.

Hoàng Hà giãy nảy :

– Thôi, thôi ông ơi. Làm ơn đừng dừng xe lại giùm tôi, kéo thiên hạ héo hắt vì lỡ bắt gặp ông hôn tôi ở giữa đường giữa sá.

Khánh Vĩnh vờ giảm ga khiến Hoàng Hà hốt hoảng, cô áp mặt vào vai anh nài nỉ :

– Dừng đũa nữa Khánh Vĩnh ! Em đang lo vì chưa biết Linh San có nói thật với em không ?

– Linh San chưa hề nói dối cơ mà, em không nhớ điều này hay sao ? Anh hy vọng đám cưới của chúng mình sẽ có Linh San đến chung vui, bởi có cô ấy luôn mơ ước cho anh cũng như em.

– Nhưng lỡ không gặp được Linh San thì sao anh ?

Khánh Vĩnh khoát tay :

– Đừng nói chuyện không hên chứ, để anh rẽ vào con rạch.

Cô tò mò :

– Gần đến nhà rồi hả anh ?

– Ồ. Nơi đó có gốc cây bàng già nua chẳng biết hôm nay còn sống để đón anh về không? Khánh Vĩnh nhắm tính đường rồi rà xe lại trước ngôi nhà mới xây, đưa mắt nhìn vào bên trong để tìm người thăm hỏi.

Hai người đứng lóng ngóng trước cổng một lúc, bỗng Hoàng Hà cất giọng thật to gọi vào :

– Linh San ! Linh San ! Mi làm gì sau vườn đó hả, mau ra đây mừng bạn đi.

Linh San buông thùng, lúp xúp chạy ra :

– Ồi ! Hai người làm sao biết được nơi này vậy ? Vào nhà đi Hoàng Hà. Mời anh Khánh Vĩnh !

Cô nắm tay bạn kéo vào nhà, bỏ lại Khánh Vĩnh lần bước theo sau mang theo nỗi thắc mắc đến không kịp hỏi.

Ngồi bên nhau nơi phòng khách, Linh San luôn miệng :

– Hoàng Hà chịu đi chung xe với anh Vĩnh rồi hả ?

Cô bạn ứng hồng đôi má chối quanh :

– Nhớ Linh San, mình chịu hồng nổi nên mới đành để anh đưa đi tìm bạn.

– San cũng không ngờ anh Vĩnh trở về quê xưa Bây giờ anh mới sức tỉnh :

– Vú đâu rồi Linh San ?

– Vú cùng mẹ San ra chợ mua sắm ?

– Mẹ của San? - Anh gạt lại - Là ... mẹ nuôi hả ?

Cô vui vẻ :

– Không, mẹ ruột của San về cách đây ba tháng và vừa xây ngôi nhà này nè.

Có lẽ tuần sau, vú đi thành phố để gọi bán ngôi nhà ở trên.

– Linh San quyết định ở lại đây ?

– Đúng vậy !

Khánh Vĩnh thoáng buồn :

– Linh San đành quên tất cả người thân trên ấy ?

Cô bình thản nói :

– Đúng vậy, vì nơi đó San chỉ có Hà và anh Vĩnh, nhưng các người đến thăm San rồi nè.

À ! Mãi mừng mà San quên mất, chờ San năm phút nghen.

Cô loay hoay đi vào trong để lại nỗi ảm ức cho Khánh Vĩnh. Sao Linh San không dẫn mẹ đến thăm ba mẹ anh khi gia đình anh xôn xao lên vì lời nhắn của bà Dung Anh ? Chắc hẳn Linh San vì oán hận anh Sơn nên mọi liên hệ gia đình hai bên cô ấy đành cắt đứt trong lạnh lùng.

– Dùng nước ngọt với San nghen các bạn. Mình biết Hà háo nước vải lắm đó.

Cô bạn láu lỉnh :

– Vào mang thêm vài lon nữa đi San ! Anh Khánh Vĩnh đang hốc nắng đó, bỏ mang ra ít quá.

Khánh Vĩnh ngượng ngùng :

– Các cô mà sắp lại gần là tôi thật khổ tâm.

– Ái chà ! Để xem ai khổ hơn ai nha. Anh Vĩnh không thấy Linh San có một mình hay sao ?

Linh San đập vào vai bạn khúc khích, họ đến gần nhau là nói toàn những chuyện vu vơ mà Khánh Vĩnh là người luôn chứng kiến. Vui lây với các cô nhưng anh không khỏi thắc mắc :

– Linh San về đây ngay lúc nghỉ việc à ?

– Đời San còn may mắn, nên sau khi San bị đuổi việc trở về, San được một cậu bé ở hàng xóm mang tin đến và San về quê gặp lại mẹ.

– Cô vô tình đến nỗi không cho ba mẹ tôi hay khi ông bà ... Ồ, ba mẹ tôi đang sống trong nỗi lo âu và nghi ngờ ...

Cô nhú mảy :

– Nghi ngờ Linh San ?

– Không. Ông bà và cả anh Sơn đang trần trụi vì luôn có ẩn tượng :

San vương phải gian xảo của Thử Lan thôi.

Cô cười tủm tỉm :

– San có tầm nhìn không tệ đâu nha. Nhưng đó là tình yêu của anh Sơn thì có ai dám xen lời vào khi họ đang say đắm bên nhau chứ ?

– Vì Linh San không nói nên mới xảy ra chuyện nông nổi cho anh ấy. Nhưng San có đau lòng không khi cô phải thức suốt đêm làm lụng để tạo đồng vốn cho anh Sơn ?

– San đã nghe rõ mọi chuyện về anh ấy, nhưng San lấy quyền gì để khuyên lơn và an ủi anh ngay trong lúc đó ?

Hoàng Hà dịu giọng :

– Anh Khánh Sơn đang sống trong ân hận, Linh San có thể đến thăm anh được không ?

Cô lắc đầu :

– San đang khổ lắm, vì mẹ không cho ra khỏi nhà.

– Để Hà xin phép dì, rồi bọn mình cùng đi nha. Sẵn báo tin cho hai bác biết mẹ San đã quay về.

– Anh Vĩnh thay mặt được rồi há:

.

Chau mảy, Khánh Vĩnh tò mò :

– Dì Dung Anh khó lắm hả Linh San ? Hay để tôi thay mặt gia đình ?

Cô xua tay chối từ :

– Linh San hẹn khi khác vậy.

Bỗng Khánh Vĩnh nhìn ra đường, chợt xám mặt và run lên khi trông thấy bà Dung Anh, anh vội đứng lên chào bà với vẻ ngượng ngập. Không ai hiểu được trong lòng anh nghĩ gì, nhưng thái độ khúm núm của anh khiến Linh San bật cười. Cô vui vẻ khi mẹ bước vào nhà :

– Hoàng Hà đến thăm con nè mẹ, có cả anh Vĩnh là con trai của bác Bình nữa.

Bà cười với Hoàng Hà rồi lập tức lạnh lùng quay sang Khánh Vĩnh :

– Hân hạnh được tái ngộ với cậu nơi đây.

Khánh Vĩnh run run :

– Xin lỗi ... vì hôm trước cháu không được biết dì là mẹ của Linh San.

Bà cười mỉa :

– Chính vì thế nên tôi mới hiểu được bản chất của các cậu khi đối mặt với một người không quen.

– Không phải thế đâu dì ạ, bởi ... ngày hôm đó gia đình cháu có chuyện không vui.

Linh San giật tay mẹ nài nỉ :

– Mẹ à ! Anh Vĩnh cũng có lỗi với mẹ nữa hay sao ? Anh ấy rất tốt với con và luôn quan tâm đến con.

Bà nói :

– Họ tốt với con lắm hay sao Linh San ? Tôi nghiệp con của mẹ phải sống vất vả và làm thuê cho họ mà họ vẫn chưa vừa lòng, còn đuổi xô con của mẹ.

Khánh Vĩnh ngơ ngác :

– Thật tình cháu không hiểu việc của người lớn và cháu chưa một lần đuổi xô Linh San. Cháu chỉ được biết Linh San là cô bạn tốt của Hoàng Hà thôi.

Bà nói gay :

– Tôi không quên cháu Hà đã giúp đỡ con tôi, nhưng tôi cũng không quên oán hận gia đình ông bà Khánh Bình. Cậu về và bảo lại với ba mẹ của cậu là đừng tìm đến gặp mặt Tô Dung Anh này nghe cậu.

Khánh Vĩnh đỏ mặt vì thẹn :

– Ba mẹ cháu không hẳn là người vô tâm. Cháu xin dì hãy suy xét lại cho cháu nhờ.

Bây giờ bà vú mới lên tiếng can ngăn :

– Vợ chồng Khánh Bình rất tốt với cô và Linh San, con ạ. Có thể các cậu đang nhầm lẫn việc gì đó.

Bà Dung gay gắt :

– Làm sao gọi là nhầm lẫn được hả cô, khi con đứng trước cổng đến mỗi cả đôi chân để xin được vào nhà của họ, nhưng họ ngoảnh mặt đến vô tình. Cũng có thể họ đang lẫn tránh con. Nhưng đối với con, chuyện xưa xem như hủy bỏ tất cả. Thà con chấp nhận có lỗi với anh Trí Nguyên, chứ con không thể chấp nhận kết bạn với những kẻ vô tâm.

– Khánh Vĩnh giận dữ, mặt anh nóng bừng :

– Cháu xin dì thông cảm ở hoàn cảnh vô tình của cháu hôm nọ. Nhưng dì bảo ba mẹ cháu vô tâm là cháu không đồng ý.

Bà trằng Khánh Vĩnh, chột nhỏ giọng :

– Chuyện người lớn chỉ có người lớn mới hiểu. Còn cậu, hãy xem gia đình tôi không quen là cách tốt nhất.

Anh đứng lên nhìn trần trời Linh San :

– Tôi với Hà về nghe Linh San. Hy vọng chúng ta không xem nhau như người xa lạ.

Hà nắm tay bạn bảo khẽ :

– Biết San ở đây rồi, để hôm nào Hà đi một mình đến thăm bạn nhé.

Linh San vẫy tay đưa bạn ra về rồi quay vào nhà vờ tươi tỉnh. Nhưng thái độ bối rối của cô không qua khỏi đôi mắt của người mẹ, nên bà gọi cô đến gần nói :

– Linh San ! Con gọi họ đến đây để gặp mẹ phải không?

Cô ấp úng :

– Hoàng Hà đến thăm con mà mẹ.

– Còn cậu Khánh Vĩnh ?

– Anh ấy với Hoàng Hà chuẩn bị cưới.

Bà lắc đầu thờ dãi :

– Có lẽ tâm tư của mẹ không được ổn, nên mẹ chưa thể tiếp xúc với bất kỳ một người nào gọi là bạn của con.

– ...

– Con phải hiểu cho lòng mẹ, cũng như mẹ rất rõ ở tâm tư của con.

Bà nói xong đi ra nhà sau, bỏ lại Linh San cúi đầu cam chịu những lỗi lầm do cô tạo nên. Còn Khánh Vĩnh, khi trở về đến nhà và mang cả sự bức bối từ nơi quê xưa, nơi mà anh tưởng sẽ có nhiều tiếng cười giòn giã của người thân vồ lấy anh trong niềm nở ... nhưng ngược lại ...

Khánh Vĩnh dựng xe trước sân hiu hắt đi vào nhà. Chột anh sượng người nơi phòng khách vì ba mẹ và anh Khánh Sơn đang nói chuyện vui vẻ. Bức bối, anh nện chân đến ngồi rồi đưa mắt nhìn từng người theo số thứ tự .... Trông rõ thái độ kỳ quặc của con, ông Bình cất giọng khàn khàn :

– Chắc hẳn là hai đứa vừa cãi vã ở công ty ?

– ...

Khánh Sơn mỉm cười tiếp lời cha :

– Lỗi chắc là ở Khánh Vĩnh chứ không phải Hoàng Hà đâu.

– ...

Bà Bình lắc đầu :

– Bữa nay con làm sao rồi hử Khánh Vĩnh ? Hay ba mẹ có lỗi với con mà không hay biết ?

Anh đáp lửng :

– Cũng có thể là như vậy.

Ông gần giọng :

– Con nói rõ lại cho ba mẹ nghe coi !

Anh lừ mắt :

– Con muốn biết rõ giữa gia đình ta và gia đình Linh San có ân oán gì không ?

Ông chau mày thắc mắc :

– Sao bỗng dưng bữa nay con hỏi ba mẹ một câu hỏi ngớ ngẩn vậy ? Gia đình mình làm gì có oán với gia đình Linh San khi ớn còn chưa trả được.

– Nhưng ba mẹ có thật tâm để trả ớn cho họ không ?

Bà trợn mắt :

– Ớn nghĩa trả cho nhau làm, sao người ta thấy được hả con?

– Vậy mà vẫn có người đàn bà lạ đã nhận thấy, và bà ta đang nhìn thấy gia đình ta báo oán cho bà.

Ông Bình hỏi :

– Con vừa nói gì Khánh Vĩnh ? Người đàn bà nào dám bảo như thế khi ba mẹ không quen với họ ?

– Nên đây mới là cái oán gây trong lòng của bà ấy đó. Con không oan ức gì khi bà mắng vào mặt con, và cả gia đình này không còn oan khi bà ta không muốn tiếp chuyện.

Ông giận dữ gầm lên :

– Con nói cái gì mà mờ mờ ảo ảo vậy hả ? Ai làm cho con giận dữ đến thế được chứ ?

Không thể kềm hãm nổi nhục vừa lãnh vào thân, Khánh Vĩnh gần từng lời một :

– Bà Tô Dung Anh vẫn còn sống và đã trở về, nhưng bà không nhìn gia đình ta là chỗ thâm giao.

Khánh Sơn hỏi, giọng run run .:

– Bà ta đến công ty của em hay em đã vô tình gặp được bà ấy ?

– Em đưa Hà về quê thăm Linh San và em phải đương đầu với di ấy. Di mắng em, dù em

tự nhận lỗi và nài nỉ nhiều phen.

Mặt ông Bình tái đi, ông xuống giọng :

– Dung Anh còn sống thật bà ơi. Vợ chồng mình phải đi thăm cô ấy.

Khánh Vĩnh khoát tay :

– Ba mẹ đi thăm ngay lúc này chỉ vô ích mà thôi, vì dì Dung Anh không nhìn nhận gia đình ta là những người thân.

– Có thể dì ấy đang nhầm lẫn chuyện gì đó, để rồi ba mẹ gặp được dì thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp cho các con.

Khánh Sơn vờ nói :

– Hay ba mẹ để con đến đó trước xem qua tình hình ?

Khánh Vĩnh lắc đầu :

– Anh đến đó chắc tệ hơn em nữa là khác, bởi anh nặng lời với dì ấy nhiều phen.

Sơn lặng thinh chưa xốt cho nghịch cảnh của anh. Có lẽ anh đã lãnh lấy những câu xua đuổi của dì Dung Anh cách đây không lâu, vì không muốn để ba mẹ phải vướng mắc nên im ắng với nỗi bồn chồn. Nay Khánh Vĩnh đã đến và thêm một lần chứng kiến cảnh phủ phàng nên lên tiếng can gián.

– Con chỉ xin ba mẹ đừng đến nơi ấy ngay lúc này, vì có thể dì ấy đang bức tức điều gì đó mà chưa được sáng tỏ.

Chợt ông chỉ tay vào con trai nói :

– Không phải chuyện của con thì là chuyện của ai ở ngoài đường để mang vào nhà này chứ ?

– Nhưng con không muốn ba mẹ phải nô lệ kẻ khác là vì con.

– ...

– Con thà chấp nhận nghịch cảnh chứ không chấp nhận để ba mẹ phải quỳ lụy một người đàn bà quá cố chấp.

– Làm khổ một đời con gái người ta, bảo sao dì Dung Anh không giận được chứ ?

– Chưa hẳn ai đã làm khổ một đời ai. Nhưng con chỉ xin ba mẹ hãy dừng lại vì chẳng lợi ích gì đâu khi lòng con đã nguội lạnh.

Ông nhếch môi :

– Con đang sai lầm khi tưởng rằng ba mẹ đến đó là vì việc của con.

Khánh Sơn chống chế :

– Con sẽ bỏ nhà này mà đi khi nghe được ba mẹ đến đó để lãnh ê chề vào thân.

– Hừm ! Con luôn tạo bức tường ngăn cách, hay con đang xấu hổ khi đối diện với thực tại ?

Nhìn lại Khánh Vĩnh, ông khẽ hỏi :

– Còn ý của con thì sao ? Ba mẹ có nên đến thăm dì ấy không ?

Vĩnh trầm ngâm giây lâu, chợt lên tiếng :

– Ba mẹ nên đến thăm dì ấy rồi mọi việc nhằm lẫn hãy phân bày sau vẫn chưa muộn. Con hy vọng đến ngày cưới của con sẽ có mặt dì Dung Anh và Linh San đến chung vui.

Khánh Sơn đứng lên bỏ đi, dường như anh không muốn nghe thấy và không muốn ngồi giữa căn phòng bỗng âm u đối với anh nên vội lên xe phóng đi ... Đi đâu để trốn thoát nỗi ân hận ? Khánh Sơn chầm chầm nhìn phía trước. Mây nắng le lói không đủ xoa dịu nỗi lòng của chàng trai đang mang trái tim thương tật, mong được một lần ném bỏ để quên được đôi mắt đen láy của cô bé .

Cho xe đâm sầm trước hiên nhà, Khánh Sơn ngỡ ngác vì cánh cửa nhà chung vách khép hờ. Ai thế? Có phải Linh San không em ? Vừa suy nghĩ, anh vừa đưa tay ấn nút chuông gọi. Bất ngờ cánh cửa được mở rộng và bà vú xuất hiện ở giữa cửa nở nụ cười hiền hòa :

– Ủa ? cháu vừa về đến hả Sơn ?

Khánh Sơn tươi ngay nét mặt :

– Dạ .... vú lên chắc có việc quan trọng hờ vú ?

– Ồ, vú cũng vừa lên tới và định sang thăm ba mẹ cháu đây.

Anh ngỡ ngác :

– Dì Dung Anh đã bỏ qua những lỗi lầm của cháu hả vú ?

– Ôi ! Thì để bà đến đó nói chuyện với ba mẹ cháu.

Sơn lẹ miệng :

– Để cháu đưa bà đi.

– Được rồi, chờ bà một chút. Bà Hạnh lảng xăng trở vào trong nhà, rồi xách chiếc giỏ luống cuống đi ra.

Ngồi sau xe, bà hỏi khẽ Khánh Sơn :

– Công việc làm của cháu lúc này ra sao rồi ?

– Dạ, công ty của cháu vẫn còn hoạt động bà ạ, nhưng thu nhập kém hơn thời gian trước.

– Rồi cô Thử Lan không phụ với cháu hay sao ?

Son đáp tỉnh :

– Cô ấy gom hết vốn của cháu rồi trốn đi – Rồi cháu có buồn không khi mẹ của Linh San đang rất hận cháu vì nó quá thương con gái của mình ?

– Cháu không buồn đâu bà ạ, vì cháu đã biết cháu gây ra bao nhiêu là phiền muộn. Cháu chỉ mong bà cũng như dì hãy tha thứ cho cháu.

Bà ôn tồn bảo :

– Nếu Linh San nó không bướng bỉnh thì làm gì gây ra cảnh éo le của hai gia đình. Bà rất hiểu nỗi đau trong lòng cháu, và chỉ có bà đọc được tâm tư nguyện vọng của cháu mà thôi.

Khánh Sơn mở lời thăm dò :

– Vậy bà không xem cháu như người xa lạ phải không ?

– Ôi thôi, đứa nào cũng là cháu ruột của bà kể cả ba mẹ của cháu. Nhưng bà phải ghé thăm ba mẹ cháu lần này vì chắc về sau bà ít có dịp lên đây.

– Nghĩa là bà đã quyết định bán nhà ?

– Ủ. Vì bỏ trống căn nhà cũng chẳng ích lợi gì đâu cháu.

Khánh Sơn cảm nhận được tâm hồn anh đang chên vênh giữa hai nẻo đường :

hoặc Linh San chấp nhận anh nên không chống chọi với tình cảnh, hoặc cô ấy đã bôi xóa những kỷ niệm.

Dừng xe trước cổng rồi dìu bà bước xuống, anh ngạc nhiên khi bên trong ngôi nhà cửa đã khóa kín. Quái ! Ba mẹ đi đâu và cả Khánh Vĩnh nữa.

Khánh Sơn ngơ ngác đưa mắt nhìn bà rồi nhẹ lắc đầu. Xem như đã lỡ chuyến đi thăm của bà lần cuối cùng dành cho ba mẹ anh.

Thầm gọi tên anh đến vạn lần như thế để rồi Linh San gục ngã vì kiệt sức với sự mong đợi. Cô không thể chống chọi với tình huống đang diễn biến giữa hai gia đình.

Linh San xem như đã hết rồi những kỷ niệm buồn vui với bè bạn, xa hẳn ơn nghĩa đậm đà của ông bà Khánh Bình cũng như Khánh Vĩnh.

Rồi mong bạn đến suốt cả tuần mà Hoàng Hà vẫn biệt tăm. Linh San tự hiểu lấy thân phận mình nên nước mắt càng tuôn rơi. Kỷ niệm năm xưa bỗng hiện về thật rõ ràng trong tâm khảm ... Khánh Sơn ... Khánh Sơn ...

Lay nhẹ vai con gái, bà Dung Anh gọi :

– Linh San ! Linh San ! Dậy đi con. Con nằm mơ thấy gì mà thẳng thốt thế hả ?

Cô rên khê :

– Không có gì đâu mẹ ơi.

Nghe giọng nói yếu ớt của con, bà lấy làm lạ nên bật ngồi dậy nhìn trân vào mặt con gái.

Linh San vẫn nằm bất động mang khuôn mặt hốc hác và tiêu tụy.

Bà hốt hoảng gọi giật :

– Con làm sao rồi hả Linh San ? Cô ơi ...cô ơi ...

Trong đêm khuya khoắt, nghe loáng thoáng tiếng gọi giật của cháu dâu, bà Hạnh tung chăn bước xuống giường vào phòng cháu hồi hả :

– Chuyện gì gấp rút mà gọi giật vậy hử Dung Anh ?

Bà Dung Anh nghẹn ngào :

– Cô giúp con một tay để đưa Linh San vào bệnh viện.

– Con nhỏ nó làm sao rồi ? Trời ơi, nóng quá ! Linh San !Con đừng bỏ bà nha con ...Linh San ...

Căn nhà mới xây bỗng trở nên hiu quạnh, chỉ sót lại trong đêm tiếng khóc thút thít của hai người đàn bà mang trong lòng nỗi ám ức còn triền miên.

Sáng sớm trở về nhà bằng đôi chân vội vã, bà Hạnh vừa bước vừa đưa tay lau những giọt lệ tuôn trên khóe mắt. Cháu của bà vẫn mê man trên giường bệnh vì cơn sốt cấp tính và sinh mạng đang lớn vồn trước mắt tử thần.

Bỗng bà ngẩng mặt lên vì tiếng kèn xe chát chúa bên tai. Vừa trông thấy vợ chồng Khánh Bình, bà vội ngoảnh mặt, đôi chân càng bước nhanh.

Ông Khánh Bình tấp xe vào cổng rồi bước nhanh ra xe nắm lấy tay bà niềm nở :

– Đi đâu mà vội vàng thế hả dì ? Chúng cháu về đây để thăm dì và bạn.

Bà lạnh lùng :

– Vậy à ! Thôi để dịp khác hãy ghé thăm nó, dì đang bận.

Bà Khánh Bình nói lấy :

– Dì đang giận chúng cháu đó phải không dì ?

Bà Hạnh xua tay :

– Tôi không có thì giờ rảnh rỗi để giận hờn ai đâu. Hãy để cho tôi được yên mà lo lắng cho cháu của tôi.

– Linh San nó sao rồi hử dì ?

– Hừm ! - Bà trừng mắt gắt lên – Linh San nó điên dại nên muốn được chết cho xong một đời của nó. Tôi ám ức vì cháu của tôi không nhìn thấy họ vẫn ung dung trước nỗi khổ của nó.

Ông nhúu mày nài nỉ :

– Con bé bây giờ ở đâu, dì cho phép chúng cháu được đến thăm nó nghe dì.

– Muộn rồi, không còn gì để nhắc nhở đến nó nữa đâu. Tôi mong hai người nên quay về đi và đừng bao giờ tìm đến chúng tôi.

Bà tung cửa vào nhà và không màng đến vợ chồng Khánh Bình đang ngồi trước hiên để đợi. Không lâu, bà lại đi ra mang trên tay chiếc giỏ chứa đầy những vật dụng linh kinh.

Biết chắc ông bà Khánh Bình chưa chịu rời khỏi nơi đây, bà nói trước khi khóa cửa :

– Hãy về đi, con Dung Anh nó không nhìn nhận các người là bạn của nó đâu.

Ông Khánh Bình nhỏ nhẹ nói :

– Câu chuyện nào xảy ra cũng đều có nguyên nhân, nhưng vợ chồng cháu hoàn toàn không hiểu ý của dì cũng như Dung Anh. Dì phải cho cháu gặp được Dung Anh để hội ngộ. Một lần thôi dì ạ.

– Tôi chỉ e ngay lúc con gái của nó đang lâm bệnh, các người sẽ là thủ phạm đó.

Ông bướng bỉnh nói :

– Nếu phải tử hình vì lỗi lầm của gia đình cháu gây nên, cháu cũng sẵn sàng nhận lãnh.

Chợt bà dịu giọng :

– Thôi được, hai người cứ đến bệnh viện để gặp Dung Anh, nhưng đừng oán hận tôi và đừng bảo tôi quá vô tâm nhé !

– Dì lên xe, cháu đưa dì đi luôn thể.

– Các cháu cứ đến đó trước đi, vì tôi còn phải ghé chợ mua vài thứ cần thiết.

Ông Bình ngồi vào xe lắc đầu nhè nhẹ rồi âu yếm nhìn vợ nói :

– Vợ chồng mình đang làm lỗi gì với Dung Anh và cả dì Hạnh hả bà ? Sao bỗng nhiên họ đối xử với mình như thế? Rồi bà tính sao đây, có nên ghé lại để thăm Linh San không?

Bà khẽ nói :

– Vợ chồng mình phải đến đó. Dù Dung Anh không nhìn lại bạn thì ít nhất chúng ta không thể bỏ rơi Linh San.

Vợ chồng Khánh Bình lặng lẽ ngồi trong xe, họ chỉ mong gặp được Linh San và muốn biết nguyên nhân gây nên vì sao Dung Anh quyết xa lánh bạn trong âm thầm ?

Bước vào phòng trước đôi mắt mở to của bạn trong ngạc nhiên, bà Khánh Bình bắt chặp những câu nói lạnh băng của dì Hạnh còn văng vẳng bên tai mà bước đến bên đầu giường của Linh San. Bà òa lên tiếng nức nghẹn rồi đưa tay sờ soạng trên khuôn mặt xanh xao của con bé. Bà phó mặc cho người thân định liệu tội lỗi của vợ chồng bà gây nên ...

Chạm đôi dòng lệ, bà lên tiếng :

– Linh San nó đến nông nổi này lỗi là do ai tạo nên hờ ông?

Bà Dung Anh nhếch môi cay cú :

– Tích Nhược còn luyến tiếc Linh San hay đến để thăm tôi ?

Ông Khánh Bình từ tốn :

– Dung Anh ! Cô hãy bình tĩnh, vì trước mắt chúng ta là đang tranh giành lại mạng sống cho Linh San. Tôi rất tiếc khi đến được nơi đây đã muộn màng.

– Linh San có chết đi cũng như ba nó vậy thôi, họ sẽ quên trong tích tắc. May mà tôi về kịp lúc để nhìn thấy cách đối xử sự của người thân dành cho con gái tôi.

Ông nhẹ gật đầu rồi nhỏ giọng :

– Dung Anh trách cứ vợ chồng tôi là phải lắm, và có lẽ cô đã hiểu rõ ngọn nguồn.

Bà cay cú :

– Linh San nó không hề nói xấu những người luôn không tốt với nó, nhưng với tôi, tôi đã quá hiểu và kết luận. Chúng ta không thể là bạn của nhau được.

Ông Bình chăm chú nhìn trên khuôn mặt của cô bạn gái năm xưa để quyết định lời nói vừa thốt ra của cô. Nhưng Dung Anh hoàn toàn bình thản và xem ông bà như người xa lạ trước đôi mắt đen láy trôn trối nhìn con, khẽ nói :

– Con hãy sống với mẹ nhé Linh San ! Mẹ quyết tạo dựng sự nghiệp cho con Linh San à.

Ông Bình phân bua :

– Tại sao Dung Anh không nhường cho vợ chồng tôi một lời thăm hỏi, cô có quá nhẫn tâm đó không ?

Bà cười :

Chương 10

Thăm hỏi ư? Các người có màng đến khi tôi sống sót hay con trai các người xua đuổi tôi khi tôi đứng trước cổng thật lâu để chờ đợi? Tôi rất hân hạnh được cậu con rể đích thân mắng nhiếc? Xin lỗi, tôi không thể nhầm lẫn các người khi đến đó.

– Nghĩa là thế nào hả Dung Anh? Cô có đến tìm vợ chồng tôi?

– Hừ! Nhờ vậy nên tôi mới hiểu ra tâm địa của con rể ưu ái mẹ vợ của nó.

Bỗng bà quắc mắt:

– Tôi tặng sổ vàng năm xưa cho các người, và xem như tôi vừa mua sự bất hạnh cho con tôi.

Ông chau mày phân trần:

Dung Anh à! Thật ra sau khi vợ chồng tôi trở lại quê nhà thì dì Hạnh cùng Linh San đã bỏ đi rồi. Tôi biết đi đi đâu để mà tìm đây? Cô có nghĩ rằng tôi đã hết nước mắt khóc thương cho hai người bạn vắng sổ khi nghe tin không lành đưa về? Tôi lẳng lặng để lo cuộc sống hằng ngày và để lo tương lai cho con.

Tôi hy vọng cô bé thiết kế trong công ty sẽ là Linh San đang thất lạc. Đời không phụ lòng tôi, nên tôi tìm được con bé trong thú vị ....

Bà mỉm mai:

– Rồi cưới cô bé ấy cho con trai, rồi xua đuổi con bé ấy để có một con dâu khác xinh đẹp hơn.

– Tôi chưa có một lần đối xử với Linh San như thế đâu. Cô hỏi lại con nhỏ xem sao rồi hãy định tội cho vợ chồng tôi.

Linh San yếu ớt trở mình rên khế. Ông vội đến gần nhìn vào khuôn mặt con bé rồi lắc

đầu bảo vợ :

– Bà hãy quay về bảo Hoàng Hà đến đây cho nó thăm bạn:

– Tôi không đi đâu cả, tôi muốn ở lại đây để săn sóc cho con nhỏ. Nó có mệnh hệ nào, tôi sẽ chết theo để cho vừa dạ con trai tôi.

Ông gắt :

– Nó không còn sống để thấy bà chết vì nó đâu. Bà phải hiểu hơn bao giờ hết chứ ?

Sực nhớ lại vợ chồng cùng đến đây với hy vọng bạn hiểu được tâm tư của bọn nhỏ mà xóa hết những nhầm lẫn về nhau ... nhưng ông bà Khánh Bình cũng đau đớn vì con trai đã bỏ nhà đi hơn tuần, nay đến tìm bạn lại gặp phải Linh San trong cơn hấp hối-. Nghịch cảnh luôn ở trước mắt khiến bà sôi sục căm hận bạn không chịu hiểu trước biết sau để gây ra đoạn trường cho hai đứa trẻ.

Chợt bà lên tiếng với bạn :

– Dung Anh à ! Vợ chồng tôi tự nhận thấy chưa có lỗi gì với bạn đâu, kể cả Khánh Sơn và Khánh Vĩnh cũng thế, bởi Khánh Vĩnh có bảo lại với tôi đã gặp bạn ngay ngày gia đình tôi đang rối loạn. Khánh Sơn nó làm cô gái tên Thử Lan nên bị lừa đảo hết vốn tiếng, hỏi sao chúng nó không tức giận. và nghi hoặc người đàn bà đẹp vừa đến tìm ba mẹ nó. Sao Dung Anh không dẫn con thịnh nộ để chúng nó được giải bày ?

– Tôi làm sao tin được lời nói của các người khi con tôi chưa hề nói với tôi và cả cô tôi cũng im lặng. Các người có giọng cầu khẩn cũng mượn lắm rồi, vì tôi đã quyết bỏ xóa lời hứa hôn cho bọn nhỏ.

Ông Khánh Bình thở dài :

– Bọn trẻ có xa lìa nhau thì lỗi là do cô đó Dung Anh. Chúng ta hẹn lại dịp khác gặp nhau. Tôi hy vọng Dung Anh sẽ hiểu được thấu đáo về gia đình chúng tôi Rồi ông lay vai Linh San nghẹn ngào nói.

Ba mẹ phải về để đi tìm Khánh Sơn lại cho con nhé, Linh San.

Ông bà Khánh Bình mang trong lòng nỗi phiền muộn để quay về, nỗi ám ức còn vương mang. Ngồi bên nhau trên xe, ông trầm lặng đến lạ lùng khiến bà hoang mang nói :

– Hay là Dung Anh gay gắt với vợ chồng mình vì số vàng năm xưa hả ông ?

Tôi không nghĩ như bà đâu. Có thể cô ấy đang sống trong kinh hoàng vì nỗi ám ảnh khi Trí Nguyên đã vĩnh biệt mọi người trong – Chuyện đó thì có vương vấp gì đến chuyện hôn nhân của hai đứa nhỏ ? Tôi lại nghĩ Dung Anh đang giận thằng Sơn đã phản bội con

gái của cô.

Họ im lặng để cùng tìm phương cách cứu gỡ.

Dừng xe trước sân, ông đi theo sau bước chân nặng trĩu của bà vào nhà thần thờ hỏi

Khánh Vĩnh khi anh vừa ra đón :

– Con có nghe tin tức gì của thằng Sơn không con?

Khánh Vĩnh lắc đầu thất vọng.

– Biết dạng rồi ba ạ, vì con đã tìm nhiều nơi.

Thở hắt ra ngao ngán, anh tiếp :

– Anh ấy không chịu nói gì cả nên ai biết được anh mong muốn những gì. À ! Ba mẹ về quê và tình hình gia đình Linh San ra sao rồi hở ba?

Ngồi vào ghế, ông cười méo xệch nói :

– Linh San đang hấp hối nơi bệnh viện.

Khánh Vĩnh tròn mắt ngạc nhiên.

– Cô ấy lâm bệnh ? . Nhưng bệnh gì hở ba .

– Ba không hỏi đến vì quá đau lòng với dì Dung Anh của con nên quên mất.

Anh có vẻ bứt rứt :

.

– Hai người này họ yêu nhau thắm thiết lắm, nhưng không chịu thú nhận với gia đình nên gây ra uẩn khúc cho những người thân, làm xáo trộn công việc hằng ngày cũng vì họ, vì họ ba à. Con đã bỏ công hơn tuần nay để tìm kiếm nhưng có gặp được anh ấy đâu. Bây giờ lại đến lượt Linh San lâm bệnh trầm trọng. Thôi, để con gọi Hoàng Hà đến đó với cô ấy, ba mẹ nên nghỉ ngơi cho khỏe. Chỉ cần một trong hai người mà chết đi là mọi người sẽ được yên ổn.

Bà Khánh Bình cần nhắc :

– Con nói như thế nghĩa là con không thương anh con chút nào cả. Mẹ nghĩ nó cũng mong muốn chuyện gia đình của nó ấm cúng như những gia đình khác.

Khánh Vĩnh bực dọc :

– Nếu không có cô Thử Lan xen vào thì hai người đó họ rất hạnh phúc. Anh Sơn có chết đi cũng là vừa rồi, chỉ tội nghiệp cho Linh San, phải lỡ một đời.

Bà trầu giọng.

– Nên ba mẹ cũng như con hãy vì Linh San một lần này thôi con.

– Nghĩa là sao hả mẹ ?

– Cần tìm anh con về và bắt buộc nó để nhận lỗi với dì Dung Anh của con.

Khánh Vĩnh lưỡng lự :

– Có lẽ anh Khánh Sơn đang sống trong tuyệt vọng đó mẹ ạ. Nhưng thế nào thì có anh con vẫn hơn, mẹ an tâm đi.

Hoàng Hà dự định sẽ ở lại một tuần với bạn nên mang theo vài bộ quần áo được xếp gọn trong túi xách, cô đeo lên vai rồi thoăn thoắt đôi chân đến bên Khánh Vĩnh bảo :

– Hy vọng em là người độc nhất gỡ rối những gút mắt trong lòng Linh San.

– Anh chúc em thành công !

Họ trao nhau ánh mắt và nụ cười hứa hẹn rồi Hà quay lưng bước đi.

Đứng trước căn phòng yên ắng trong bệnh viện, Hà đưa tay gõ vào cánh cửa.

Chợt một giọng nói rất quen hỏi vọng ra :

Linh San! Hoàng Hà đẩy nhanh cánh cửa và bước mấy bước dài đến bạn tíu tít :

– San hết chết rồi hả ?

Linh San trợn mắt :

– Sao lại chết được chứ, chỉ bệnh xoàng thôi mà.

– Hồng dám đâu. À ! Bà vú và dì đâu rồi Linh San ?

Bà vừa ra ngoài, còn mẹ đang xin cho mình xuất viện.

Hoàng Hà vỗ tay mừng rỡ :

– Ôi ? Thật may mắn cho Hà khi đến đây.

Linh San ngơ ngác :

– Đến thăm San mà bạn cho là may mắn ?

– Hà chỉ sợ khi đến đây phải cảm mấy nén nhang để trò chuyện cùng bạn thôi.

– Ai báo tin cho Hà mà nhanh vậy ?

Cô điểm một ngón tay lên môi rồi khẽ – Ba mẹ của Khánh Sơn có đến đây thăm San, nhưng khi trở về gia đình thì mang nét mặt âu sầu. Anh Vĩnh bảo như thế và lệnh khẩn cho Hà nè .

Chớp rèm mi rũ rượi, Linh San nắm tay bạn gượng ngồi dậy lời nói :

– San chẳng mong một ngày vui đến cho bạn đâu.

– Chà ! Hai người chắc có hò hẹn dưới suối vàng rồi phải không ?

Linh San ngổ ngáo :

– Đúng như vậy đó . Í ! Mà Hà vừa nói gì với mình vậy? Anh Sơn ra sao rồi hả ?

Cô bạn nheo mắt lém lỉnh :

– Sao Linh San không hỏi Hà hay anh Vĩnh ... hoặc người nào đó ... mà lại hỏi anh Sơn ?

Linh San ngượng ngùng nói :

– San không ưa anh ấy bao nhiêu thì San lại càng ầm ức nơi lòng yì oán thù chưa trả xong.

– Nhưng đến bao giờ mi mới ra lệnh truy nã, vì anh Sơn đang chạy trốn "nỗi oan cừu" mà San quyết một lòng rửa hận ?

Linh San dẫu môi :

– Hoàng Hà chỉ đùa với mình thôi phải không? Chứ anh ấy làm sao dám bỏ công ty được:

– Bây giờ Hà đặt câu hỏi nhé ! Nếu anh ấy bỏ được tất cả chỉ vì một lý do nào đó không chính đáng và không một người biết rõ nguyên nhân, thì Linh San nghĩ sao và có còn chút lương tâm để phán xét ?

Linh San cúi mặt, giọng trầm hẳn :

– Hà ơi ! San có lỗi với nhiều người vì tự do mình gây nên. Anh Khánh Sơn đối với San như thế còn nhẹ lắm. Mình còn mong anh ấy trừng trị mình bằng cách nặng nề hơn kia.

Chau mày, Hà nói :

.

– Linh San đẩy anh ấy vào con đường bế tắc rồi mà Linh San không hề hay biết. Anh ấy đã bỏ đi hơn một tuần rồi và cả gia đình không ai tìm thấy.

Cô thảng thốt :

– Hà nói thật không? Trời ơi ! Linh San chết mất nếu anh ấy chỉ vì mình mà bỏ cả sự nghiệp, tương lai ...

Cô khóc ngất trên vai bạn rồi thều thào :

.

– Linh San yêu anh ấy, Hà biết không?. Mình yêu anh ấy ngay ngày đầu tiên đôi mắt ở sân đấu võ cẩu., Rồi những ngày kế tiếp đương đầu với ngoại cảnh nên San không dám tiến xa hơn vì thân phận cô cút ... Bỗng ngày cưới đến quá nhanh, San tưởng mình là con cò để họ đùa giỡn trong tay nên dám ra oán ghét.

– Rồi hai người xa dần vì lý do đó ?

– Không hẳn là như thế. Bởi lẽ sau ngày tân hôn, San tự nhận thấy có lỗi với chú bé ngày xưa cứu sống Linh San. .... Hà nương mày hỏi :

– Chuyện cổ tích ư?

– Không, chuyện có thật. Ngày ấy. San cất nhà bằng những chiếc lá nên đến dưới gốc bàng để nhặt lá rơi ... Một lần San trượt chân rơi xuống dòng nước xoáy, dòng nước vô tình cuốn trôi Linh San. Bỗng một chú bé nhảy ùm xuống bế xốc Linh San đưa vào bờ San nhớ mãi ngày ấy.

– Nghe câu chuyện hiếm hoi của bạn, Hà cứ tưởng bạn đang sống trong mơ vậy. Giấc mơ thì có bao giờ đến thật như lòng mình mong muốn đâu.

Linh San khẽ thở dài :

– Nhưng vẫn là sự thật, vì anh ấy cũng mang nỗi lòng thầm kín của Linh San.

– Sao bạn quyết định được khi cậu bé của bạn có rao vặt trên trang báo để tìm bạn đâu.

– Vậy mà San vẫn tìm được cậu bé ấy Hà ơi. Khi nhận ra anh ấy là cậu bé của mình thì mọi việc đã lỡ.

Cô thắc mắc – Lỡ ? Mà lỡ cái gì ? Hay Linh San đã yêu Khánh Sơn ?

Linh San hững hờ.

– Có một cô gái xinh đẹp bỗng xuất hiện và nhận diện với anh ấy đúng hoàn cảnh củ mình, nên cậu bé của Linh San ráo riết với mỗi tình thời trẻ con mà quên đi tất cả.

Hà chăm chú nhìn bạn, chợt nói :

– Mình tưởng San đang oán trách một người mà người đó San rất yêu.

Cô thú nhận :

– San không ngờ cậu bé ấy lại là Khánh Sơn. Hà biết không, khi nhận ra anh ấy, San đau đớn lắm, San âm thầm đợi đến ngày vỡ ra sự thật giữa anh ấy với cô gái lạ, nên San buông trôi công việc ở công ty chỉ vì anh ấy đuổi xô và xỉ vả mình đến thậm tệ . Hà hiểu rồi mà.

Hoàng Hà cười :

– Tại sao lúc đó Linh San không chịu nói lại để đến muộn màng ? Hơn nữa mọi người nghĩ San không yêu anh Sơn.

– Nên San đang sống trong ân hận vì lỡ dối mẹ ...

Chợt Hoàng Hà đứng phắt dậy, khoanh tay lễ phép chào bà Dung Anh. Linh San nói với mẹ :

– Hoàng Hà vừa đến thăm con đó mẹ .

Bà niềm nở :

– Tưởng cháu không đến thăm dì nữa chứ. May mắn cho Linh San là nó vừa khỏi bệnh đó, cháu phải ở lại chơi lâu lâu cho nó vui.

Cô liếc thoáng :

– Cháu đã chuẩn bị hành trang sẵn trước khi đến với Linh San rồi di ạ. Cháu hứa Linh San sẽ hồi phục và rất nhanh nữa là khác.

Vuốt tóc con, bà vui vẻ :

– Ước gì con gái của dì nó trốn chạy được bấy trước mắt đang vậy thì nó sẽ tìm thấy hạnh phúc thật sự.

Thoáng chút bờ ngõ, Hoàng Hà nói :

– Trần gian này chỉ có Linh San là hạnh phúc nhất đó dì, bởi vì bạn của cháu không chịu nhận lấy nên phải long đong từng ngày. Cháu vừa được Linh San cho biết.

Bà có vẻ ngạc nhiên :

– Nghĩa là sao hả Linh San ? Sao con không chịu nói cho mẹ nghe ? Nhưng hạnh phúc và tương lai của con là ai mới được ?

Liếc nhanh bạn ra dấu, Linh San dịu dàng nói :

– Bạn con chỉ đùa để con được vui thôi mẹ ơi, chứ bạn con còn lạ gì với nỗi bất hạnh của con.

Ngẩng mặt lên trần nhà, bà thở ra.

– Chuẩn bị ra xe để về đi Linh San. Bà vú của con về đến là chúng ta đi ngay.

Về nhà rồi các con mặc tình mà hàn huyên.

Thái độ lạnh băng của bà khi nghe nhắc nhở đến nỗi bất hạnh của con gái đủ khiến

Hoàng Hà ớn gáy. Cô rút đầu bên vai Linh San nói khẽ :

– Mi muốn cho ta về sớm hả Linh San ?

Hồng phải đầu. Hoàng Hà hồng chịu cứu bồ, vì ngay lúc này mẹ mình cũng đau đớn lắm khi thất vọng rất nhiều ở bề bạn, nhưng lại không một ai giải bày tâm sự lầm lẫn của mẹ được.

– Hà cũng chỉ có một cái đầu như bao nhiêu người khác thôi, San muốn mình trở thành con ma không đầu à ?

Cô cười khúc khích :

– Lỡ có rơi đầu vì bạn thì Hà cũng phải chịu chứ.

Búng tay ra đầu, Hoàng Hà đứng bật lên dí dỏm :

– Hà nhớ rồi ! Ngày mai ra đi vì công tác khẩn của anh Khánh Vĩnh ... nhất định Linh San là người mang chiếc đầu rơi về cho anh ấy hộ mình.

Linh San muốn khóc thật to ở tấm chân tình của bạn, của những người luôn lo lắng cho cô. Cô hy vọng mẹ sẽ thay đổi quan niệm khi nghe Hoàng Hà giải bày tâm sự giùm cô ... Khánh Vĩnh đi tới đi lui nơi văn phòng làm việc để mong ngóng Hoàng Hà.

Một tuần đứng để mong cô ấy đến, anh bực dọc nện gót giày đầy vê giận dữ vì cô không hề nhớ đến sự mong chờ của người ở lại.

– Reng ... reng...:

reng ...

Thở hắt ra bực mình, anh bước đến cầm máy.

– À ... thì ra là anh ... Anh hiện đang ở đâu ?

Bên kia đầu dây, Khánh Sơn lẩm bẩm :

– Anh đang ở Đà Lạt, nhớ ba mẹ và em quá Vĩnh ạ. Anh đang cần được yên tĩnh trong một thời gian không định, rồi sau đó anh sẽ làm lại cuộc đời. Em cũng như gia đình đừng quan tâm đến anh.

Khánh Vĩnh giận dữ :

– Ít nhất anh cũng thông qua cho gia đình biết để ba mẹ sắp xếp công việc giao hấn cho em, đừng để họ phải thất nghiệp nghe Vĩnh.

– Anh cũng nghĩ đến điều này à ?

Khánh Sơn quát lớn :

– Em cho anh như thế nào chứ Vĩnh ? Em tưởng anh là một thằng vô dụng hay sao ? Ớ ... lỗi của anh thì riêng anh chịu, anh chấp nhận bỏ tất cả, bỏ luôn cả tình yêu đầu đời của anh ...

– Em đang hiểu anh nói gì rồi, nhưng bỏ đi xa đâu phải là cách đối phó tốt đẹp để anh được hả dạ. Anh về để làm lại chứ, để mọi người hiểu anh luôn kiên cường trong tình yêu
Im lặng giây lâu, Khánh Sơn trả lời :

– Lên đây anh cũng ru rú trong khách sạn để chôn chặt thời gian thôi mà.

Được rồi, anh sẽ về ...

Buông máy xuống, Khánh Vĩnh bất ngờ khi thấy Hoàng Hà. Anh ôm chặt Hoàng Hà hôn

lên khắp khuôn mặt cô rồi trách cứ :

– Em mới về hả ? Vui quá rồi quên mất anh phải không em ?

Hà nũng nịu trong vòng tay người yêu :

– Suýt chút nữa thôi là em chỉ về đây có mỗi ... cái đầu ...

Anh trợn mắt :

– Vẫn thất trắng chuyển đi hả em ?

– Muốn đạt đến thành công trong câu chuyện gay go đâu phải dễ dàng như chúng ta tưởng. Em phải bỏ ra hai ngày để kể cặn bên dì Dung Anh và quyết tìm tòi ở nội tâm của dì. Lúc đó em mới nhận ra dì cũng như bà vú đang thất vọng bởi sự lạnh nhạt của gia đình anh. Họ hoàn toàn vô tội trước tình huống xảy ra. Em nhận xét rất chính xác.

Khánh Vĩnh giận dữ quắc mắt :

– Nghĩa là em cũng định lỗi cho gia đình anh tạo ra phải không em ?

Cô nheo mắt châm chọc :

– Em chưa nói hết chứ bộ.

– Rồi em nói sao với dì ấy? Và sự việc có tốt đẹp không em?

– Xem như mọi việc đã xong khi em kể rõ ngọn nguồn giữa Linh San và gia đình anh, đến cả việc của anh Khánh Sơn đang bị thất thoát tài chính cũng bởi một cô gái gian ngoa. Nếu anh Khánh Sơn không vì quá yêu cô bé ngày xưa thì mọi việc sẽ không xảy đến với anh ấy được. Nhưng anh biết không, nàng cũng như chàng luôn ray rứt vì nhung nhớ những nụ hôn bé bỏng, nên họ có những suy tư kỳ quặc Nàng ấy mang kỷ niệm để tạo mẫu áo thời trang và đó là thành công của nàng.

Khánh Vĩnh há hốc ngạc nhiên :

– Linh San mới thật là cô bé của anh ấy à ?

Nhẹ gật đầu, cô chúm chím đôi môi :

– Chuyện tình trong những vần thơ nhưng đẹp dễ sợ, đến em còn khủng hoảng vì bộ não của em đang loăng ra nè. Nhưng ngược lại, dì Dung Anh dịu hẳn sắc mặt rồi ôn tồn nói với Linh San :

– Chúng con rất yêu thương nhau sao để có sự xảy ra đến nông nổi ? Mẹ sẽ nói cho nó nghe hết những mong muốn của mẹ cũng như ba mẹ nó. Lúc đó Linh San ửng hồng đôi má rồi chối quánh. Em chợt nhớ đến ngày đầu tiên hai cô cậu quen nhau thật là gay cấn khiến em bật cười bên Linh San, rồi nhắc lại những lần trò chuyện với nhau chỉ có ánh

mắt gay gay và giọng nói cao vút của Linh San dành cho anh ấy.

Bà chợt bảo :

– Tình yêu của Linh San lạ lùng ngoài mức tưởng tượng của bà và cả dì nữa.

Để rồi đi với bà vú của Linh San sẽ lên thăm anh chị trên ấy.

Khánh Vĩnh hỏi nhanh :

– Em có bảo là anh Sơn bỏ đi không?

– Sao lại không ? Then chốt mà không với tay vào thì làm sao mở nổi cách cửa chứ.

Anh siết chặt người yêu trong tay hơn hờ :

– Chúng mình đã làm tròn bổn phận rồi đó. Ba mẹ sẽ hiểu được chúng ta kể cả đôi tình nhân kỳ lạ ấy. Em có vui không Hoàng Hà ?

Cô đáp lí nhí :

– Em không màng họ nghĩ đến em đâu, Vì lòng em từng mong họ có hạnh phúc bên nhau mà.

Anh hôn lên vầng trán cô thì thầm :

– Anh mong em không có tính ương bướng của Linh San mà làm khổ thân anh.

Cô nở nụ cười đầm ấm trao trọn cho anh nói :

– Em phải về nhà kéo mẹ em mong.

– Để anh đưa em về .

Họ bên nhau trên đường phố để nghe bao yêu thương rạt rào như làn sóng lẫn tẩn trong lòng của hai kẻ yêu muộn.

Hôm nay, bà Hạnh cùng bà Dung Anh vui vẻ lên thành phố nối lại tình thân với vợ chồng Khánh Bình ...

Ngồi chung quanh chiếc bàn tròn được đặt giữa phòng ăn, người cao tuổi nhất trong bàn là bà Hạnh, bà luôn xuýt xoa với những món ăn mang hương vị lạ do Hoàng Hà đảm nhiệm trong mâm cơm gia đình buổi chiều nay. Bà thầm khen ngợi cô giỏi giang và khôn khéo ở mọi mặt.

Để ý nhìn cậu chủ nhỏ môi tím tím cười với cô gái, lòng bà quặn lên vì nhớ đến đứa cháu của bà giờ này đang ngóng mắt ra đường để mong bà và mẹ của nó quay về. Vừa gấp miếng thịt chiên bỏ vào chén, bà vừa nói :

– Khánh Vĩnh nó tốt số hơn thằng Khánh Sơn nên mới gặp được cháu Hà đây. Bà khen rồi thì chẳng còn ai chê được đâu nghe cháu.

Khánh Vĩnh đỏ mặt cổ chổng chế :

– Hoàng Hà cũng như Linh San thôi bà ạ. Có thể Linh San nhiều tài hơn Hoàng Hà của cháu đó, chỉ tại cô ấy chưa có dịp thi thố tài năng.

Ông Bình đỡ lời con trai :

– Mỗi đứa có mỗi cái tài riêng dì ạ. Nhưng sao Linh San không cùng lên đây thăm vợ chồng cháu ? Hay nó không tha thứ được cho thằng Khánh Sơn ?

Bống bà vú dụ giọng :

– Trước đây dì định sang căn phố nhưng bây giờ thì dì đã đổi ý rồi. Linh San nó còn nhiều dịp để lên đây với bạn bè của nó.

Khánh Vĩnh đề nghị :

– Hay bà cùng dì cho phép Linh San trở lại công ty để cùng làm việc với anh Khánh Sơn của cháu. Hy vọng thời gian không xa Linh San sẽ phát triển tài năng của cô ấy. Và lại, bên cạnh cô ấy còn có gia đình cháu, dì không phải bận tâm đâu.

Bà Dung Anh mỉm cười lắc đầu :

– Chưa một lần dì được nhìn thấy năng khiếu của con gái, vậy mà nó luôn được mọi người khen tặng nên dì rất ngạc nhiên.

Bống mọi người cùng nhìn ra cửa khi bước chân vội vã của Khánh Sơn vừa vào. Anh trở mặt rồi dừng hẳn. Đôi mắt lơ lảo và thái độ quay lưng của con trai khiến ông Bình lên tiếng :

– Vào đây Khánh Sơn ? Sẵn có dì Dung Anh và bà vú của con Sơn đến đây thăm gia đình ta, con vào cùng ăn cơm cho vui.

Khánh Sơn có vẻ lúng túng và muốn quay đi ngay vì không thể đối mặt với một người đàn bà từng đuổi anh rời khỏi vòng tay con gái của bà. Dù rất yêu Linh San, nhưng anh không thể biến mình trở nên tồi tệ trong tình trường. Nhẹ lắc đầu, anh trả lời cha :

– Con bận công việc thôi ba ạ.

Bà Dung Anh lên tiếng :

– Khánh Sơn trở lại đây dùng bữa với dì đi cháu. Dì đã đến với ba mẹ cháu rồi thì không còn gì để cháu phải giữ kẽ với dì nữa cả Ngẩn người ra, anh đáp :

– Thưa dì, cháu tự nhận thấy cháu không xứng đáng để ngồi lại đây trước mặt mọi người.

– Sao vậy cháu ? Sự việc trước đây cả dì và cháu đều nhầm lẫn, tại sao ta không cho nó qua đi ? Hôm nay dì đến đây trước là thăm ba mẹ của hai cháu.

Kể đến, dì muốn hỏi cháu vài việc, được không Sơn ?

Khánh Sơn nhú mảy lương lự. Sao hôm nay bà trở giọng đến lạ và gần như là người nhà của anh. Thắc mắc nên anh trở lại ghé ngồi và phớt lờ.

Hoàng Hà giả lả :

– Đũa chén cho anh sẵn rồi đó.

– Cám ơn em, Hoàng Hà.

Bà Khánh Bình lẳng lẳng theo dõi thái độ của con trai. Dường như nó không một chút mảy may quan trọng với người sinh ra Linh San. Bà chợt lo âu nếu lỡ dì Dung Anh của nó mà giận lên thì xem như bẽ tắc một chuyện tình của nó .

Bà lên tiếng dò ý con :

– Con về đến lúc nào hả Sơn ?

– Dạ ....

– Bà vú và dì đến thăm, con vui không ?

– Dạ ....

– Linh San vừa thoát khỏi căn bệnh hiểm nghèo, con đến thăm nó một chút được không ?

– Dạ ....

Ông Bình lên tiếng :

– Thăng này bữa nay lạ quá ! Con làm sao vậy Sơn ? Chẳng lẽ ba mẹ không xứng nói chuyện với con ?

Ông giận dữ hét lên :

– Con câm rồi sao !

Bà Dung Anh từ tốn :

– Thôi, chúng ta hãy dùng cho xong bữa cơm rồi nói chuyện sau. Có lẽ Khánh Sơn nó vừa về nên không được khỏe đó thôi.

Ông Bình quát ầm lên :

– Dì Dung Anh đến đây để thăm ba mẹ, ngoài ra không dính líu đến việc riêng tư của con đâu.

– Con chỉ muốn rời khỏi nhà này thôi ba ạ.

Hoàng Hà lên tiếng :

– Anh Sơn à ! Dì với bà đã rõ được chuyện tình trớ trêu của anh với Linh San rồi, nên dì đến đây để nói chuyện với anh.

– Tôi chẳng muốn nghe dù việc có làm cho tôi đau lòng.

Quay lại bà Dung Anh, Khánh Sơn khẽ nói :

– Thưa dì, giờ phút này đây có đủ mặt mọi người trong gia đình cháu, cũng như gia đình dì, cháu nhận tất cả lỗi lầm do cháu gây nên. Cháu thành thật xin lỗi. Nhưng nếu đặt câu hỏi giữa cháu với Linh San, cháu xin miễn trả lời.

Bà Dung Anh nhỏ nhẹ :

– Có lẽ vì đối xử không phải với cháu, nên giờ cháu oán dì phải không Khánh Sơn ?

– Thưa dì ... cháu muốn nói rõ để dì hiểu là chúng cháu rất yêu nhau, nhưng duyên nợ chắc không có. Cháu tự hỏi lòng nhiều lần như thế nên xin dì hãy bảo lại với Linh San nên quên đi kỷ niệm để cô ấy được hạnh phúc ở tương lai.

Ông Bình găm lên đập tay xuống bàn :

– Được, được. Con nói bao nhiêu đó ba đủ hiểu rồi. Dì Dung Anh đối xử với con như thế nào chẳng nữa cũng không oan cho con đâu.

Sơn nhăn mặt đau khổ :

– Con nhận lỗi tất cả và con muốn trở lại cuộc sống bình lặng. Có lẽ Linh San cũng mơ ước như con thôi.

Hoàng Hà khuyên can :

– Anh Sơn à ! Em không hiểu vì sao mà hai người luôn tự giành lấy khổ đau về mình:

Linh San yêu anh, bạn em đã thú thật với dì và vú đây, đến cả cô bạn gái của nó. Sao anh nữchối từ khi Linh San muốn được đến gần anh.

– Tôi hiểu được chúng tôi rất yêu nhau kia mà, Hà đừng lo cho bạn.

– Em chỉ mong mỗi ngày cưới của tụi em sẽ có anh và Linh San đến dự.

Sơn ngạt nhiên hỏi em trai :

– Đến bao giờ hả Khánh Vĩnh ?

– Thứ bảy tuần sau anh ạ ! Dì Dung Anh hứa ở lại đây để chung vui với tụi em.

Bà Hạnh cười thật hiền rồi ôn tồn bảo :

– Bà với mẹ của Linh San sẽ ở lại căn nhà chung vách với con đến sau ngày cưới của Khánh Vĩnh mới về quê.

Khánh Sơn sượng sùng hỏi :

– Bà với dì ở đây bỏ lại một mình Linh San dưới quê, lỡ có bề nào thì sao hở dì ?

– Ôi ! Cũng không ít ngôi nhà mới cất gần đó nên dì không phải lo lắng đâu.

Hoặc rảnh rồi, cháu đi thăm Linh San thì có sao ?

Liếc nhanh vợ chồng bạn, bà nói tiếp :

– Sỡ dĩ dì ở lại đây trong tuần này là dì đang có nhiều việc cần sắp xếp với ba mẹ cháu có liên quan giữa người lớn với nhau.

Khánh Sơn hiểu ngay ở những người lớn, họ luôn mong cho anh cùng Linh San có được hạnh phúc bình thường như những đôi tình nhân trẻ trung khác vậy. Anh lẳng lặng ăn cho xong miếng thịt rồi đứng lên thật nhanh đi ra ngoài trước nhiều cặp mắt bờ ngỡ.

Bà Khánh Bình tươi tắn liếc mắt theo bóng con trai khẽ bảo :

– Nhất định chiều nay nó có mặt ở dưới nhà của Dung Anh cho coi.

– Tôi đang phân vân lỡ chúng nó có mặc cảm với nhau ... rồi khó mà chịu nhường nhịn.

Đây rồi bỏ Linh San một mình dưới quê tôi không yên tâm.

Nghe ông Bình lo lắng, Hoàng Hà hí hửng :

– Ngày mai cháu sẽ một mình về dưới ấy để mời Linh San đến chung vui với cháu. Cháu hứa sẽ theo dõi tình hình của hai người rồi khi về báo tin lại. Cháu xin mọi người đừng lo.

Y như sự suy diễn của mọi người có mặt trong buổi cơm, Khánh Sơn đã biến mất ngay sau đó. Sau khi xong xuôi bữa cơm, mọi người kéo nhau ra sân, họ ngồi bên nhau ở những băng ghế đá, ông Bình kể chuyện xa xưa cho dì Hạnh cùng cô bạn năm nào nghe, nhưng Dung Anh đang trầm tư hướng mắt ra đường.

Dung Anh không buồn sao được khi nhớ đến chồng. Hạnh phúc đối với bà rất mong manh nên cuộc đời của bà trở nên lạnh lùng với những người đang hạnh phúc. Bất giác bà mím môi quay lại vợ chồng Khánh Bình nói :

– Tôi với cô tôi về đăng nhà nhé ! Sáng sớm mai tôi trở lại để thương lượng với anh chị một số việc cần thiết anh chị đồng ý với tôi chứ hả ?

Bà Bình nắm tay bạn nài nỉ :

– Dung Anh ở lại với tụi này đêm nay không được sao ? Tôi muốn nói rất nhiều những buồn vui của bọn mình qua bao năm xa vắng nhau, Dung Anh ạ.

– Tích Nhược thông cảm. Có lẽ anh Trí Nguyên mất đi rồi, tôi chẳng còn gì lý luận tiếc ngoài đứa con gái của mình. Sẵn đây, tôi đề nghị với các bạn như thế này :

Nếu bọn nhỏ biết thương yêu nhau là sự may mắn cho bọn mình. Tôi sẽ góp nhặt hết vốn liếng cho con để chúng nó làm lại từ đầu. Anh chị đồng ý với tôi chứ ?

Ông ngượng ngùng nói :

– Dung Anh không phải quan tâm đến phần này, dầu thế nào tôi và Tích Nhược vẫn lo cho con được. Tôi chỉ mong chúng nó đừng nghịch nhau nữa là được rồi. Có lẽ Trí Nguyên sẽ vui lòng dù anh ấy rất xa tôi.

Bà Dung Anh ghen lời :

– Tại sao xưa kia mình nông nổi. Tại sao số mạng của anh Trí Nguyên nghiệt ngã ở mỗi đoạn trường. Anh chị có biết không, tôi đã nhiều phen muốn theo cùng anh ấy xuống tuyền đài. Nhưng con tôi ...

Bà Hạnh rầy cháu :

– Đừng nghĩ bậy. Vả lại, Linh San nó sống với cô có thua kém ai đâu.
– Không ... không cô ơi. Con không sợ con của con nó thua kém mọi người mà con chỉ sợ cuộc đời của nó gặp phải sự bất hạnh.

Bà vuốt tóc cháu dâu trù mền :

– Lỗi là của Linh San chứ không phải Khánh Sơn dâu con. Sau lần này, cô tin chắc nó sửa đổi cái tính bướng của nó thì còn gì để con lo lắng khi thằng Khánh Sơn rất thương yêu nó.

Bà Khánh Bình khuyên bạn :

– Dung Anh đừng buồn và đừng tự làm khổ cho thân mình nữa. Anh Trí Nguyên không còn trên đời này đó là số mạng, bạn có nghĩ như tôi không? Nếu lần đó Khánh Sơn không bệnh bất ngờ, không biết bọn mình bây giờ sẽ ra sao ?

Nhưng hiện tại bây giờ vẫn còn cô Hạnh là nguồn an ủi của bạn. Cô như người mẹ của chúng ta rồi, và bọn mình như một gia đình với nhau để lo lắng cho con cháu mình nữa chứ.

– Nó nói phải đó con. Có thương nhớ bao nhiêu thì nó cũng đã đi xa rồi. Cô đây cũng đau lòng lắm khi nghe tin không lành đến với vợ chồng con kìa. Nhưng cô nén được tiếng nấc ghen chỉ vì lo lắng cho cháu thôi.

Bà Dung Anh thỏ thẻ :

– Cô ơi ! Kể từ hôm nay, con nghe lời khuyên của cô và bạn bè con để cố gắng tạo dựng tương lai cho Linh San, đó là sự trả ơn cho chồng phải không cô ?

Bà Hạnh ôm chầm đứa cháu dâu chí tình chí hiếu rồi nhẹ gật đầu hài lòng :

– Thằng Trí Nguyên nó sẽ mãn nguyện vì vợ của nó vẫn một lòng trung trinh với chồng

để tạo dựng hạnh phúc cho con.

Cơn mưa to bất ngờ kéo đến khi mặt trời vừa đi ngủ. Linh San chỉ một mình trong ngôi nhà rộng thênh thang đang bị mất điện. Toàn khu vực tối om om.

Trong nhà, một ánh đèn dầu le lói vừa đủ ánh sáng vàng nhạt nơi phòng khách.

Cô bỗng rung mình khiếp đảm vì những tia chớp lóe sáng xuyên vào bên trong nhà. Cô đi tới rồi đi lui lảo đảo :

"Mẹ và vú sao giờ này chưa về, có biết một mình con trong đêm khuya khoắt thế này rất sợ không?" Chờ cho cơn mưa dứt hạt, Linh San vội ra sân đóng cổng. Chợt cô rú lên rồi ngã quỵ vì một bóng đen lù lù đi đến gần ... Khánh Sơn hét hoảng chạy đến bế xốc cô trong tay đi vào nhà. Linh San của anh toàn thân lạnh buốt, anh cuống quýt lay gọi mà cô vẫn im lặng.

Biết phải làm sao khi một thân một mình trong đêm tĩnh mịch. Anh bèn đặt cô nằm ngay người trên chiếc ghế dài rồi xoa bóp đôi chân cho cô. Không bao lâu, Linh San cử động. Cô hé mắt nhìn Khánh Sơn môi run run nghẹn ngào ... Linh San không nói được lời nào khi anh đến đây giữa cơn mưa bão đúng lúc cô đang lo âu và cần sự che chở. Anh luôn là người cứu vớt Linh San dưới bàn tay độc ác của tạo hóa. Anh luôn chống chọi với tử thần để giành lấy Linh San.

Lệ tuôn rơi nhạt nhòa trên đôi má, rồi tiếng nấc nghẹn ngào phát ra từ đôi môi của Linh San. Khánh Sơn cuống quýt ôm chặt người yêu trong vòng tay ấm áp của mình khẽ nói :
– Tỉnh lại đi em, anh về đây với em nè !

Linh San chớp nhẹ rèm mi mừng tủi, cô không trả lời với anh, cũng không màng đến sự lo lắng của Khánh Sơn, mà chỉ yên lặng để nghe rõ từng nhịp đập trong tim anh, nhịp tim đang rối loạn. Có lẽ anh còn khủng hoảng khi ôm trọn thân thể người yêu im lìm trong đêm thanh vắng.

Linh San nhẹ trở mình vờ giận dỗi :

– Ai cho phép anh tới đây giữa lúc tối om thế này?

Sơn kêu lên :

– Ôi ! Em tỉnh rồi hả Linh San ? Em làm anh sợ quá.

– Anh đến đây với em làm gì rồi anh bảo rằng sợ ? Còn em không một phút giây nào không nghĩ đến anh. Nhưng anh đã làm mất niềm tin nơi em rồi anh biết không? Vì sao anh phó mặc tương lai của mình ? Có ích gì khi chúng ta không thể gần nhau ?

Khánh Sơn mỉm cười nói :

– Em cũng theo dõi việc làm của anh từng ngày à ? Vậy không phải là vô vị hay sao khi chúng mình không được gần nhau hả em ? Nhưng anh quyết định lần cuối cùng này thôi, Linh San có nghe anh muốn nói gì với em không? Anh không thể thiếu vắng tiếng nói gay gay của em dù trong một phút giây và bất cứ nơi nào. Hãy về với anh đi em, chúng mình không thể xa nhau được. .

Linh San nhìn anh thăm dò :

– Nhưng mẹ em, rồi vú nữa, không ai chấp nhận để chúng mình nối lại duyên xưa.Em phận là con cháu sao dám cãi lời của những người từng lo lắng cho em hở anh.

– Anh biết mình có lỗi với em .Linh San à! Em đừng làm khổ anh cũng như em nữa có được không ?

Cô ngoảnh mặt đổi hờn :

– Chỉ có em tự làm khổ em thôi, nhưng em không dại để bị lụy nữa đâu anh vì em chuẩn bị đi lấy chồng.

– Em nói dối, đến chết em cũng nói dối anh nên cuộc đời hai đứa mới ra nông nỗi này đây. Chưa vừa lòng em sao Linh San ? Mẹ đã giao trách nhiệm cho anh là phải đánh đòn em, nếu em cứ bướng bỉnh.

Cô trở mặt ngơ ngác :

– Mẹ ? Ớ mà anh gặp được mẹ em ? Và sao mẹ em bảo với anh như vậy ?

– Nhưng em có buồn không khi mẹ đã tha thứ lỗi lầm của anh ?

Linh San muốn khóc thật to giữa không gian bao la yên ắng trước những lời vừa thốt ra của anh. Cô bối rối trước ánh mắt dịu dàng của anh. Mặt cúi thấp, cô nói khẽ :

– Mẹ đã nói với anh những gì và ở đâu ?

– Có lẽ duyên phận chúng ta không bền vững, nên khiến anh về kịp lúc và tình cờ đổi mặt mẹ trong nhà anh.

– Nhưng đâu phải chuyện của mình mà anh mừng vội ?

Ghi người yêu vào lòng, Sơn mỉm cười :

– Em có mừng vội như anh không khi chúng mình đều nhận ra không thể thiếu nhau được ?

– Xí ! Hãy trả lời em trước đi. Anh đi đâu và làm gì sau khi từ giả em để ra về hôm ấy ?

Sơn nói rất khẽ vào tai cô :

– Đi xa để quên em chứ để làm gì, nhưng khổ nỗi càng muốn quên anh càng muốn chết cho rồi để vừa lòng mọi người và vừa dạ hóc búa của em.

Linh San chớp nhanh đôi mắt long lanh, cô vờ nói :

– Nhưng em là kẻ đến sau trong tình yêu của anh, em càng khó quên được dĩ vãng của anh lắm.

Khánh Sơn xuống giọng ăm năn :

– Anh có lỗi với em nhiều lắm, Linh San ! Hãy tha thứ cho anh ! Chỉ một lời nói của em thôi, anh sẽ không bao giờ làm khổ lụy đến em nữa ...

Khánh Sơn buông lơi vòng tay và bước đi trong đêm, nhưng bước chân anh chùn lại vì đôi tay cô ôm gọn vòng lưng anh.

– Đi đâu giờ này nữa chứ? Có giận hờn thì để sáng mai hãy đi. Em hồng hân nỉ đâu nha. Cô bé phụng phịu sau lưng, hơi thở phả ra ấm áp lạ kỳ. Khánh Sơn dừng hẳn đôi chân xoay mặt lại mỉm cười, anh thì thầm :

– Hồng giận anh nữa hả cô hế ?

Linh San vùng vằng :

– Ừa, hồng thêm giận nữa ...

Khánh Sơn bế xốc người yêu và say đắm nhìn cô, hơi thở của người tình nóng bỏng làm mê say trái tim rỉ máu của cô bé. Nụ cười của anh khóa lấp được vết thương lòng. Linh San khép mắt để chờ đợi một nụ hôn.

Tình yêu ! Ôi, tình yêu là phép màu nhiệm dành sẵn cho Linh San là anh, Là Khánh Sơn của riêng cô. Cô rúc mặt vào ngực anh để nghe và để hiểu hạnh phúc là gì. Chợt San lên tiếng :

– Hai đứa mình là gì của nhau hả anh ?

Khánh Sơn cay mắt vỗ về :

– Đến bao giờ anh mới được làm chồng em hử San ?

San lăn người vào vách không trả lời, Sơn lẳng lặng đi ra ngoài khóa cửa rồi trở vào bên cô lay gọi :

– Nếu em không trả lời là anh ra ngoài ghé ngủ ngồi cho bé vừa lòng.

Cô xoay mặt lại mỉm cười. Trong ánh đèn vàng nhạt, đôi mắt long lanh ngày xưa ấy bỗng hiện về, thương quá là thương. Anh nhẹ nhàng nằm xuống bên cô rồi ôm cô trong vòng tay siết chặt.

Ngồi bên nhau dưới gốc cây bàng để nhớ lại kỷ niệm thuở ấu thơ, Linh San tựa đầu vào vai anh thì thầm :

– Chắc mẹ không phản đối khi em trở lại công ty làm việc với anh.

Bẹo má cô anh trêu :

– Lỡ mẹ cấm tuyệt chuyện chúng mình, em phải làm sao hở Linh San ?

– Em không thể xa anh được đâu ! – Linh San mím môi nói - Em đã là của anh rồi mà.

– Nhưng nếu mẹ mong chúng ta hạnh phúc, em vui không ?

Anh hỏi kỳ quá hà !

Rồi họ hôn nhau say sưa, hình ảnh đôi tình nhân nghiêng xoay theo dòng nước, một bức tranh thiên nhiên đang tạo nét dưới nắng chiều. Hoàng Hà vừa đến, cô bỗng ngừng xe lại từ xa để né tránh nụ hôn ngây ngất của họ.

– Hết chối rồi nhé Khánh Sơn !

Hoàng Hà vừa nhấn kèn xe tin tin vừa chạy đến gần hai người nheo mắt.

– Hết chối rồi nha !

Linh San then thùng đứng lên niềm nở :

– Hà đi có một mình hả ?

– Chớ mấy mình nữa ? Thôi vào nhà đi Linh San. Hà nói một vài lời để còn phải về vì ở nhà còn nhiều việc phải làm.

Khánh Sơn nói :

– Cô đến để theo dõi tôi phải không Hoàng Hà ? Nhưng tôi không đại để các người mãi rình rập nữa đâu.

– Ái chà ! Chưa chi đã vội quên ơn rồi hả ? Nè ! Tôi đến đây để báo cho các người được biết là đi và vú ở lại thành phố thu xếp một số công việc của các người, chờ đến ngày ăn cưới của tôi mới quay về, để mặc cho các người một tuần trăng mật hú hí với kỷ niệm của các người đó. Có chịu không ?

Linh San có vẻ thắc mắc :

– Sao Hà biết được ý của mẹ mình vậy ?

– Bà và dì luôn mong hai người có hạnh phúc, nhưng hai người luôn chơi trò bắt bóng thả mồi để mọi người phải rối tung lên cứ ngỡ họ không yêu nhau vậy mà.

Hoàng Hà dài giọng khiến Linh San, bật cười cô hỏi bạn :

– Hà mời thiệp Linh San mà có anh Khánh Sơn không ?

Cô bạn công môi :

– Viết một tấm thiệp hồng để gửi cho hai người tổn kém ít, nhưng không bảo đảm. Tốt hơn Hà chịu hao vài lít xăng mới bắt dính tại chỗ và không còn cách chống cự.

Linh San ủng hộ đôi má, cô ôm vai bạn ôn tồn hỏi.

– Chùng nào đám cưới bạn ?

– Nhớ chiều thứ sáu có mặt hai người ở thành phố là đủ rồi. Đừng quên nhé !

Bây giờ Hà về để trả lại khung trời hạnh phúc cho các người.

San kéo tay bạn nài nỉ :

– Hà hãy ở lại với mình một lúc nữa đi, để rồi mỗi đứa mỗi con đường rẽ bước. Mình không tìm lại được những giây phút đầm ấm bên nhau nữa đâu Hà ạ.

Hoàng Hà chùng giọng :

– Tự nhiên San nói chuyện buồn quá khiến mình muốn quay về hồi hôn với anh Khánh Vĩnh thôi. Nhưng San phải hứa tống quách anh Sơn ra khỏi tim mình đi.

Sơn nói to :

– Chắc anh em tôi phải trói chân các cô suốt ngày trong phòng mới may ra tránh được đại họa vào thân.

Hoàng Hà cười âm lên :

– Ai bảo các người yêu mà không cho thiên hạ được biết để ngày đêm trần trọc vì nhớ nhung mà không biết tâm sự với ai. Nhưng thôi, Hà mà ở lại vài phút nữa thì đại họa sẽ đến thật đó nhé Linh San đùa :

– Nhớ anh ấy của mi lắm rồi thì mau về đi, San hứa ngày cưới của Hà, San sẽ là cô dâu phụ đấy.Ồ ... và anh Khánh Sơn làm chú rể phụ nhé !

– Ô kê ngay ! Chỉ sợ lúc đó hai người đấm đuổi trong men tình để cổ chúng tôi trở thành cổ cò đẩy chửi.

Làm gì có !

– Vậy thì tốt ! Thôi, Giờ Hà bye nhé . Chúc hai người ở lại vui vẻ !

Tiếng máy xe nổ giòn và bóng dáng người bạn thân đang dần khuất trong bóng hoàng hôn. Chợt vòng tay Khánh Sơn ôm lấy cô dịu dàng nói :

– Em tuyệt vời quá, em yêu. Anh thật hạnh phúc.

Linh San tựa hẳn vào anh :

– Em cũng thế. Em yêu anh.

Khánh Sơn nheo mắt nhỏ giọng :

– Anh hiểu mà ! Thôi, mình hãy vào nhà đi em.

Và họ dìu nhau đi, hạnh phúc như ủa về tràn ngập ngôi nhà.

Chợt Khánh Sơn cúi xuống thì thầm :

– Anh lại muốn hôn em quá !

Đôi môi cô mím lại, ánh mắt anh như ngời sáng yêu thương và Linh San mãi mãi mong được suốt đời đắm chìm trong ấy.

Hết